

Karma-Ro

Ordet

Bog 3

Og alt blev skabt ved ordet

*Fortællingen om to menneskers kærlighed i deres livs
efterår.*

Forord

I serien ORDET er denne bog nr. 3 og har som titel: "OG ALT BLEV SKABT VED ORDET". Bogens breve og samvær, beskriver den stærke positive energi der voksede på bedste vis, som forelskelsens lette sommerfugle.

Første bog beskrev kontakten og brevskrivningen der foldede krønikeideen ud, samt sluttede med vores første fysiske møde. Anden bog "OG ORDET TOG BOLIG I OS" og denne bog, beskriver samværets glæder og brevskrivningens fortsatte store fylde og eksistens. Der er i denne periode, der strækker sig fra 29.03 til 19.05, nogle fysiske problematikker, som Niels om ikke fortier, så måske forsømmer at tage alvorligt.

"OG ALT BLEV SKABT VED ORDET" slutter med, at Niels fortæller sin samlever Hanne at han vil "skilles".

Ordet

Bog 3

Og alt blev skabt ved ordet.

Indholdsfortegnelse

1. kapitel: Forberedelser	side	4
2. kapitel: Lange skønne dage og nætter	side	32
3. kapitel: Ordet slår rødder	side	49
4. kapitel: Drømme, muligheder og et mystisk syn	side	82
5. kapitel: De mange praktiske overvejelser	side	110
6. kapitel: Drømmenes mulige virkeliggørelse	side	131
7. kapitel: Vi har stadig meget at fortælle hinanden	side	153
8. kapitel: Vores krøniker tager nye retninger	side	177
9. kapitel: Krønikefolket er blevet voksne	side	203
10. kapitel: Der er mange muligheder	side	230
11. kapitel: Vi kommer tæt på nu	side	255

Kapitel 1

Forberedelser

Onsdag d. 29.03

Kære Karen.

svar på årstal mm, Krøniken går i svømmehallen

Tak for dit brev og igen tak for morgenhilsenen.

I går morges havde jeg det meget bedre, men var ikke helt klar. Derfor var mine konklusioner nok ikke helt rationelle, hvilket der jo også var nogle handlinger, der tydede på.

Jeg havde regnet med at få skrevet til dig meget hurtigere end tilfældet var. Derfor svarede jeg ikke på din morgenhilsen med det samme.

Desuden rablede det også for mig, men dog ret konsekvent, da jeg skulle regne mig frem til årstal.

Jeg tror, at du bare kan lægge 5 til hvert af de årstal, jeg skrev i går.

Tjekker lige:

Det var altså i sommeren 66, jeg kom meget på Steno Hostel.

Jeg var soldat fra november 65 til april 67.

Jeg var souschef på Nimb i sommeren 67.

Jeg kom af og til i uniform direkte fra kasernen, når jeg kørte til Steno Hostel om aftenen.

Jeg har også været i uniform til nogle af de almindelige møder i vinteren 65/66.

Situationen fra Steno Hostel, som du kort beskriver, kan jeg jo ikke detaljeret huske, men jeg har svært ved at forestille mig, at jeg har smilet overbærende til dig. Det kan jo have været tilfældet, men så har det været for at skjule, at jeg nærmere var lidt bange for dig. Bange fordi, jeg var dybt interesseret i dig, meget tiltrukket og sikker på, at der ikke var noget at gøre. Du var for mig helt uopnåelig.

Hvis vi var begyndt på noget den gang – i dag kan jeg godt drømme om, at det havde været tilfældet, - så siger alle erfaringer, at vi sikkert ikke var sammen i dag. (Den første til sidst).

Vores livsbaner havde i hvert fald formet sig anderledes. Vi havde ikke været der, hvor vi er i dag.

Oplevelser og mennesker, som vi reelt har mødt havde vi i det her tænkte tilfælde så, aldrig været i nærheden af.

Jeg kan ikke finde eventyret om Ridder Morgen dug, men kan forestille mig, at der er en lille fortsættelse:

Han standser op foran hytten, hvor hans lykke befinder sig.

Han ved ikke, at hans lykke er inde i den lille hytte, så han ridder bare videre.

Han ved dog heller ikke, at hvis han går ind i hytten, så kan han efterlade noget af sin bagage derinde.

Ud over hans lykke, så findes der også forskellige andre ting i hytten. Ting, som han kan tage med sig eller lade ligge. Ting han kan bruge i sit fremtidige liv, eller som kan komme ham til last.

Han får det aldrig at vide, for han rider bare videre.

Nogle dage senere forestiller han sig at han kan ride tilbage til hytten. Denne gang går han derind, men det viser sig, at hytten nu er tom. Eller der er noget helt andet derinde – måske er der ligefrem flyttet nogen ind i hytten.

Han får det kun at vide, hvis han prøver og kun en af mulighederne er til stede. Og endelig: Der er kun ét forsøg.

Jeg kan godt forstå, at kæntringen med katamaranen har brændt sig fast i dit indre. Selv om du skriver, at du tog det roligt, må det ikke have været særlig rart.

At du overlevede, er ikke i sig selv et mirakel, men at du fyldes med ro er mirakuløst og må være kommet til dig oppefra.

Musik

Mit lille musikindslag var beregnet til at vække lidt nostalgi, hvilket det tilsyneladende også har gjort.

Musik er ikke et spørgsmål om at være novice eller ekspert, men om at elske tonerne og kunne lade sig påvirke af dem.

Det japanske nummer har du da udtalt helt korrekt. Det hed Sukiyaki i hele den vestlige verden. Titlen har intet med den japanske sang og tekst at gøre. "Sukiyaki" er den japanske nationalret og sangen, som ikke nævner ordet fik den titel, da det amerikanske

pladeselskab, som lancerede nummeret, valgte ordet, fordi de mente, det lød japansk, men var let at udtale for vesterlændinge.

Sakamoto, som indsang sangen er still going strong, jeg så for få år siden, at han afholdt en koncert i Firenze.

Link til Medley Swingers https://www.youtube.com/watch?v=_qv9YMAAzrI

Det er altså sjovt, hvor mange ting, vi kunne have lavet sammen eller mødt hinanden i forbindelse med.

Isskøjter, jeg elskede det. Jeg har stadig et par kunstløberskøjter, ikke fordi jeg kan meget kunst på is skøjter. Jeg har brugt dem nogle få gange, efter jeg flyttede til Sjælland. Næstved kommune havde i nogle år en kunstig skøjtebane på torvet om vinteren.

Her tog vi nogle gange børnene med, da jeg arbejdede i børnehaven.

Det kommer der noget krønike om, men der er flere bind til jeg når til det.

Is skøjter er nok slut, men jeg satser stadig på nogle ture på inliners hver sommer.

Og så er det lige så sjovt med udspring.

Det kommer i krønike om lidt.

Tak for et dejligt billede, det er helt som jeg husker den smukke Karen, der kom i Kuk.

Billederne af dig og Kirsten på Kisserupgård er fra Begyndelsen af februar 66.

Jeg har også billeder fra september 65, men jeg ved ikke, om du er med, der er i hvert fald ingen billeder af dig. Jeg ved egentlig ikke, hvem der har taget billederne, for jeg havde ikke noget kamera i de år. Hvis der skulle laves noget, skulle det være film, så jeg havde kun en 8 mm filmoptager. Nul fotografiapparat.

KRØNIKE

Da jeg boede i Peter Fabers gade, var det i en petroleums fyret kælderslejlighed.

Dog var miljøet ikke så fugtigt at der var bad, så jeg begyndte hver fredag at gå i svømmehallen, med en god ven, der hed Finn.

Jeg havde arbejdet sammen med Finn i det skattefri år i SAS Catering. Vi kendte hinanden ret godt efter at, have arbejdet sammen i op til 16 timer om dagen i tre måneder.

Vi mødtes hver fredag, som regel hos mig, hvorefter vi tog i Frederiksberg svømmehal.

Jeg vil lige indskyde, at jeg ellers holdt mest af Østerbro svømmehal, hvor jeg var kommet en del som barn. Jeg gik også til svømning i Østerbro svømmehal og det var her jeg kom mindst et par gange om ugen, mens jeg var elev på MP-skolen, som lå lige overfor.

Vi valgte nu Frederiksberg, den var vist tættere på Peter Fabers gade.

Vi blev gode venner med en af livredderne, og da han så vores ubehjælpssomme, men ærligt mente spring fra vipperne, tilbød han at give os noget instruktion i det omfang, han kunne tillade sig det, i forhold til andre gæster.

Der var ikke så mange der svømmede fredag formiddag i 1968-69.

Vi øvede forskellige ting, men min favorit var tyskerspring fra treeren.

Disse svømmeture ebbede efterhånden ud og Finn og jeg gled fra hinanden. Jeg ved egentligt ikke hvorfor. Han boede i Lyngby, så vi rendte jo ikke umiddelbart ind i hinanden.

Det var ærgerligt, vi var gode venner og tog i øvrigt i Heidelberg nogle nætter i tidens løb, når vi skulle præsentere en ny dame for hinanden.

Til venstre i billedet er det Pouls søster Faster Else, som vi besøgte ofte, sammen med vores far, da vi var små. Til højre på billedet er det Pouls kone og dermed fætter Basses mor, Esther.

Nu vil jeg se at få sendt brevet til dig.

Jeg har fundet en del ældre fotos frem, som jeg skal se at få skannet, så de efterhånden kan sendes til dig, når de bliver aktuelle.

Det vil jo være en del af personer og steder, som du kun kender gennem mine fortællinger, men jeg ved jo selv, hvor rart det er at få sat ansigter mm. på personer og steder, jeg hører og læser om, når du fortæller.

I dag får du et billede af tre mennesker, du ikke kender, men i midten er det min onkel Poul, som betød så meget for mig i min barndom og ungdom. Han er nok den person, jeg holdt mest af, efter mine bedsteforældre. Han er i hvert fald i top-5. Det får mig nok til efterfølgende at se, om der er en top-5 i unge Niels 'es hjerte, som ikke var alt for rummeligt.

Når Faster Else så Angela, sagde hun altid: "Nå, Angela, hvem er det så du ligner?" Så skulle Angela sige "Dig, Faster Else".

Hvis hun ikke sagde det, så var den dag ødelagt.

Selv om jeg gransker min hjerne ned i det dybeste Ram-lager, kan jeg ikke finde noget at skrive om Tante Esther, som jeg husker tydeligt, men stadig ikke kan fortælle noget om.

Det er meget sjældent, jeg ikke kan hæfte en historie, en anekdote eller bare en lille bemærkning på en

person. Jo, her er den, Tante Esther var det man vist kalder en "Noksagt".

Nu vil jeg glæde mig over, at der bare er fire dage til vi ses og kan være tæt sammen med hinanden og lave forskellige ting gennem flere dage.

Lad os nyde forventningens glæde, så det ikke bliver for svært at vente de dage, der er til jeg står og venter på dig på Tureby Station.

De kærligste hilsner

og ømmeste, varmeste tanker

Din Niels

lidt mere filosofi og en kronike om min fars båd

Kære dejlige Niels

Tak for dit kærlige og varme brev med svar på især de mystiske årstal. Jeg kan vældig godt lide at få de forskellige personer, du beskriver og har haft med at gøre, også fremvises på billeder. Det giver det hele liv syntes jeg.

Siden i går har jeg prøvet at fremmane billedet igen og igen af den smilende ”overbærende” unge dig, stående i militæruniform og skråhue og jeg tror simpelthen ikke det har været i forbindelse med Steno Hostel. Jeg tror snarere det har været en forholdsvis kold aften og mig foresvæver det, at vi var en mindre flok, der skulle forskellige veje og måske var standset op ved en lygtepæl på et eller andet hjørne. Men det kan også have været udenfor ved Kirken.

Det afgørende i den situation var nok, at jeg valgte at vende hovedet væk, lige så hurtigt som jeg havde kigget op på dig, i stedet for at smile tilbage. For som sagt, var du jo ligeså uopnåelig. Den mulighed faldt totalt udenfor min sammentrukne forestillingsverden, selv om du i mine øjne havde noget nær de smukkeste øjne jeg havde set.

Og jeg tænker at det er dybt meningsfuldt, at vi fik vores nuværende kontakt, for vi har som før sagt, nogle helt unikke muligheder i og med vi ikke er underkastet kampen for den almindelige udfordring, som unge mennesker har. Ja vi skulle lære gennem de mennesker der kom ind i vores liv. Måske fordi vi har langt større mulighed for en ægte kærlighed, en der forener de lag i os begge, som livet har gjort os bevidste om, gennem de tilføjelser der kom, af de mange skridt indtil vi står her nu. jeg kunne let bruge meget mere plads til denne del af vores, for det er som om noget er rundet sammen, efter de mange år.

Jeg for min part, led i mange år af ikke at være rigtig eksistensberettiget, være i en tilstand af stor anspændelse og også en slags iagttagelse af andre, som førte mig gennem mange både svære, men også lærerige tildragelser og begivenheder som jeg nu kan sidde og berette så intenst om til dig, og denne åbenhed, giver en vældig grobund for at samle tråden, der aldrig blev og nok heller ikke skulle eller kunne samles, dengang.

Du har fortalt mig om at din barndom kan have gjort dig mere, i en slags forsvarsposition, og med min forestilling om at svig og svigt var lige om det næste hjørne, kunne det nok være gået en anden vej, end hensigten nu har vist os en så dybtfølt mulighed for.

Men vores indfangelse af hinandens dybere energi, er jeg sikker på er den, der fik os til tangenterne. Ingen tvivl om det.

Ham Ridder Morgendag, kan han gøre forsøget reelt, kan han tage chancen? Eller forestiller han sig bare muligheden?

Den sang om Carol går altså lige ind. Det opleves jo som om det er ret direkte, søde Niels og ja den kender jeg selvfølgelig, som du kender sangen "Only Sixteen" der har en slags svar i sin tekst.

KRØNIKEN

Min fars båd

Engang i løbet af april måned, skulle min fars spritnye skib bygget op i træ, vistnok en såkaldt havkrydser, ud på sin jomfrurejse. Og den eneste min far fik med sig, ud over en god ven, var Anne Bente. Jeg skulle til en eller anden fest jeg ikke ville gå glip af og Kirsten var just hjemvendt fra England og ikke umiddelbart opsat på at boltre sig mere end højst nødvendigt i evt. høj sø.

Jeg havde min faste gang i KUK hver torsdag, min gymnastik og mine herlige eftermiddage sammen med moster, rosenbrød og ugeblade af forskellig karakter. Vi fulgte begge de fortsatte romaner, med en masse ævl om alt muligt, og prøvede begge at komme først til de mest aktuelle af slagsen. Om aftenen syede jeg eller skrev og tegnede. Ikke de hjælpeløse tegneserieagtige fortællinger, de var blevet lagt på hylden da jeg var omkring de 11 – 12 år. Næ nu var det romaner, nye digte og studier der blev nedfældet. Jeg læste om de tibetanske klostre, studerede bøgerne "kulturens veje" og drak Coca cola uden, at ane det kunne være en væsentlig baggrund for min ringe søvn. Kirsten V og jeg rendte tit fredag eftermiddag, rundt i de store butikker, som Magasin og prøvesmagte og prøvede alt muligt tøj og drøned muntert op og ned af de rullende trapper, salige af denne udefinerlige følelse af, at der skulle ske noget.

Da maj oprandt, stod den smukkeste sejlbåd parat i Svanemøllens lystbådehavn, stadig med flag og det hele.

Den sommer foregik med båden. Vi sejlede op langs de svenske kyster og mødte denne specielle kultur de sejlene folk dyrkede. Jeg kunne hjælpe min far både, som styrer af roret og med sejl osv...

Vi tog ned mod Kalundborg og videre ned til Vordingborg, hvor farvandet var yderst vanskeligt at gebærde sig i, da sejlrenden var umådelig smal. Jeg glemte i et øjeblik forvirring at de aftegnede bøjer skulle være til højre for os og så gik det hverken værre eller bedre end at vi stødte på grund. Min far gik helt agurk. Han havde et nervøst

temperament, og det så Kirsten, Anne Bente og jeg på med slet skjult morskab. Det ene øjeblik truttede han i et eller andet truthorn det næste kaldte han over radioen: ” sos, Lasse kalder, sos Lasse kalder.” Vi blev til luft selv om vi tilbød al den hjælp han behøvede. Pludselig dansede han oppe på gelænderet og med et plask røg hans kostbare ur af og ned i dybet. Jeg skyndte mig at hoppe på hovedet i og havde rent glemt at vi var stødt på grund, fordi der var ret lavt. Gudskelov gled jeg bare lige ind i sandet med

ansigtet som gav sig ret meget, altså sandet. Og knap et par minutter efter var uret fundet og reddet.

En anden dag blev det et heftigt stormvejr mens vi var ude i rum sø, og sejlene blafrede faretruende. Det blev så sådan at jeg skulle forsøge at få fat i det yderste af bommen, så vi kunne få sejlet ned. Denne ret krævende handling, foregik ved, at min far holdt fast i Kirstens fødder og Kirsten holdt fast i Mine fødder, mens vi strakte os hen over det pjaskvåde glatte dæk. Selvfølgelig lykkedes det til sidst, selv om Kirsten var grædefærdig af den store anspændelse hun oplevede, idet hun flere gange var ved at miste taget i mig.

Efter sådanne begivenheder opleves alting så befriende dejligt, og vi opførte os næsten alle, som om vi havde fået en lille skid på, selv om det absolut ikke var tilfældet. Min far havde et stort problem udover sit lidt svækkede nervesystem, han afskyede tyskere. Det blev til lidt af et problem i de år vi sejlede rundt med ham, i det det vrimlede med dette folkeslag, som lystigt dyrkede Danmarks og Sveriges fantastiske farvande. Det helt svære var, hvis et par unge mænd viste os piger den mindste interesse. I starten anede Kirsten og jeg jo ikke hans tilbøjeligheder, selv om vi egentlig burde have vist det, men ak og ve, den side af ham blev os hurtigt bekendt. Lige så snart, som sagt, nogle unge tyskere, viste en smule snakkesalighed, pakkede min far sammen og sejlede demonstrativt båden og al indhold, ud af havnen. Nogen gange kun en kort tur, fordi han havde betalt bådplads, men andre gange, sikkert hvor han endnu ikke havde betalt for det, sejlede han sporenstregs videre til den næste lille havn. Som oftest med det samme problem på et eller andet tidspunkt. På den måde oplevede vi i grunden alle fire, en ret munter sommerferie "hvor der var idelig gang i den". Det skal lige siges at på top fem listen for unge Karen, stod min far nok som en af de første, dog ikke den første. For den plads vil jeg bestemt sige var tildelt moster.

Jeg har i dag været inde og hente Lila, så brevet bliver måske en anelse mindre, men kærligheden jeg gerne vil sende dig, er absolut bare vokset. Og i morgen er der kun tre dage tilbage, til jeg kan være i din favn og vi skal være i sammen en del dage.

De kærligste og inderligste kys og tanker

Fra din Karen

Ps. Jeg sender dig lige et billede af Kirsten, mig og min fars båd "Lasse"

Torsdag d. 30.03

Mere end svar og en krønike med anekdote.

Kære Karen.

Tak for dit brev med den dramatiske sejlerkrønike.

Jeg kan ikke hjælpe meget til at lokalisere, hvor det var du ikke gengældte mit smil. Din grund til ikke at gengælde det er helt acceptabel.

Hvis du er sikker på, at jeg havde skråhue på, så taler vi om min tid i militærpolitiet og da gik jeg kun i min fritid i uniform, hvis jeg en aften smuttede over i Steno Hostel eller kom fra vagt. Da jeg den sidste tid udelukkende havde nattevagter på MP-stationen, kan det have været en søndag morgen i kirken. Jeg kom stadig væk i Kuk og dermed jævnligt i kirken indtil sent efterår 1967. Da var jeg ikke mere soldat, men for at gøre det færdigt, så stoppede jeg med at komme til de almindelige torsdage i det efterår, fordi jeg arbejdede bl.a. torsdag aften på Danmarks Musikkole. Så kom jeg der om søndagen, hvor vi spillede håndbold og jeg kom også stadig til nogle fester, men i sagens natur, var det ikke i uniform.

Det får vi nok ikke opklaret, men jeg kom da lige lidt omkring.

Som nævnt har det været mig umuligt, at finde noget som helst om Ridder Morgendug, men jeg husker bestemt, at han netop IKKE vidste, at hans lykke befandt sig i den hytte, han red forbi.

Fortsættelsen er min egen og er fundet i mit hoved.

Ifølge Erik, som oprindeligt fortalte mig den korte originale version, skulle det være et russisk folkeeventyr. Men det er vel næsten for kort og er måske bare en lille morale måske fra et børnerim. Jeg ved det ikke, men det kunne være interessant.

Vi må ved lejlighed spørge en russer, for det er det eneste spor.

Jeg kan rigtig godt lide billedet, hvor i står sammen med "Lasse".

De to sange, du fremhæver husker jeg rigtig godt og har altid holdt meget af. Og jeg er også enig i, at Only Sixteen har et endda, oplever jeg, meget klart svar, som ellers ikke er så almindeligt i tekster fra den periode.

KRØNIKEN

Hos Helene

Her er et lille spring i tid, men det er en ægte anekdote. Det betyder, at den er både sand og indeholder alle anekdotens elementer herunder en særlig situation og en klar pointe.

Det var da jeg boede alene i Gudme, på Aalykke, som jeg ellers ikke er nået til endnu. Jeg skulle jo selv klare alle både maskuline og feminine gøremål selv. Det har jeg ofte måttet i mit liv, så det var ikke det store problem. Men der opstod et lille luksusproblem, for bændler i dynebetræk har det med at gå af.

Jeg kan godt sy på maskine, men ejede ikke lige en symaskine og sy bændlerne på i hånden var for besværligt. Når dette problem er opstået, har jeg derfor benyttet det lumpne trick at slå nogle tryklåse i dynevåret.

Jeg havde haft nogle små tryklåse fra en tekstilforretning. Nogle små lette sager, som lige blev slået i ved hjælp af et lille nylonbeslag.

Disse særlige tryklåse havde jeg ikke flere af, men heldigvis havde jeg ét velassorteret læderværksted med store flotte messing tryklåse.

Messingtryklåsene viste sig effektive, men lidt voldsomme i mit sarte sengetøj, så jeg besluttede mig for at købe de små tryklåse til tøj varer.

På den tid lå der en tekstilbutik i Oure. Den havde overlevet tidens tand, selv om man kunne se, at samme tand havde gnavet en del i facade og udstillingsvindue.

Jeg havde på det tidspunkt aldrig været derinde.

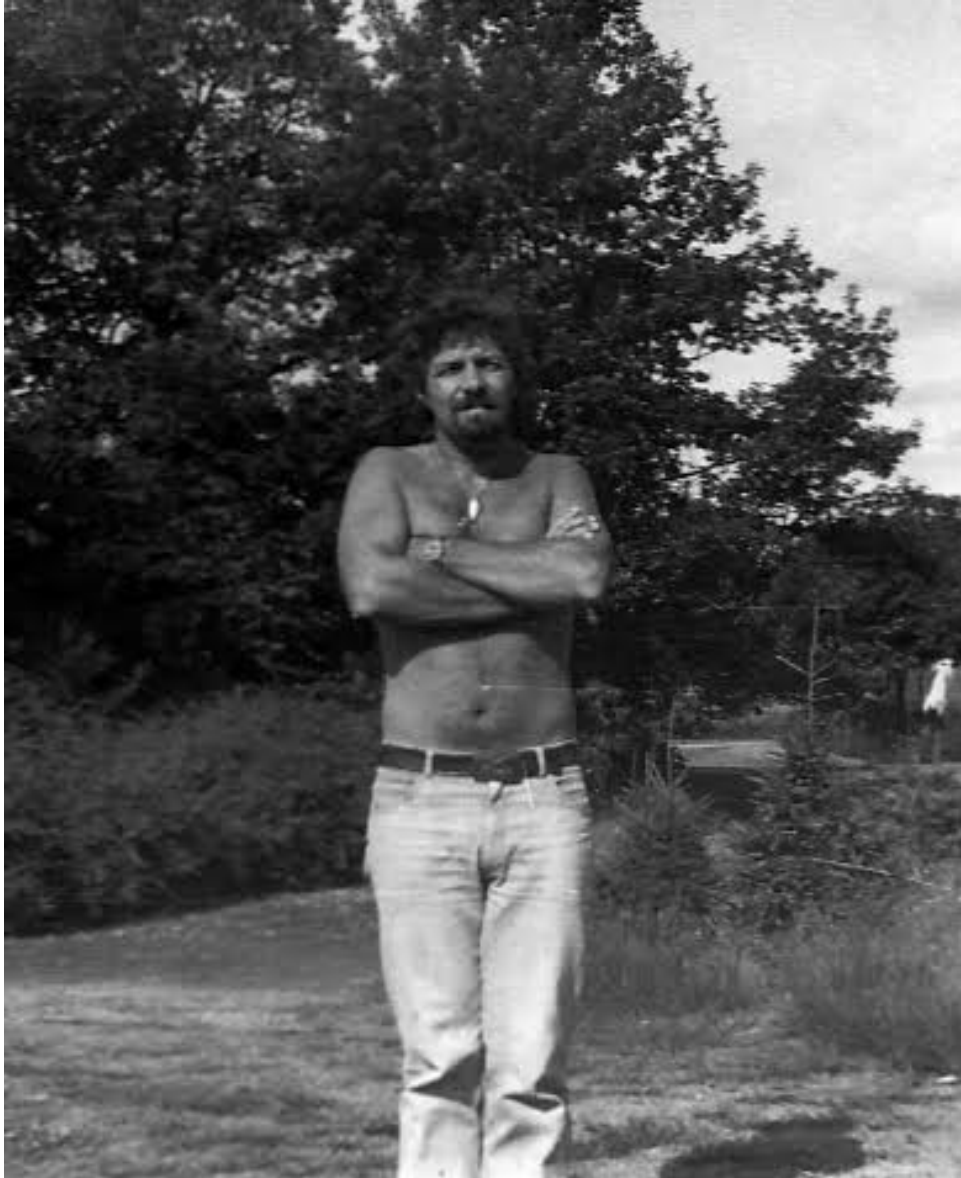
Butikken hed "Hos Helene" og indehaveren hed meget passende Helene, Hun var over 80 år, men åbnede alle hverdage og det havde hun gjort, efter sigende, i over 60 år.

Vinduesudstillingerne var ret specielle. Til dagligt hang der et par diskret mønstrede spinlon kitler i baggrunden og på Vinduets gulyflade lå skiftevis karklude, grydelapper, et par grimme dukker og sådan noget, man altid står og mangler.

Hun var royalist til fingerspidserne og når der var mærkedage i kongehuset ændrede hendes vindue fuldstændig karakter.

Ned med kitler og ud med karklude, viskestykker og alt det tekstil. Nu skulle der fejres. Vægge og gulv i vinduet blev dækket med Dannebrogsgflag og billeder af fødselaren, eller sølvbrudeparret, eller hvad der nu skulle fejres, blev sat frem i metalrammer med buet glas. Skilte og sedler med små sentenser afsluttede vuet.

Hun opnåede da, at der blev talt om butikken på skolerne, selv om jeg aldrig havde hørt om en, der havde handlet der og efter sigende var hendes butik også mest et mødested for hendes jævnaldrende sladderhungrende veninder.

Altså en feminin pendant til mændenes "Café den kolde røv", bagved købmandsbutikken.

Facaden var lyseblå og øverst stod med store udskårne træbogstaver "Hos Helene".

En dag vovede jeg mig så ind hos Helene. Da jeg kom ind stod Helene selv og to jævnaldrende damer i spinlon kitler og sladrede i et hjørne af butikken.

Da de vist nok lige skulle trække vejret, blev jeg allernådigst ekspederet. Her følger dialogen og den er ret præcis:

Helene: Hvad kan jeg hjælpe med?

Niels: Har I sådan nogle tryklåse til stof?

Helene: Hvad mener du?

Niels: Sådan nogle små tryklåse, man f.eks. kan slå i dynebetræk, så de kan lukkes.

Nej, sagde Helene, men ved du hvad du kan?

Nej, svarede jeg interesseret, det ved jeg ikke.

Helene: Du kan se at finde dig en kone, der kan sy bændler i.

Og så vendte hun sig mod de to andre og snakkede videre.

Da hun et par år senere døde og hendes hus blev sat til salg af arvingerne, fik Kennie den sjove ide, at spørge om han kunne købe facaden. Den kunne han få mod at fjerne den helt, da man vist ikke forestillede sig, nogen ville drive butikken videre.

Helens facade blev herefter revet ned, så omhyggeligt som nationalmuseet ville gøre det, med et sjældent artefakt.

Den blev transporteret hjem til Højskolen og om sommeren genopbygget foran caféen, som herefter ikke bare hed caféen, men nu bar det stolte navn "Hos Helene".

Jeg vil slutte med at konstatere, at der nu er mindre end 3 døgn til jeg henter dig på Tureby station – eller du bliver hentet af mig på Tureby station.

Jeg elsker dig ikke bare på afstand, men vil også mærke hvordan jeg gennemstrømmes af kærlighed til dig, fra det øjeblik, vi ses.

Kærlig hilsen

Din Niels.

PS. Dagens billede er et, hvor jeg havde lidt mindre mave end i dag.

Både refleksion og krønikens fortsættelse

Kære Niels

Jeg starter lige ved slutningen og dermed at takke for det dejlige billede af dig. Og jeg kan godt se der er kommet lidt mere mave, men jeg kan altså vældig godt lide den lille mave du har nu.

Tak for det og tak for din anekdote om "Hos Helene". Det minder mig om at da jeg boede i Beder fra 1993 – 2004 lå der en lille mærkelig butik på hjørnet af Beder Landevej og Stationsvej. Jeg har ingen ret speciel anekdote i den forbindelse, som dig, men der var også et mærkeligt rodet udbud af garner og virkelig gammelt lingeri, knapper og andre ting og hende der stod i forretningen fra kl. 11 – 17 var også en meget

gammel dame. Hun havde mig bekendt ikke nogen veninder der sladrede, og byen Beder var nok også ved at være vokset hende rimelig meget over hovedet, for den bredte sig med hastige skridt som om den forsøgte at slå sig sammen med Malling der lå mod syd. Men der er lige adskillige krønikers tid, før vi når så langt, selv om jeg godt nok har fortalt noget om alle mine flytninger men det var i yderst flygtig form.

Den kære Helene fra Oure, var da nærmest uforskammet men det kan selvfølgelig være hun følte din indtrængen på hendes enemærker, var en klar overskridelse af en speciel grænseproblematik. Der skal jo ikke meget til.

I øvrigt er ideen med tryklåse og almindelige knapper for længst taget op. Havde du nu forstået at det faktisk var ret originalt tænkt, kunne den ide da have været indbringende. Jeg har vist ikke nogen dynebetræk med bændler mere, og efter man også kan købe klippe med løkke i til at montere på håndklæder og viskestykker, er livet jo blevet lettet for mange ærgrelser.

Jeg hænger mig ikke specielt i datoer, men den 30 dag i måneden siger mere efter vores korrespondance startede. Det er sådan at du jo sendte mig en venneanmodning d.

23.11.2016 men først d. 30.12.2016 skrev du til mig, som jeg så glad svarede på og det er faktisk bare tre måneder siden. Der er da sket en del på de tre måneder må jeg sige. Og hvilken stor glæde, varme og inderlig kærlighed, fløj der dermed lige ind i mit liv.

KRØNIKEN

Romantik for en nybegynder

Da jeg kom hjem fra sejlturen i 1965 med min far, Kirsten og Anne Bente, kunne det ikke gå hurtigt nok med at opsøge Steno Hostel og tilbyde min hjælp til det forefaldende arbejde.

Denne sommer var der så en ung Schweizer der smilede sødt og faktisk fik lokket mig i tivoli en aften, vel at mærke alene. Det var så mit første helt rigtige kys og det blev til nogle stykker inden han vendte hjemad, men jeg fik da vist ham både Den lille Havfrue og det rigtige Amalienborg for nu vidste jeg hvor det var placeret.

Herefter skrev vi flittigt i 1½ måned og der blev oven i købet etableret en telefonkontakt som skulle falde en eller anden tirsdag i september. Men det skete ikke. Den unge mand ringede først en torsdag. Jeg er lidt flov over at skrive til dig, at jeg så syntes han ikke var værd at samle på, eller også var det den kendsgerning, at det at have en slags

kæreste i et land, der forekom mig at være uendeligt langt borte, virkede temmelig håbløst. Enden på det blev at jeg på elegant tysk skældte ham ud og lagde røret på. Så regnede jeg med at det var sådan.

Og det var det da også i et helt år. Men der er ikke gået et helt år i denne krønike.

KUK og nu også PUK

I august måned fik jeg Kirsten V's opvaskejob på Sankt Elisabeths hospital. Jeg er lidt usikker på om det var i år 1965 eller året før, altså i 1964, ja faktisk tror jeg det var allerede i august 64, men nok om det for i 1965 skete der lidt på den front.

Jeg skulle vaske op på en lille afdeling med nogle særdeles sjove og snakkende sygehjælpere. De snakkede en lille smule sjofelt ind i mellem, men det var, syntes jeg, lidt sjovt, for jeg havde jo kun hørt drenge være det, men at voksne pæne kvinder også kunne muntre sig med den slags, syntes jeg var næsten klædeligt. Og de havde selvfølgelig en lidt anden form for humor end drengene. Mændene kan jeg ikke så godt udtale mig om, andet end hvad partnere og venner har kunnet fortælle, og da var det mit indtryk at de af og til fandt det både plat og pinligt. En aften da jeg stod og tørrede af, kom pludselig Jørgen Ryg ud i det lille køkken og tilbød at hjælpe mig. Jeg blev mildest talt noget overrasket. Så det affærdigede jeg ganske med et smil, og bagefter fortalte en af sygehjælperne der hed Jenny, at Jørgen Ryg var ret syg af hudkræft og tit indlagt.

Næste aften dukkede pludselig to unge drenge på omkring min alder, op. De tilbød også ærbødigt at hjælpe mig med opvasken og da tænkte jeg "hvorfor ikke". Specielt syge så de bestemt ikke ud til at være. Men de kiggede vældig meget på mig og smilet var næsten klistret på.

Da jeg skulle ned til min cykel der var placeret i cykelstativet, stod den ene af de to drenge der pludselig. Han var godt nok hurtig, for mens jeg låste cyklen op, spurgte han mig om jeg ville komme sammen med ham. Jeg kom altså til at grine, og det gjorde han også, og besluttede at invitere mig til en fest i hans ungdomsklub, som var PUK (Politiets ungdomsklub) et par dage senere. Han hed Jeppe og var vældig charmerende, så jeg sagde ja til den invitation.

Det viste sig at hans mor var sygehjælperen Jenny. Og hende kunne jeg virkelig godt lide, så der forsvandt noget af min betænkelighed. Hurtigheden handlede om, at han ikke ville risikere at hans gode ven skulle komme først og det var sikkert klogt, for næste

aften da jeg skulle op til afdelingen stod Henning og ventede. Desværre var han så lige lovlig langsom kunne man sige. Tja egentlig var de begge ret hurtige. Jeg tror nemlig at Henning havde tænkt at Jeppe ville dukke op efter opvasken og ikke før.

Sådan kom jeg til at blive kæreste med Jeppe. Jeg blev derfor også fuldgældigt medlem af PUK; så nu gik jeg både i KUK og PUK.

Det var i denne ungdomsklub jeg oplevede at falde igennem taget, som jeg har skrevet om i et tidligere brev. For lige at friske op så rendte vi og legede et tag fat oppe på et tag der dækkede en stor danse- og sportshal med gulv ca. 8 meter nede. På taget var der ilagt ovenlysagtige, men dog almindelige vinduer, og jeg rendte kådt, durk ind over dem og fik lige knust et vindue osv., også denne oplevelse, som var ret farlig, dels fordi jeg hang ind overen skarp glaskant, dels fordi ruden kunne gå endnu mere itu, oplevedes som en slags mirakel, eller med en følelse af at nogen eller noget holdt hånden under mig, og som ude i Øresund, følte jeg en slags indre ro dale ned, selv om alle omkring mig råbte og skreg og sågar græd af angst for min skæbne. Det var tredje gang, jeg oplevede en slags frelse. Noget nærværende.

Den med den dramatiske sejltur med min far, regner jeg ikke med. Den havde ikke den stemning over sig. Bare nogle flere meter høje bølger.

Det er med slet skjult jubel, jeg nu kan skrive at fra i morgen er der kun to dage til vi ses. Jeg kan mærke varmen strømme i mig, og bliver næsten ydmyg af den glæde og kærlighed du er for mig.

*Kærligste hilsner Fra
din Karen*

Ps. Billedet er mig, fra samme serie hos fotografen, som du fik sidst men bare taget i en anden vinkel, det er en bedre kvalitet, derfor sender jeg også det.

Fredag d. 31.03

Et lille brev, med kort respons

Kære Karen.

Her er så lige et lille brev, hvor jeg vil takke for dit brev og den romantiske krønike.

Jeg skal også fortælle, at jeg egentlig ikke ved, om Helene ville være direkte uforskammet. Måske.

Vi tilflyttere skulle i hvert fald ikke tro, vi var noget og slet ikke, da vores elever kun havde reddet købmanden, tankens kiosk og bageren fra at lukke. Vores elever handlede jo ikke specielt hos hende. Jeg tror, hun var ligeglad. Det var i hvert fald ikke butikken, hun levede af og desuden skulle man vist nærmest være visiteret til at handle der.

Jeg har en aftale med Peter V. kl. 15, så jeg vil tage af sted til Sorø om lidt.

Jeg vil bare fortælle, hvor meget jeg glæder mig til, vi ses.

Næ, det kan jeg ikke engang fortælle, men jeg kan mærke, hvor varm og forventningsfuld, jeg bliver, når jeg tænker på det: Om mindre end to døgn er vi sammen.

Jeg glæder mig til at mærke dig både fysisk og psykisk.

Vi skal bare være sammen og der er nogle få ting, vi skal nå, men ellers skal vi bare nyde hinanden på alle måder.

PS. I morgen får du et meget længere brev.

De kærligste

Hilsner Niels

Endnu lidt filosofisk forklaring og krønike om flytning og også lidt om gamle tante

Astrid

Kære Niels

Tak for dit brev, der selvfølgelig gør mig varm og glad. Især det at, tænke på vores snarlige gensyn, oveni.

Og din søster Angela, hvor gammel er hun der? 8 – 9 år? Et skønt billede af hende. sikke en blusefarve, ja jeg ved ikke hvad farve den egentlig er men flot.

Og så lige en lille refleksion over denne Helene. Det kan godt være hun ikke havde til hensigt at fornærme, men jeg er af den opfattelse at, den bemærkning er en slags fornærmelse, selv om hun måske oveni købet mente det som en hjælp.

Der træder generationsforskellene jo kraftigt ind. Og alt andet lige, kan jeg godt lide du selv kunne klare dig. Det syntes jeg alt for mange unge mænd, dengang, ikke var just dus med.

Når jeg skal fortsætte min krønike, er der en oplevelse af at det er svært at skrive om den unge Karens forelskelse, ja hen ad vejen forelskelser, fordi du er trådt helt vildt tydeligt frem og føles som du selv var inde på "den første til sidst" plads. Dette bånd der jo i sin ekstrem spæde tilstand, må have befundet sig mellem det spand af år der er gået til vi pludselig begyndte at skrive sammen og åbne helt op (lynhurtigt, som om der blev trykket på en knap). Det er ikke fordi jeg insisterer på at der var noget specielt dengang, jeg taler mere om de helt spinkle små frø, der ikke skulle spire og gro, før det både havde været forår og sommer, som en tynd fin, nærmest usynlig silketråd, der forbandt noget sjæls stof. Men nu er du her og nuet er stærkt, det skubber ligesom fortiden, hvor du ikke var i min bevidsthed, ud. Ikke sådan at de mennesker der har været vigtige i mit liv er glemt, for de har jo efterladt de spor, der fortæller om både mig og en nødvendig "livets skolegang" der har formet mig til den jeg er i dag. De kan jo ikke hviskes ud og skal heller ikke. Men jeg har skiftet cellestruktur, som dig, utallig mange gange, jeg har kun den sjælelige del med mig ind i vores forbindelse. Og min glæde og taknemmelighed over tilstanden og min overbevisning om vores nænsomme, ømme og dybe kærlighed vil føre os videre ind i den tid vi just har. Lang eller kort. Det er vanskeligt at forklare, men jeg vil beskrive de forhold jeg har gennemgået nænsomt og ikke alt for dybt. Dels på grund af de mennesker der er implicerede og dels fordi jeg ikke skønner det vigtigt på anden måde.

KRØNIKEN

Flytningen og gamle grandtante Astrid

Kort efter jeg var blevet kæreste med Jeppe og kommet i PUK tillige, skulle moster og jeg endelig flytte.

Vi havde været rundt at se på rigtig mange muligheder og på det sidste udelukkende fokuseret på et hus for moster, med mig og Anne Bente, som det mere eller mindre stærke øl, for det tynde øl, kan man vist ikke betegne os som. Altså uden min mor.

Det blev et godt mindre rækkehus på Grønagervej 15. Der var en forgang, en entre med trappe til første sal, et langt, men forholdsvis lille køkken og to stuer an suite. Ovenpå

var der to værelser hvoraf det største blev mit og som tidligere nævnt udsmykket med støvet rosa vægge, grønt gulvtæppe og hvide møbler. Aldrig havde jeg set noget så smukt syntes jeg. Og jeg havde oven i købet selv malet væggene.

Ud over de to værelser var der et rigtigt badeværelse med badekar.

Hidtil havde jeg enten gået i bad på skolen eller når jeg var i svømmehallen, jeg kendte med andre ord overhovedet ikke den luksus, at gå i karbad. Det tror jeg nu heller ikke moster gjorde. Måske var den luksus mest kendt blandt de velhavende.

At flytte var dog sin sag, selv om der kom flyttemænd og hjalp med at få alt ned fra 4 sal og ud til stuerne på Grønagervej. Det er vist den eneste omgang flytning jeg har oplevet, hvor professionelle folk gjorde det hårde arbejde, og jeg har faktisk flyttet omkring 22 gange tror jeg i mit liv som voksen. Heri har jeg ikke i regnet Bornholm. Så der blev nok at foretage sig.

På det tidspunkt var efterårsferien lige på trapperne og det passede jo som fod i hose. Men tredje dagen ankom gamle grandtante Astrid. Hun var vældig fornøjelig og meget underholdende de første par timer, men meget opmærksomheds-krævende. Det hed sig hun kom for at hjælpe til, men det kunne hun slet ikke finde ud af, kun sidde og snakke og småkommandere. Ok hun lavede kaffe. Og hun lavede sågar pandekager i starten, men tabte hurtigt interessen.

Jeg for min del ved ikke helt hvor behjælpelig jeg selv var på den lange bane, så måske havde jeg bare en god knage at hænge min projektion på. Det der optog mig nær sagt flere timer hver dag i begyndelsen, var at fylde badekarret med varmt vand, hælde noget fyrrenåleolie i og ligge og bare nyde at sejle ud i drømme om livet og lyksaligheden med en salig duft af fyrrenåle omkring mig.

Det fandt gamle grandtante Astrid meget forkert. Nu var der jo ikke priser på vand dengang, kun på varmen, men det handlede nok om en irritation over at jeg brugte så meget tid på så tåbeligt et tidsfordriv. Da der var gået nogle dage, hviskede jeg en aften til moster, om hvornår grandtante tog hjem til sig selv igen, men moster trak opgivende på skuldrene, og det er egentlig forståeligt, for grandtante virkede efterhånden, som om hun var flyttet ind. Det skal måske lige forklares at moster egentlig var giret til at være sig selv og sidde med sit skolearbejde, sin kaffe, sine rosenbrød og leverpostejmadder, og fundere over de arme elevers formåen ud i forskellige discipliner, såsom dansk, geografi og muligvis tysk, og grandtante stressede hende synligt, fordi moster ikke

kunne komme til at koncentrere sig og nogle gange var tvunget til at sige at grandtante skulle tie stille.

Hun røg det dobbelte af hvad hun plejede og havde jeg ikke været sølle 15 år men f.eks. 25, så havde jeg nok frelst stakkels moster, ved at tage en god snak med grandtante om dels hvornår fru'en havde tænkt sig at flytte hjem til sig selv og dels hvorfor hun blev der, når hun jo ikke rigtig gjorde noget.

Men jeg var heldigvis kun 15 år og efter de første uger begyndte jeg at mødes dels selvfølgelig med Jeppe og dels med Kirsten V. og selvfølgelig både KUK og PUK som var åbent nogle flere aftener end KUK.

Jeg vil lige tilføje at PUK ikke kom i nærheden af KUK i hygge og nærvær. PUK var for de 13 – 18-årige, og bestod i overvejende grad af de 15 – 16 - årige.

A pro pos Kirsten V, kommer jeg lige til at tænke på min egen søster, som på det tidspunkt var flyttet til Slagelse og savnede et dyr på sit værelse. Hun overtog så min nymfeparakit Polly og jeg fik hendes gamle transportable pladespiller. Polly blev over 25 år gammel og da Kirsten flyttede i hus med Axel, købte hun en anden nymfeparakit, så Polly ikke skulle kede sig; så de kommende mange år var der en evig papegøje skrålen, eller som Kirsten i mangel af bedre kaldte fløjten, men det er selvsagt en anden historie. Endelig en dag efter næsten en måneds ophold, drog gamle grandtante hjem til sig selv igen. Moster havde været tvunget til at prøve at gøre hende forståelig at det var nødvendigt.

Som altid sluttede hun sit besøg af med at, det måske var sidste gang vi så hende, og at hendes papirer lå nede under køkkenvasken.

På det tidspunkt må hun have været 74 år men

havde endnu mindst 28 år i vente, før Vorherre tog hende til sig, eller hvor hun nu havnede.

Grandtante Astrid med journalist og paryk

Nu er der bare en dag efter i nat i mellem os. Jeg bliver spændt og varm om hjertet, ja helt ud i tæerne, og jeg ved at, i morgen bliver sikkert fyldt med denne utålmodige energi, hvor alt i mig er rettet mod min længsel efter dig, mod glæden over at elske dig så dybt, som jeg gør.

De kærligste hilsner og tanker

Fra din Karen

Lørdag d. 01.04

Få konstateringer og første del af en lang krønike

Kære Karen.

Tak for dit brev med den malende beskrivelse af Grandtantes længerevarende besøg.

Det var sjovt, for da jeg begyndte at læse den første gang, havde jeg straks forestillet mig, at hun ikke lige tog af sted næste dag.

Jeg tror da bestemt også hun var velmenende og forestillede sig, at hendes besøg var til stor gavn for jer, der gik der og knoklede med flytning og nyindretning.

Jeg kender godt det der, men dog i mindre målestok – jeg har aldrig oplevet det så gennemført, som en hel måned!

På billedet, hvor Angela poserer med hæfteplaster på knæet, må hun være 9½ år. Jeg er ret sikker på, at det er fra den sommer, hvor jeg blev 11 år.

Jeg tror ikke Helene mente sin bemærkning, hverken som en fornærmelse eller en hjælp.

Jeg tror at det hun i virkeligheden sagde var, at jeg var gået forkert i byen.

Jeg har ledt i mange arkiver, men intet fundet. På et tidspunkt finder jeg forhåbentligt facaden fra "Hos Helene" monteret på Idrætsskolernes sommer cafe.

Lidt eftertænksomhed

Jeg er kommet til at tænke på:

Jeg fortalte dig på et tidspunkt om den smukke Inge i Vent, som jeg ikke ville gå med op til, da jeg ikke forestillede mig, vi havde noget at tale om bagefter.

Resten ville være tavshed og jeg ville nok skynde mig over på mit eget hotel med en følelse af dum, rungende tomhed.

Det, Paul Simon så smukt kaldte "Lyden af Stilhed".

Jeg tror, jeg var bange for det samme med dig i sin tid. Så smuk og attraktiv, du var.

Jeg tror, jeg var bange for, at det bare var din skønhed der tiltrak mig og i det hele taget fik mig til at lægge særlig mærke til dig.

Jeg ville ikke vide, hvad jeg skulle sige til dig.

Det gør det jo netop så smukt og stærkt i vores nye omgang, at jeg først har lært at set dine indre værdier. Derefter var jeg ikke bange for at gå med op og se din guldstue.

KRØNIKEN

Et boost

Jeg giver lige krøniken et skub, på nudansk, et boost. Jeg er jo egentligt nået til nogle år, som jeg tidligere har fortalt om og også fortalt anekdoter fra. Så jeg vil lige flytte mig selv lidt hurtigt frem, så der igen bliver linet op til en tid med anekdoter og sjove tildragelser.

Jeg boede på det farverige kælderværelse hos Kaj indtil jeg skulle ind som soldat i nov. 65.

Dengang, jeg drog af sted, var det altså til Sorø til 4 måneders rekrut tid. I hvilken tid, jeg søgte og bestod optagelsesprøven til MP-skolen.

Det viste sig, at være en rigtig god fidus, for det krævede samtidigt at jeg havde kørekort til alt, hvad man kunne forestille sig med hjul under. Så halvdelen af tiden i de sidste to måneder bestod i at gå på køreskole. Det var sjovere end at kravle rundt i mudder på øvelsesterrænet.

Derpå 4 måneder på MP-skolen på Østerbrogades Kaserne. Det var her vi jævnligt gik i Østerbro Svømmehal.

Jeg var færdig i sommeren 66 og kom til at gøre tjeneste i Avedøre lejren, som i dag er filmselskabet Zentropa.

Det var også den sommer, jeg kom en del på Steno Hostel.

Omkring 1. november 66 flyttede min mor og Kaj til Samsø og jeg flyttede til Bygrænsen, først i nr. 10, derefter hos Erik og Co. i nr. 14.

Slut på Bygrænsen

Fra den tid, har jeg fortalt en del, om hvad jeg arbejdede med og ellers rendte rundt og lavede, der mangler kun et enkelt lille afsnit, det kommer til sidst.

Du får lige slutningen af tiden på Bygrænsen nu.

I løbet af foråret 68, hvor alt ellers åndede fred og idyl, fortalte Erik os en dag, at han ville flytte til Jylland, hvor han oprindeligt kom fra, og dermed skulle huset, vi boede i, sælges.

Der var ingen af os beboere, der var interesserede i at købe huset, så vi begyndte alle at se os om efter et nyt sted at bo.

Boligsøgning i 68

Den gang var det meget svært at få et sted at bo. En lejlighed var naturligvis udelukket, når man ikke var gift eller havde børn. Man gik heller ikke bare op på kommunen og satte sig til at vente, men måtte selv ud på det kulørte værelsesmarked.

Jeg ved ikke, om du har prøvet det, men man betalte til bureauet omkring 100 – 150 kr. (svarende til en dagløn for en faglært håndværker), så kunne man en efter en få op til 3 adresser og se på de værelser. Hvis man ikke ville have nogen af dem, var det bare ærgerligt, så var det det, der hedder "en ommer" – startende med at betale et nyt gebyr.

I sagens natur som regel i et andet værelses udlejningsbureau.

I praksis læste udlejningsfatter en mulighed op ad gangen, omhandlende værelsets størrelse, art, indretning, kvartermæssige beliggenhed mm.

Hvis man så syntes, det lød fint, fik man adressen og kunne tage ud og se på værelset.

Flere af bureauerne havde værelsesbeskrivelserne hængende i montrér uden for forretningen, som ofte tillige var kiosk. Så kunne man læse dem der og efter betalingen af gebyret begynde at se de tre værelser, man kunne få for op til 150 kr.

Jeg ville gerne flytte til indre by eller Vesterbro.

Indre by var som regel dyrt og ringe, mens Vesterbro var billigt og ringere.

Jeg startede med at se et værelse i nærheden af Kongens Nytorv. Det viste sig at være det gamle "pigeværelse" i en herskabslejlighed. Værelset lå i tilknytning til køkkenet og bar tydeligt præg af, at det måske nærmere havde været en slags spisekammer eller viktualierum.

Jeg forlod herskabslejligheden, mens en fin dame mumlede noget om utaknemmelig unge, der ikke kunne gøres tilfreds.

Næste værelse var i en sidegade til Istedgade. Det var på 5. sal. Kakkelovnsfyret og lignede et tidligere eller måske nuværende tørreloft.

Da kom jeg til at tænke på at i udlejningsbureauet havde der stået noget om en skurvogn, der var til salg i en haveforening. Den var jeg gået udenom i først omgang, mest fordi det var på Amager og jeg ville gerne ind til byen, så jeg forlod tørreloftet og tog tilbage til udlejningen.

Jeg havde lidt svært ved at tolke, om udlejningsfatter var mismodig eller glad over at se mig.

Mismodig, måske - fordi nu skulle han finde endnu en adresse til mig. Glad, måske, fordi det var sidste chance, inden der skulle betales et nyt gebyr.

Løgn eller sandhed?

Dog, han lyste op i et venligt smil og sagde, at han havde det helt rigtige til mig.

1½ værelses lejlighed til 300 kr. om måneden lige mellem Gl. Kongevej og Vesterbros Torv.

Det lød som om det var løgn – og det var det også.

Men det var næsten rigtigt. Han tilføjede, at det var en slags delelejlighed. Der boede en anden mand i to stuer og vi skulle så dele køkken og toilet.

Jeg var vant til at dele køkken og toilet med 6 andre, så det kunne vel ikke være så slemt at dele det med en enkelt.

- Nej slet ikke, sagde udlejningsfatter, - og den anden mand, der bor der, er næsten aldrig hjemme.

Han sluttede med at sige – Men du skal tage derop her i eftermiddag, for da er han nemlig hjemme.

Jeg tog straks ind i Bagerstræde 8, ringede på 1. sal til højre. Det var lige ovenover en frimærkehandler.

Der blev lukket op og en nydelig herre, vil jeg kalde ham, præsenterede sig som Bent Knudstrup.

Han inviterede mig indenfor og viste mig de to værelser mod gården. De var tomme og lige til at flytte ind i.

Han viste mig køkken og et pænt ikke helt lille badeværelse.

Han viste mig også, at han selv boede i to stuer en suite ud mod Bagerstræde. Det så ikke særlig beboet ud. Han fortalte mig, at han meget sjældent var hjemme. Han fortalte ikke, hvor han ellers opholdt sig, men Bagerstræde 8 var hans officielle adresse.

En måned i depositum og en måneds husleje forud. Det var jeg klar til at betale med det samme, men livet på Greve Badehotel og i Militærpolitiet havde lært mig lidt om at være skeptisk, så for at få det hele timet, sagde jeg til Bent K. at jeg gerne ville leje værelserne, men lige skulle ud i min bank på Amager og hente penge. Det kunne godt tage en times tid.

Han ville så vente i lejligheden i noget tid, så kunne jeg bare komme tilbage.

Jeg tog direkte ind i Københavns kommunes folkeregister og sagde, at jeg ville melde adresseændring til Bagerstræde 8.

Så måtte vi se, hvad der ville ske.

Den kommunale tjenestemand meddelte mig, at det var godt nok, hvis det var en c/o adresse for der stod et andet navn på lejligheden.

Jeg spurgte, hvilket navn, der stod på lejligheden, for det var jo det, hele øvelsen handlede om. Så lærte jeg en regel, som jeg ikke kendte. Man kunne ikke få navnet opgivet, men gerne spørge om et specifikt navn. Jeg optrådte, som om jeg havde fuldstændig styr på det, og meddelte, at det var en bekendt af mig, Bent Knudstrup, som boede der. Og jeg skulle bo til leje hos ham.

Det måtte jo briste eller bære, for jeg ville gerne bo der, men ville jo ikke risikere, der var noget fuskeri med i det.

Jeg fik til min store lettelse at vide, at Bent Knudstrup, stod som lejer af lejligheden og der havde været en underlejer, som var afmeldt for en måneds tid siden.

Det så godt nok ud.

Det var jo i checkhæfternes tid, så jeg tog af sted og gik på tilbagevejen ind i den nærmeste bank på Vesterbros Torv, skrev en check på 600 kr. og hævdede den.

Jeg gik op til Bent K. og spurgte så, hvornår jeg kunne flytte ind. Det kunne jeg dagen efter, hvis jeg ville. Det var lige før 1. august.

Jeg sagde, at jeg ikke var helt sikker på, hvornår jeg kunne komme med mine ejendele, så hvis jeg kunne få en nøgle, så var vi ikke afhængige af hinanden.

Jeg fik en nøgle og under påskud, af at jeg ikke var så god til det med nøgler, ville jeg gerne prøve den, så jeg ikke ville stå og ikke kunne komme ind.

Nul problem. Nøglen passede.

Jeg betalte ham de 600 kr. Han skrev en rigtig dagsdato-kvittering.

Nu kunne jeg jo så bruge en frase, der hedder: For at gøre en lang historie kort.... Det vil jeg ikke, for så går du glip af mange sjove detaljer og anekdoter. Men jeg vil da slutte dette første kapitel af "Da Bagerstræde blev til Bakerstreet", med at fortælle, at jeg flyttede ind næste dag og gik i gang med at male lidt og indrette mig.

Jeg afslører ikke for meget ved at sige, at jeg netop stod foran et sjovt, spændende og ret arbejdsomt år.

Nu mangler jeg den lille krølle, der skal på ang. livet på Bygrænsen, men den må du have til gode. Det blev lidt langt, men jeg kom da tilbage på sporet vedrørende krøniken og især da, jeg netop er nået til et af de mest spændende år i mit liv.

Jeg vil bare slutte med at sige, at jeg glæder mig meget til at se dig i morgen. Hente dig i Tureby og i min røde gang før dig til Dalby.

De kærligste hilsner og tanker

Din Niels.

PS. Kan du lide og tåle pasta Carbonara, hvis det er fuldkornspasta?

De eneste typer pasta, jeg spiser er som udgangspunkt fettuccine og lasagne.

Lidt om at være mundlam og lidt krøniker

Kære Niels

Tak for dit brev der lægger op til noget jeg så spændt må læse videre på, når vi har været sammen, hvilket er helt vildt dejligt snart sker.

Og det må være enhver piges drøm ung som gammel, at blive hentet af sin elskede og ført af sted på hans røde gang.

Med hensyn til retten pasta Carbonara, så måtte jeg lige ind og læse om den, for jeg kendte den ikke, men det lyder dejligt. Hvis det er fuldkornspasta, tror jeg bestemt det går. Som sagt er der ikke mange udsving i blodsukkeret, som altid ligger under den grænse som er skillelinjen og hvor den har ligget nu i over et år, med undtagelse af nogle stressede dage i november.

Jeg kan godt forstå denne ungdommelige usikkerhed, som du beskriver, hvilket nok var mere udbredt, end du forestiller dig. For hvad skulle man dog sige. Der havde jeg nok selv gået i baglås.

For skulle jeg ud over genertheden, var det afgjort nødvendigt, at den unge fyr kunne sige et eller andet, men jeg tilstår jeg blev altid mest betaget af de generte. (Jeppe var dog ikke genert) Til gengæld var jeg selv tavs, hvis ikke jeg var sammen med en veninde, eller en flok.

Som voksen, blev det faktisk lidt problematisk i forhold til svigerfamilien. Men det varer noget, inden det kan fortælles til dig.

Jeg var reelt set et ret tavst menneske indtil trediveerne.

KRØNIKEN

I PUK som jeg håber du stadig er klar over står for politiets ungdomsklub, skete det, at rygter om snart den ene og snart den anden, havde været på et eller andet, som bl.a. var årsag til et selvmord, som slet ikke var meningen. Noget med en havde troet han kunne flyve og var hoppet lige ud fra fjerde sal. En anden bare død af hjertestop. Det var rystende. Nu var klientellet nok lidt mere råt end i KUK.

Der var tit fest i PUK, og det var totalt alkoholfrie fester med den bagside at de fleste havde sprutten med til hækken, her gemte mange af dem deres og gik så ind og dansede osv. uden noget forbudt i lommerne, for så at rende ud og pimpe udenfor i stedet og gerne tit og i mængder. Til en sådan fest dukkede Annette senere gift med John Grøndal op. Hun lignede mig meget med sit lange lyse hår, fregnerne og smilet. Men var noget kraftigere. Vi snakkede vældig godt sammen den aften.

Når jeg besøgte Jeppe, som altså bare var 4 måneder ældre end jeg, sad han ofte sammen med Henning og spillede guitar. En 12 strenget en af slagsen. Nogen gange lå han bedrøvet på sin sofa med tårer i øjnene, specielt når han hørte Joan Baiz. Det rørte mig meget, så jeg kom også til at få tårer i øjnene. Et andet nummer var Dominique med nogle musikalske nonner på guitar der kaldtes "Soeur Sourire the Singing Nun" eller Simon and Garfunkel. Kom så Henning oveni, hvilket han ofte gjorde, blev det helt galt, så sad vi alle tre med tårer der løb hurtigere end fanden selv. Mens vi sang med på teksterne. Så der gik ikke så lang tid, før jeg købte en almindelig guitar og sad de fleste aftener og øvede mig på de forskellige greb i stedet for på lektierne, som kadede mig gudsjammerligt. At fingerspidserne endte som små hårde nødder kender du jo sikkert alt til, men det hæmmede min sy iver noget, som jeg også dyrkede stadigvæk, måske kun så længe ømheden havde overtaget i fingerspidserne.

Da vi nærmede os nytåret var det forbi mellem Kæresten og jeg for det kommende halvår og jeg ret knust.

Nu trappede jeg kraftigt op på KUK besøgene specielt fordi jeg til min 16-års fødselsdag fik 16 yankee barer. Det blev jeg meget rørt over, udover at de blev spist på ca. 16 minutter.

Når man lige er blevet 16 år så virker en måned som fem år i dag næsten.

Der skete så meget.

Der skulle holdes karneval ude på et stort sted, for hele København og omegns KUKkere. Jeg var klædt ud som klokkeblomst og stødte ind i Hans Jørgen. Han var en glad smilende fætter og vi dansede en del sammen og blev enige om at vi skulle ses igen. For mit vedkommende var jeg ikke specielt opsat, men det var rart at han så var det. Jeg besøgte også hans ualmindeligt snobbende mor og far. Og det kunne virkelig få mig til at flygte i stor stil. Og sådan endte det.

Jeg kunne ikke overvinde ubehaget ved alt det, han faktisk stod for, selv om han var ret ubevidst om specielt dette.

Men det at han lige kom i mellem tiden med Jeppe, fik fortiden til at blegne en smule.

Når man er 16 år er der virkelig mange ting der drøner rundt, alene på grund af hormoner. Dertil kom en mere og mere vild ungdom omkring mig. Nu begyndte Annette at komme sammen med denne Jeppe. Mærkeligt at jeg ikke rigtig fornemmede jalousi. Den følelse modnedes først 8 år senere, så Annette og jeg kunne bare dele vores fælles begejstring for Jeppes herlige mor, Jenny. Vi var noget nær enige om at hun bestemt havde været med til at vi syntes om Jeppe.

Jeg var stadig temmelig uskyldig på mangt og meget.

Min krønike bliver lidt kortere i dag, for jeg skal have pakket til en dejlig tur ned til et menneske, jeg er kommet til at elske højt, så jeg er nødt til at være tjekket, så der ikke pludselig opstår en eller anden ærgrelse, fordi jeg har glemt dette eller hint.

Men mon ikke du har en vis forståelse for det. Jeg glæder mig bare, så alene denne følelse, kan jo få hjernen til at gå ned i hjertet og dermed glemme de mere praktiske gøremål.

De Kærligste tanker og varm glæde

Fra din Karen

Kapitel 2

Lange skønne dage og nætter

Søndag d. 02.04

M.d.n.

Så oprandt den længe ventede dag endelig, hvor jeg skulle være sammen med Niels igen.

Jeg kærede mig ikke stort om, hvor vi skulle være sammen umiddelbart, for det vigtigste var at, vi nu havde mange dage i hinandens selskab.

Jeg spekulerede ikke særlig meget i at skulle besøge hans hus, som han delte sammen med en kvinde, jeg vidste hed Hanne og som han holdt af, men ikke på en måde, der gjorde at han ville fortsætte sit levned, med hende ved sin side, som han havde erklæret at han ikke ønskede.

Det tilkom jo strengt taget ikke mig, at gå ind over hans frie vilje til at invitere mig, idet han jo også beboede huset selv, også selv om jeg var klar over at denne kvinde ville opleve det grænseoverskridende. Nu havde jeg jo selv gennem livet, oplevet mange grænseoverskridende ting, og jeg vidste at grænser, mennesker imellem, hang mere sammen med normer og holdninger, end med sandhedens realiteter og med kærlighedens rummelighed, som de færreste var opdraget til at rumme og endnu sværere, at leve med. Jeg vidste vi levede ud fra vores egos magtstruktur. Selvfølgelig også jeg selv. Alligevel forstod jeg ikke helt fortielsens kunst. Jeg selv ville højst sandsynligt have haft meget svært ved at fortie sådan en forelskelse. Det hænger nok også sammen med at jeg voksede op med moster og selv valgte at jeg ikke ville tie med noget, da det oplevedes langt mere truende end sandheden gjorde. Jeg har nok også en ængstelse over al det mismask der kan komme ud af fortielser og løgne, ved jeg skaber en mur af afstand og kan jeg egentlig stjæle mine nærmestes ret til at kende virkeligheden? Kan jeg vide hvilke processer de dermed får med i livet, som jeg dommeragtigt forhindrer kommer til udfoldelse? Jeg kan ikke vide hvad der sker hvis sådanne yderst vigtige tilstande opstår og bliver fortalt. "Se sådan er jeg altså også, måske kan du ikke lide det, det kan jeg måske heller ikke selv, men det er virkelighed."

Niels havde jo muligheden for at fortælle sin samlever, hvad han gjorde og ville, han kunne fortælle og vente, men det var helt hans eget valg og ansvar. Det havde jeg ingen ide om at, jeg skulle krænge mig ind over.

”Når kærligheden kalder” så følger vi mennesker det vel? tænkte jeg tillidsfuldt. Jeg ved jo også at et for rationelt eller hensyntagende sind, med en styrende logik og fornuftspræget indstilling, kan knuse de mest ægte og dybe følelser, der gør livet værd at leve. Der skal i al fald være hjerte med.

Forhold der fungerer i hemmelighed for længe, samtidig med at et menneske holder gode miner for slet spil, vil jeg ikke opfatte som en ren og skær hensyntagen. Jeg ved jeg selv ville afsky sådan en form for lyssky adfærd, bag min egen ryg, men jeg kan godt sætte mig ind i, at andre venter med at afsløre sin egen utroskab, indtil de selv føler sig mere afklarede i deres inderste. Flere ønsker faktisk deres partner forbigår overfladiske utroskaber i tavshed. Hvordan kærligheden kan blomstre i den slags forhold begriber jeg ikke, for det er jo at leve i en illusion om hinanden, og jeg tror ikke kærlighed kan klare den slags illusion bedre, end virkelighedens sande ansigt. Jeg ved ikke om det er mere et hensyn til sig selv, end just partneren, at man faktisk ikke magter at se hvad og hvem man egentlig også er, uden det skal blive til fordømmelse, som i så fald handler mest om at denne fordømmelse udefra, rammer ens egen. Vi mennesker kan være så angste for at se smerten hos vore kære, at vi føler os tvunget til fortielse, jeg ved det, men jeg ved også at løgnens og fortielsens følgesvend er en dommer uden forståelse for de tørre facts af overordnede hensigter vi mennesker er født til.

Jeg cyklede ned til Farum station i en sky af støvregn. Fine mikroskopiske dråber der fløj sagte ind i mig. Jeg stod på toget i Farum og skiftede på Københavns hovedbanegård til et bumletog der stoppede ved alle stationer. Det havde jeg valgt at benytte for så skulle jeg ikke betale ekstra, da jeg havde kort til og med Tureby, og det for Niels ikke spillede nogen rolle om han skulle hente mig i Næstved eller i Tureby. Jeg var spændt. Ikke mavespændt som sådan. Det var sådan en spændt frydefuldhed, lidt som når man som barn venter på at de voksne skal spise færdig juleaften, så der kan komme gang i det egentlige.

Jeg stod af på Tureby station og også her mærkede jeg støvregnen, da jeg steg ud kl.

12.36.

På den modsatte perron så jeg straks Niels. Vi så hinanden og jeg fangede denne oplevelse af tråde der bare forbindes over meters afstand. Niels stod afventende og smilede sit lidt forlegne smil.

Han så så dejlig ud, som han stod der og tydeligt viste sin glæde, men også havde svært ved at formidle den ud, denne hans synlige glæde i spontane ord. Det gjorde han med handling. Slog armene ud. Trak mig ind til sig. Kyssede.

Han havde en militærgrønlig vest på og sine sorte cowboybukser og en sort bluse. Den farve og type bukser havde han indtil videre haft som sin standartbeklædning.

Hans store bølgede hår med grånende tendenser, lå hen over hans isse som en frodig beklædning. En pandelok faldt ned over panden og gav ham et ungdommeligt udseende. Jeg syntes hele hans fremtoning udstrålede både styrke og stovthed, tillige med en slags beskedenhed.

Jeg hoppede glad, ja lykkelig over at være i en fysisk nærhed af ham, ind i hans åbne modtagende favn, der nogle minutter senere førte mig ind i den røde bil, hvor jeg nysgerrigt fulgte den vejstrækning vi kom ud på, og som førte os gennem et smukt landskab, med stor frodighed og bristefærdige små knopper på alle træer og buske. Skovbunden i vejsiderne var dækket af anemoner, for der var stor grøde i luften. Foråret var tidligt på færde.

Da vi kom til huset, som var et fint gult pudset hus i et plan, med en stor garage og en indkørsel med plads til et par biler, virkede det en smule anderledes i sin energi, end jeg havde regnet med.

Da jeg trådte ind over dørtærsklen og stod inde i en slags gang, som også var et bryggers, kunne jeg mærke det. Energien var ikke kun Nielses. Der hang damejakker og sko, der var for små til at være Nielses.

Hans energi var ikke den mest fremherskende. Jeg kunne tydeligt mærke at hans samlevers energi fyldte godt op, hvilket kvindens energi ofte gør, i hjem rundt om. Bortset fra den bløde sorte ret gamle lædersofa og det ovale sofabord i lakeret fyrretræ, samt en ergonomisk lænestol også i sort læder, var en del af møblementet Hannes, forstod jeg på Niels.

Han viste mig rundt i hele huset, der var i et plan og overraskende stort, fandt jeg. Niels havde som Hanne sit eget arbejdsværelse, hvor hans fylde gjorde sig suverænt gældende. Der var også tilknyttet et dejligt stort værksted.

Der stod et ret lille ungdomsbillede af Hanne på en hylde derinde. Der stod en guitar hængt op på et stativ.

Der var en stor ro over rummet.

Vi gik ud i køkkenet der strakte sig med fyrretræslåger på hver side. Et forholdsvis smalt langstrakt rum. Der stod mange ting på en tværgående bjælke som skilte køkken og en del af fjernsynsstuen. Da vi skulle til at gå ind i fjernsynsstuen, sagde Niels oplysende, at de mange genstande på bjælken var Hannes.

Derfra hvor vi stod kunne ses endnu en stue der lå et trin højere oppe, eller var det et trin længere nede? Denne del af stuen havde været veranda, og bygget om til stue, informerede Niels mig om, som en anden ejendomsmægler, i gang med at sælge hus. Der stod et afsyret egetræslangbord, og en slags reol. Nede for enden stod desuden et lille smukt gammelt skrivebord.

Fjernsynsstuen bar præg af Niels. Udover sofaen, sofabordet og fjernsynet, stod der et klaver tillige.

Der var hygge, og en slags ro over det hele. Jeg kunne tydeligt mærke Niels' hjemmefølelse, hans mere rolige og selvsikre udstråling.

Vi startede denne gang med først at tilberede nogle madder, og det gjorde vi, fordi vi begge vidste, at vi havde mange timer og dage foran os. Men måske også fordi stemningen af at der befandt sig en tredje energi, gav lidt nødvendig tilbageholdenhed. Jeg havde fået vist et gæsteværelse, hvor vi begge skulle sove. Jeg havde plantet min lille rullende meget slidte kuffert derinde. Niels lukkede også op til et lidt mindre værelse end sit eget, som var Hannes. Der stod et hvidt skrivebord, reol og noget skab. Værelset var lige over for Niels.

Da vi dækkede bord til en lille frokost, hev jeg en skuffe ud, for at få knive og gafler med hen til et lille spisebord, der stod med front ud til en terrasse. Der var flere terrasser forstod jeg.

Nede i skuffen lå der til den ene side, knive og gafler med en slags elfenbensfarvet nuance og til den anden side, næsten samme type bestik i mørk udgave. Niels forklarede mig at det ene sæt var Hannes og det andet sæt var hans. Jeg måtte kun tage hans sæt.

Jeg undrede mig. Hvorfor lever to mennesker med hver deres bestik? De havde dog levet sammen i 10½ år? jeg må erkende at jeg blev lidt rystet. Den form for opdeling havde jeg aldrig stødt ind i før.

Jeg spottede det, som to meget detalje glade og stædige menneskers måde at komme overens på. Men forstå den slags var svært. Jeg vidste godt at jeg aldrig ville gå op i, om jeg spiste af det ene slags bestik eller det andet. Jeg ville aldrig kunne spekulere i sådanne detaljer. Bare bestikket var brugbart. Det satte ekstra erkendelse ind om Nielses natur. For ikke at tale om Hannes samtidig. Det fik jeg igen bekræftet, da jeg kom ud på deres smukke lidt langstrakte badeværelse, med marmorerede beige fliser, med en smuk diskret flisebort øverst oppe. Herude stod en tandbørste, på hver side af vasken. Det var ikke spor sært. Den sære gentagelse fra bestikskuffen, handlede om, at der stod to forskellige tuber tandpasta ved hver tandbørste, af absolut forskelligt mærke. Al denne registrering skyldtes selvfølgelig også, at jeg nok havde brug for lidt forklaring, til uoverenskomster, helt ned i skuffeniveau.

Niels forklarede her, at Hanne absolut ville have Colgate, mens Niels ikke ville det mærke, fordi der var noget giftigt stads i. Det understregede yderligere at de to mennesker måtte have deres detaljerede små magtkampe, som sikkert fik begge til at føle sig som selvstændige væsner, på detaljeplan.

Niels havde købt vores ynglings salat, "Skagen salat" så der spiste jeg lige nogle madder med denne herlige smag vedhæftet.

Vi sad ved et terrassevindue og kunne se ud over haven.

Jeg kiggede på ham, mens han spiste. Så ham og baggrunden som et billede jeg fotograferede. Fornemmede hvor godt hjemmet passede til ham.

Men konstaterede også at det egentligt var forbavsende lidt han spiste.

Efter denne frokost, var det en selvfølge at fortrække til det lille hyggelige gæsteværelse. En middagslur var åbenbart Nielses afgjorte daglige foreteelse. Sikker som kompensation for hans urolige og til tider minimale brug af natten til at sove i.

Niels trak gardinet for det mindre vindue derinde og rummet fik en mere dæmpet lystilstand. Inden han kom ned i sengen, fortalte han, at han havde fået nogle Doktor Mortens piller a la Viagra. Han havde taget forsøgsvis en halv.

Han sukkede med stille jubel, da jeg lå i hans favn igen. Han omfavnede mig, jeg lagde mine hænder omkring ham og alt faldt i hak. Han kælede med hænder der blidt strøg

nedover min talje og lår. Jeg havde stadig mine trusser på. Det var næsten som en aftale. Noget vi havde gjort fra første gang, vi lagde os i min seng.

Jeg mærkede hans længsel, jeg genkendte den i min egen. Han strøg blidt og ophidsende mine trusser af. Vi var hjemme sådan. Men dr. Mortens pillen virkede kun i yderst kort tid. Og det havde som sådan, heller ikke nogen betydning for mig. Niels var en dejlig elsker uagtet denne mangel. Og jeg havde for længst fundet frem til nogle erogene zoner hos ham.

Inde i dette værelse hang, ved klædeskabet, en slags kjole eller kjortel med viklebatikmønstre i mat grøn udgave, tydeligvis Hannes tøj. Den mindede mig om halvfjerdsernes hobbybetonede batikviklende klæder. Farven virkede forvasket.

Den hang og registrerede os. Måske?

Forenede i flere lag, faldt vi begge hen i en slags døs, tæt viklet ind i hinanden.

Niels sov noget længere bagefter, som han havde gjort alle de andre gange, i eftermiddagsstunden, end jeg, der stod op efter en halv time og først satte mig lidt inde ved spisebordet i stuen, for derefter at gå lidt omkring og se på billeder af bl.a. Nielses søn og svigerdatters bryllup. Der hang et stort lysere brunt og hvidt koskind på væggen ved deres store fjernsyn, og der var to plakatagtige sort-hvide fotostater. To kendte fotostater, hvoraf det ene var et billede af bygningsarbejdere, der sad højt oppe på et stillads og dinglede med benene, mens de skuede ud over New York tror jeg og spiste deres frokost. Det så yderst dristigt ud, og jeg spekulerede øjeblikkelig på hvordan fotografen havde fået det i kassen? Det andet billede var af en masse unge mænd på scooter eller stående, mens de gloede efter en ung kvinde, der gik som var hun blandt vilddyr, eller snarere måtte opfatte sig selv som jaget vildt. Et helt igennem provokerende billede, for mig.

Jeg havde set disse billeder mange steder.

Jeg satte mig til sidst ved det lille spisebord og fokuserede på at løse en krydsogtværsopgave. Det gav mig et frirum til ikke at fokusere på de to forskellige energier der var placeret i dette hus og tydeligt kunne mærkes.

Aftensmaden havde Niels omhyggeligt forberedt, og skulle kun lige varme op. Det var denne specielle italienske ret "Pasta Carbonara", som var udsøgt.

Jeg lagde igen mærke til, at det ikke just var meget han spiste, taget i betragtning, at han var en kraftig mand. Denne manglende appetit havde jeg også bemærket da vi var i Farum hos mig. Enten var han gået på en konsekvent slankekur, eller også forstyrrede hans kroniske tyktarmsbetændelse ham mere, end han fortalte. At forholde sig helt afslappet på disse iagttagelser, var svært for mig at forsøge. De gav mig alt for meget respons i både hjerne og krop.

Om aftenen satte Niels en rigtig god og meget stemningsfuld ældre amerikansk film på, som jeg faktisk ikke kan huske hvad hed. Billederne var i en ret rødbrun nuance og handlede om to brødre.

Jeg nød at sidde ved siden af ham i den gamle patinaslidte sofa, og mærke hans hånd om min.

Niels måtte af og til op af sofaen og røre sig, som om noget smertede eller som om han havde en del uro i benene.

Højdepunktet på en række intense nuer, er så at elske med ham, på vores egen måde, have følelsen af at inhalere os, indhyllet i en aurisk boble og sove ind med hans arme om mig, tæt forbundne, i det vi populært kalder ”i ske”.

Mandag d. 03.04

Da jeg vågnede og slog øjnene op, lå Niels og så på mig. Mit blik gik ind i hans. Vi lå bare stille og kiggede på hinanden. Niels tog forsigtigt hånden op og aede mig over håret, ”Jeg elsker dig” sagde han stille.

Det var mandag i dag og der var ikke tid til meget andet end at vågne, for Niels skulle være på Slagelse sygehus kl. 9, for at få sin behandling for den kronisk syge tarm, han nu engang havde og jeg skulle derfor lige køres ud til min søster, der jo bor i Slagelse. Jeg havde prøvet at læse om kronisk tyktarmsbetændelse, og nogen rar sygdom var det bestemt ikke. Behandlingen mod den virkede ikke sundhedsfremmende med de nu kemiske Remikade behandlinger, som kunne provokere immun-systemets naturlige balance.

Vi kørte, så det hele passede.

Efter en rigtig hyggelig formiddagssludder, med min søster og en lidende svoger, der havde utrolig mange smerter i knæ og hofte, kom Niels og hentede mig.

Planen var en tur i Dalbys smukke natur og derefter hjem til Dalby og det gule hus.

Skoven var et smukt område, der emmede af ro og fugles forårsivrige kvidren.

Planternes ivrige fremmarch og luftens behagelige temperatur, gjorde turen til en udsøgt nydelse. Vi talte ikke sammen. Jeg følte vi var i overensstemmelse med vores indre ro.

Ord var ikke nødvendige

Sådan er det nogle gange. Så skal tavsheden opleves som en dybere forening. Ord kan skubbe denne dybde væk. Kan ligesom blive en slags ingenting.

Niels tog nogle foto af mig. Jeg glemte at gøre det samme. Ja det var ikke fotoaftryk jeg bevægede mig i på denne tur. Og generelt var jeg mildest talt utrolig elendig til at huske at eviggøre stunder som denne. De boede jo allerede i mit sind så det var ikke mindesamlinger der optog mig. Det var sansningen af Niels, af omgivelserne, af den umiddelbare

glædesrus, som næsten virkede som en smuk, men lidt ukendt faktor, i mit absolut ikke kedelige eller glædesløse liv. Men alligevel sagde denne tilstand til mig, at

glæde kunne nå nye højder. Kun mine tre børnebørn havde kunnet give mig disse intense strejf af lykke. End ikke mine egne børn, havde sat mit bekymrede sind i ro.

I den moderlige tilstand, var jeg mere optaget af at aflæse deres humør og dermed forsøge at gøre mit bedste, for at få deres barndom til at opleves som en glæde. En ambition jeg følte, jeg ikke havde formået at gøre til min egen overbevisning. Jeg havde ikke formået at blive denne forjættede mulighed. Hverken til min ældste datter, som jeg svigtede grundet min angst for den efterfølgende datters risiko, for ikke at få en god familierelation med hendes overridealistiske fars ide om, at blive frelseren for nogle familier i Lesotho, tusinder af km fra Danmark.

Der blev behov for en tiltrængt middagslur efter at have fortæret en bid brød.

Selvfølgelig med den velmagende "Skagen salat" på de to af mine tre madder.

Bagefter kunne vi på ingen måde undgå at komme i vores kærligheds favnende tilstand, inden vi trætte og lykkelige, faldt i en rolig søvn. Jeg med Nielses arme en tid omkring mig, derefter med min venstre arm omkring ham en tid, for så i skøn samdrægtighed at vende tilbage, så Niels lå og holdt om mig med sin højre arm. Alt dette skete mere eller mindre i søvne, men for mig lige så intimt, som når vi lå sammen i bevidstheden om den andens nærvær.

Hen ad aften lavede vi lidt aftensmad og så en smule fjernsyn. Og ikke mindst en videofilm, optaget i Ålykke på Fyn, der skildrede den store ombygning Niels havde sat i værk der, og som han havde beboet en del år. Den var interessant, for jeg kendte jo sådanne processer.

Jeg tog mig i at ønske det havde været sammen med mig, vi havde beboet Ålykke. Det mest ideelle sted for mig at se. Men vidste også godt at de processer både han og jeg havde været igennem, var af nødvendig art, for at nå frem til vores tillid og kærlighed i dag.

Niels spurgte mig på et tidspunkt hvilken film der stod øverst hos mig, hvis jeg skulle udtrykke den som den bedste film jeg havde set. Og det var egentlig ikke svært for ”Forrest Gump” er nok den jeg vil mene står klarest i min erindring. Det gjorde ham ret begejstret, for også han havde denne film som sin ynglings film. Endnu bedre blev det da jeg erklærede at den efter ”Forrest Gump” var ”Stegte grønne tomater”. Da jubledes han begejstret som et barn. Det betød åbenbart noget i hans følelse overfor mig, at vi havde sådan noget som humor i en vis samklang.

Vi havde jo ret meget i forvejen. Alligevel var der tydelige modsætninger, som ikke stak ud og krævede speciel finslibning, for at kunne være tilstede.

Det er pudsigt som den slags fælles oplevelser kan begejstre og forene to mennesker. På en måde burde det nærmest være omvendt. Det samme der gør sig gældende og med endnu større vægtning er de religiøse eller spirituelle forestillinger vi bærer i dybet, det er som at møde en frugtbar jord hos hinanden.

Jeg tillægger enhver troende, også ateistisk troende, denne tilbøjelighed

Jeg tror jeg ville gentage mig selv, selv om nattens favntag var af en endnu dybere og større intenst nærvær.

Tirsdag d. 04.04

Det er ikke fordi, det seksuelle har en eller anden væsentlig plads, det har mere betydning for at komme hinanden så nær som muligt, da både vores sind og ånd er så dybt involveret, vil kroppen, det fysiske, selvfølgelig ikke holdes udenfor. Så at kysse og mærke hinanden, når vi taknemmelige over den andens tilstedeværelse og nærvær vågner op, føles ret uundgåeligt. Dertil forundres vi til stadighed over den seksuelle tiltrækning og energiniveauet, vi to ældre mennesker til overflod mærker vi indeholder. Vores kroppe er ikke specielt fokuseret på at skulle svinge sig op til en eller anden jagt på blot og bar selvtilfredsstillelse, på samme måde som det måske fik vægt i den unge tid. Til gengæld kan vores sind og kroppe, sammen med den mere åndelige kraft, forvandle eventuelle kropslige problemer til intensitet og dybtfølt nærvær, omsorg for hinandens følsomhed og deraf følger naturligt den opbyggende højde. Det er omsvøbt i stor hengivenhed for hinanden. Der er så stor en taknemmelighed over vores kærligheds overraskende opdukken, at vi ikke kan undgå at føle det, som et guddommeligt mirakel. Det kan godt være at dette at følge denne dydborende energi, kan virke hensynsløs overfor f.eks. Nielses samlever, men der må automatisk være en begrundelse for at en sådan tilstand blomstrer nu, for dersom Niels havde dybde med Hanne, virkelig dybde og fortrolighed, kunne han højst sandsynligt slet ikke rette så megen opmærksomhed, og længsel, mod en anden. Slet ikke i hans alder. Og jeg er jo ikke en eller anden yngre model. Jeg er faktisk nogle år ældre end Hanne. Det handler mere om dybde og stor tillid, end hvad man bør rette sig efter, af hensyn til de mere påvirkende og fastlagte normer. Derfor kan man jo godt ønske at denne samlever kunne tage det i al enkelhed, og ikke straks føle sig "kasseret" eller "ringere", "svigtet" eller "nedgjort". Det er jo ofte langt fra sandheden. Vi er alle tilbøjelige til at skille alt op, og sådan en tilstand handler nemt om opdelingen i bøddel-offer roller. Men disse tilstande er næsten indbygget i hele samfundsstrukturen fra nær sagt siden ejendomsretten kom ind i billedet i en bredere betydning. Dengang der ikke var fri valgret til selv at bestemme sin udkårne, dengang et ægteskab var en særdeles praktisk måde at etablere noget stabilt. At kvindens seksualitet, hang sammen med mandens ret over hende, havde den sandhed i sig, at han skulle have garanti for, at de børn der blev født, vitterlig også var hans børn. Hvilket han rent faktummæssigt og realistisk aldrig kunne være 100% sikker på. Han skulle tillige beskytte og sørge for føden til hende og afkommet og det kunne sagtens

ske, at kvinden fødte rigtig mange børn. Jeg tænker her på tiden vi som mennesker gik fra et decideret jægersamfund til agerbrug.

Den fortælling er jo med i det gamle testamente i symbolsk form, mener jeg, for vi ved i dag at det var kvinden der var ophavskvinde til agerbrug, derfor kunne det symbolsk være en af grundene til at Eva spiser af det tillokkende æble, der giver skelneevne og kundskab, og forjager uskylden og det ubevidste menneskes niveau ud af paradiset have og ind i den

fysiske kamp for overlevelse. Går fra mere ubekymrede tilstande med masser af frugt, grønt og jagtmulighed, til en efterhånden mere trængt menneskehed i de mest frugtbare egne, til jagten på større overlevelse i takt med menneskets produktivitet og dermed konkurrence om føde.

Fortsættelsen med Kain og Abel, skærer denne tildragelse ud i pap, syntes jeg, for hvilket af de to brødres offer er det der behager Gud?

Abels.

Jægeren Abel der ofrede et dyr til Guds ære og fik Guds velsignelse, i modsætning til Kains offer af korn, der lægger sig langs jorden, altså i vandret højde og dermed altså ikke stiger til vejrs. Vandret tilstand, hører jo symbolsk til det materielle begreb.

Agerbruget blev dybest set årsag til ejendomsret og bekæmpelse af andres invadering af denne ret. Det bliver også den vandrette energis overtag via brodermordet, hvor man

begynder vandringen mod at eje, og derfor mister den direkte kontakt til sin egen guddommelighed i kampen for overlevelse og magt. Baggrunden er derfor både kvinders undertrykkelse og mænds dominans og udvidede agtpågivende indrullering i en stadig større krigstilstand.

Jeg er overbevist om at de opståede tilstande, virkeligheden, af hvad art de nu er, er til gavn for mange, også for et menneske som Nielses samlever, idet Niels aldrig ville have åbnet så fuldt og helt op for kærligheden til mig, hvis hans hjerte havde evnet at forholde sig åbent til hende og det har jo ikke noget at gøre med om de har fejlet nogen af dem. Det behøver ikke handle om skyld og straf, men om en anden virkelighed, der handler om at nogle energier kan fades ud og nye komme ind. Det handler jo faktisk ikke om at man er sammen til døden skiller parterne, men at man er sammen og skilles hvis kun den indre død er tilbage. Følger man ikke denne dybere tilskyndelse, for jeg taler ikke om overfladiske energitilstande, men følger man ikke dette, dør noget af større betydning, end bare det fysiske liv. At dø indeni, er katastrofalt for begge parter, selv om det ofte kun er den ene part som reagerer på denne tilstand.

Man må forstå dette. Mennesker som har et indre liv, en dybde, en ærlighed sammen, vil have langt mindre tilbøjelighed til at kaste sig ud i et alvorligt nyt forhold. Selvfølgelig kan der være andre begrundelser også, som jeg ikke har indsigt i.

Jeg selv har netop været nærmest hjælpeløst fanget af offermentaliteten. Af ideen om uskyld og skyld. Det medfører en masse negativitet i sit kølvand og det giver mudder og mudderkast som underholdning for et forsmået ego. I dens kølvand blomstrer hævn nok mest op. I dag ser jeg disse følelser og tankemønstre som en slags skjold, ja som egoets illusoriske eksistensbeskyttelse mod de indre sandheder.

Det væsentlige er i den forbindelse at turde tro på sandhedsværdien i det lykkeligt tildragende, og følge sit indre. Det kræver i allerhøjeste grad at man tør stå ved sig selv. Et problem som ikke kun var mit, men Nielses i forhold til denne kvinde.

Det var i øvrigt en ret stor dag. For i dag skulle vi på den meget længe ventede planlagte Bakketur, som jo var Nielses første invitation, der jo så blev lavet om til et 1½ måneds tidligere møde d. 16.02.

Vejret var strålende, vi glade og forventningsfulde. Afsted drog vi til Bakken fra det gule hus i Dalby.

Der var forunderligt nok masser af parkeringspladser, så vi parkerede tæt på en af indgangene. Det virkede så dejligt at solen var fremme og varme graderne tålelige, men ret hurtigt opdagede vi, til vores begges store skuffelse, at Bakken slet ikke havde åbnet til forlystelser i hverdagene,

Det

er

Niels der står bagerst

før noget senere på måneden. De havde godt nok åbnet i den just overståede weekend, men ikke i dagligdagene i denne uge.

Jeg var virkelig glad for at det så heller ikke var vores første møde der skulle afholdes. Det havde specielt Niels været utrolig ked af, tænkte jeg.

For mit vedkommende er det klart at med min ret svage hukommelse omkring Bakken og dens oplevelser, havde det nok ikke betydet helt så meget.

Vi spadserede dog lidt rundt, mens Niels udpegede stedet han havde spillet, og i det hele taget fik lejlighed til at snakke om den utroligt betydningsfulde og spændende periode i hans liv, som han havde tilbragt som gøgler og musiker på bakken.

Bagefter besøgte vi hans søster Angela, som boede på Bernstorffsvej, ikke så langt fra Bakken.

Nielses søster var på en måde ikke en vildt fremmed for mig, for også hun stammede jo fra Amager, havde gået på den katolske skole derude, haft min moster, vistnok og som jeg kunne huske, var hun også en meget smuk ung pige. Dengang vidste jeg faktisk ikke at Niels og Angela var søskende, selvom jeg egentlig tror at moster havde sagt det i en eller anden forbindelse. Som ældre må jeg sige hun stadig er ret smuk.

At Angela havde en stor betydning for Niels var fakta. Og at vi skulle besøge hende for at netop Angela skulle bedømme mig, var jeg ikke i tvivl om. Ikke at jeg tror hun ville

kunne sige at han ikke skulle mig, nok snarere for at levendegøre mig for hende. hun boede smukt og med tilpas enkelhed, uden det blev til kulde. Efter snak og komme lidt ind på hinanden, drog vi hjem til mig, mest for at fodre katte og underholde dem.

Da vi sad og spiste aftensmad i min lille stue, begyndte Niels at snakke om vores fremtid. Det har han været inde på før, men han spurgte mig konkret hvad jeg ville med ham? Om jeg kunne tænke mig et liv sammen med ham?

Jeg må erkende at jeg er ikke i tvivl om, at han godt kendte svaret.

Selvfølgelig ville jeg ham, jeg havde end ikke spekuleret i om han ikke ville, men praktisk set tænkte jeg ikke i planer. Jeg havde opgivet at planlægge den slags. Måske har jeg trods mit emotionelle eller påvirkelige sind, alligevel en god portion erfaren fornuft, som jeg mere eller mindre levede efter, og jeg blot ikke er særlig opmærksom på planlægning i forhold til at foretrække opståede muligheder, hvorfra jeg bedre kan forholde mig. Det var for mig meget mere realistisk at følge sin indre nærhedsfølelse, se den vokse, se og opleve at nærheden blomstrede, end at give sig i kast med ønsker og planer, som let kunne udvikle sig til krav og forventninger. Men jeg var virkelig utrolig glad for at Niels havde bragt det på banen.

Den aften satte vi os ind i min opslåede elevationsseng, og så fjernsyn, mens mine to katte placerede sig i vores skød. Silva min hunkat ville kun være ovenpå Nielses mave, mens Simba kun ville være mellem mine ben.

Onsdag d. 05.04

Efter glæden ved igen at få lov til at vågne op, åbne øjnene og se lige ind i min elskedes åbne blik, må det siges at være lykke, intet mindre, så jublende, at række ham min mund at få lov til at nyde hinanden. Bagefter at nyde morgenmaden i lyset af opvågningen for derefter fodre katte og rense kattebakker og med god samvittighed drage af sted til Dalby og det gule hus, hvor Niels boede.

Inden middagsluren inviterede Niels mig til at bestige hans spabad, sammen med ham, noget jeg aldrig havde prøvet før. Han tændte for vandet, sæben han havde hældt i begyndte at boble ret kraftigt og lignede grangiveligt skyer i luftighed, det så ud som i en reklame for verdens bedste shampoo. Han entrede op i karet og placerede sig i den ene ende, mens jeg placerede mig i den anden. Det var lidt af en oplevelse at flyde ud i

et badekar med benene flettet ind i hinanden og oplevelsen af en fantastisk afslapning, via boblerne fra spaen, der begyndte at udfolde sig som en stille blid massage. Alligevel oplevedes boblerne som en biting, ved siden af oplevelsen af at sidde i det våde element, og mærke Niels på en ny måde.

Jo vi måtte lige helt ind i soveværelset og nyde at vi var kropslige oven i vores andre tilstande, også. Og også bagefter få den nu næsten vanepærede afslappende middagssøvn.

Hen ad aften inviterede Niels mig på en ganske særlig kinesisk restaurant i Næstved, hvor vi kunne spise af hjertens lyst af mange dejlige og udsøgte retter.

Han fortalte mig, mens vi indtog vores retter, at det var i denne restaurant han havde holdt sin 70-årsfødselsdag. Han fortalte også med en vedligehold skuffelse at lige netop denne fødselsdag, havde Angela foretrukket at rejse til udlandet med hendes mand, hvilket jeg virkelig fangede i en vibrerende ordstrøm. Det havde såret ham, forstod jeg, selv om Niels sagde det uden at give efter for noget tryk i sætningerne der flød ud. At Angela betød virkelig meget forstod jeg.

Om aftenen fandt vi sangbøger (bl.a. min medbragte, fra Anholtlejren) og guitar frem og så spillede og sang vi os igennem en masse dejlige kendte sange. Dette fik mig til at føle, at alt i os og omkring os emmede af samhørighed, og opløftet energi.

Torsdag d. 06.04

I dag tog vi, efter endnu en smuk og intens opvågning, omkring middagstid ind til den gymnastiksal, hvor Niels opholdt sig, når han spillede Floorball.

Gutterne fra hans hold var samlet og der var ingen tvivl om, at formålet med dette lille besøg, var at vise mig frem foran disse ældre herrer, som også sagde noget om den sag, da jeg for længst var taget hjem. Jeg tror at Niels er helt ovenud lykkelig over mig og min eksistens. Jeg skulle være et skarn ikke at nyde at blive betragtet som guds ottende vidunder, også eller ud fra den kendsgerning at jeg er 67 og normalt bevæger mig gennem folkemængder som et spøgelse. De tider er forbi hvor jeg blev set på med begejstring. Men det forandrer ikke min glæde ved tøj og omsorg for det ydre.

Jo vi ville gerne ligge i samdrægtighed og nyde hinanden efter frokost og det er for mig en ny oplevelse hver gang. Ikke fordi vi laver alle mulige nye erotiske krumspring, men

fordi tætheden er så inderlig og kendskabet til hinanden, som at få adgang til en dejlig have.

Om aftenen var der Rock koncert i den lokale kirke, som vi så tog over og hørte. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, om der var nogen i den flok af unge og ældre, der kendte Nielses samlever, men da det ikke så ud til at bekymre Niels, havde jeg jo ikke grund til at fremtvinge en eller anden bekymring, som hørte til på en anden boldbane. Ikke min.

Han rakte uden blusel sin hånd ud efter min, ubekymret og både stolt og glad.

Disse timer i den lille kirke var for mig en ekstra åbning til at tage imod mig og realiteten af vores.

Bagefter frydede jeg mig igen over endnu en nat sammen, vel vidende at dagen i morgen var der hvor vi atter skulle skilles.

Fredag d. 07.04

Med næsten en slags vemod, vågnede vi op og glædede os over hinanden endnu engang, inden min snarlige hjemrejse.

At drage hjemad alene, giver grobund for megen refleksion over vores smukke kærlige dage, vores unikke energi sammen, vores åbenhed i hjerterne. At der skulle være en eneste slange i så dejlig en have vil jeg have svært ved at tro på selv om jeg også vidste hvor vi kunne skuffe hinanden, hvis det var det vi ville.

Vi er på en måde hinandens modsætninger, og alligevel er det som om vores grundtilstand bygger på total overensstemmelse. Og mange af vores tildragelser i livet følger en synkronitet, om ikke tidsmæssigt, så erfaringsmæssigt.

Jeg var vemodig over at vende tilbage til kattene og lejligheden og lykkelig, som jeg syntes jeg ikke lige kunne mindes at have haft i mig før, ikke fordi jeg ikke havde oplevet lykke i få timer, som stor kærlighed jo giver åbning til, for selvfølgelig havde jeg det, men forskellen var nærværet i dette, bare at kunne rumme den, uden straks at skulle have fremtidsmål og usikkerhed med ind i denne uforbeholdne glæde.

Kapitel 3

Ordet slår rødder

Fredag d. 07.04

Tak kære Niels

Kæreste Niels

Tusind tak for 5 utrolig dejlige dage og nætter sammen med dig, og tak for alt det du har gjort, for at få disse dage til at stråle.

Jeg oplever en usædvanlig kærlighed os imellem. Den føles så sitrende og fin, så stærk og helt ud over alt hvad jeg hidtil har været i berøring med. Som om der på en måde er en slags oktav der er højere. For mig er denne kærlighed en sjælden gave.

Jeg har for flere måneder siden, oplevet at tage dig i hånden ud ad en vej, der skabes af de oplevelser og udfordringer vi sammen møder på denne vej.

Jeg vil ikke skrive så meget i aften, for jeg skal lige tune mig ind på vores skrivende energi igen. Lige nu bliver jeg bare nødt til at rumme dig, som jeg gør og så glæde mig til et brev fra dig.

De kærligste ømmeste tanker

Fra din Karen

Kære Karen.

Jeg siger også tak for 5 dejlige døgn sammen med dig.

Jeg skriver et rigtigt brev til dig i morgen formiddag.

De kærligste hilsner og tanker

Niels

Lørdag d. 08.04

Tak og krøniker

Kæreste Karen.

Mange tak for fem dejlige dage sammen.

Lad os se, hvad vi så kan finde på. Under alle omstændigheder er der jo vores Samsø tur. Men der er noget tid til.

Mine golfdage med Angela er næsten ved at falde på plads, men det er jo en aktivitet, som er noget afhængig af det danske vejr.

Vores kærlighed er heldigvis ikke afhængig af det danske vejr, hvilket jo også ville være ret uheldigt.

Det kunne måske tage sig sådan, at jeg ikke skal noget skærtorsdag. Nu skal du ikke lave noget om af den grund, for jeg er ikke helt sikker endnu, men hvordan ville du have det med, at jeg besøgte dig torsdag den 13. (Skærtorsdag). Evt. med overnatning til fredag morgen, forholdsvis tidligt.

Jeg må nok indrømme, at jeg begyndte at savne dig i aften, da jeg sad alene foran fjernsynet. Da kunne jeg godt have tænkt mig, jeg lige kunne række ud efter dig ved min side.

Nå, men det er betingelserne, som det er nu – i hvert fald. Men tjek lige skærtorsdag. Uanset, hvad du finder ud af, så elsker jeg dig så højt og tænker meget på dig.

Så nu vil jeg fortælle dig lidt historie = krønike.

KRØNIKEN

Jeg flyttede ind i Bagerstræde 8. Her havde jeg lejet de 1½ værelser. Det var dem, der vendte ud mod gården.

Der var lidt dunkelt, men da jeg kom fra et kælderværelse, så syntes jeg, det var noget lysere, end det virkelig var. Jeg fik hurtigt malet det største af værelserne og kunne pakke ud. Det hele kunne være der, så der stod kun lidt flyttegods i det lille værelse. Jeg kan ikke huske, hvad min plan var med det lille værelse – der var nok ikke rigtig nogen. Men fremtiden viste hurtigt, at det havde været ren tilsætning af tid, at bekymre sig om sådan noget, som det lille værelse.

Det var endnu ikke "det skattefri år", men noget arbejde skulle jeg helst udføre, mens musikskolen og aftenskolerne holdt ferielukning i 3 – 4 måneder.

Jeg arbejdede omtrent normal tid i flyvekøkkenet "Aero Chef" på Amager Landevej i et par måneder.

I løbet af de første cirka 10 dage i Bagerstræde, begyndte jeg allerede at, falde lidt til.

Jeg så kun Bent Knudstrup en enkelt gang. Det var en morgen, han kom hjem. Selv om han var ulasteligt klædt, lignede han tydeligvis en gevaldig druktur.

Han havde to bordlamper i hånden og sagde, at han havde lidt ondt i hovedet.

”Det lyder da trist” sagde jeg, hvorefter han forærede mig bordlamperne, som han ikke kunne huske, hvorfor han bar rundt på.

Lamperne kom egentligt ret belejligt, for der var jo dunkelt på værelset.

Lamperne var lidt smarte, og det var Knudstrup vist også, for jeg så ham aldrig mere.

Dagen efter ringede det på døren og en studentikos ung mand stod udenfor og spurgte:

”Kan jeg flytte ind i dag eller måske i morgen?”

Det mente jeg ikke, var en mulighed, hverken i dag eller i morgen, men jeg inviterede ham indenfor og spurgte, hvad det drejede sig om.

Han fortalte, at han havde mødt den ulasteligt klædte Knudstrup på et værtshus og ved at betale ham et depositum, fik han lovning på, at han kunne leje 1½ værelse i lejligheden Bagerstræde 8, 1. sal til højre.

Det måtte jeg så fortælle ham, at han desværre ikke kunne.

Den gang vidste jeg ikke, at jeg havde set Knudstrup for sidste gang, så vi aftalte at den studentikose unge mand, skulle henvende sig senere, så skulle jeg nok fortælle Knudstrup, at han havde haft en gæst.

Han var ikke særlig lystig, da han tog af sted. Det var jeg egentligt heller ikke, for jeg vidste ikke rigtig, hvad der foregik. Eller sagt på en anden måde, jeg anede ikke, hvad der var gang i.

Jeg fik en stor del af løsningen næste dag.

Jeg var lige kommet hjem fra arbejde næste dag, da det ringede på døren. Udenfor stod en ikke helt renvasket ældre mand, som bestemt ikke havde samme skrædder som Knudstrup.

Han spurgte efter Knudstrup og præsenterede sig som Hansen, gårdmand i nabogården, hvor også ”Det ny Teater” lå.

Hansen var ikke så hurtig til at forklare, så jeg nåede at undre mig over, hvad nabogårdens gårdmand ville her.

Ud fra en usammenhængende forklaring tydede jeg følgende:

Bent Knudstrup havde været ansat som vicevært i nabogården, hvor Hansen var gårdmand. Han var imidlertid blevet sagt op, fordi han ikke passede sit arbejde og man havde ikke set ham i mindst 1½ måned.

Lejligheden, som jeg/vi boede i, var viceværtlejlighed for nabogården, fordi lejlighederne i nabogården var store herskabslejligheder på mindst 7 værelser. Så for at få en rimelig viceværtlejlighed, blev så den 3½ værelses lejlighed i Bagerstræde udlagt som viceværtlejlighed for nabogården.

Det viste sig senere, at både nabogården, såvel, som ejendommen i Bagerstræde, Det ny Teater mm. Var ejet af den samme dame, Fru Løfberg, som boede mutters alene i en af

Bagerstræde over for Det Ny Teater

de fineste 7-værelseslejligheder lige ved teatret.

Nå, men Hansen sluttede sin forklaring, med at sige jeg så godt kunne flytte, for Knudstrup havde ingen ret til at udleje værelser i lejligheden, da han var sagt op og burde være flyttet for længst.

Når de fik en ny vicevært skulle han naturligvis have lejligheden i Bagerstræde.

Jeg spurgte, uden at betænke mig, om det var muligt at søge jobbet som vicevært? "Det er vel muligt" svarede Hansen, "men det er noget Fru Løfberg bestemmer". Så det kunne han ikke sige noget om, men han lovede at spørge hende.

Næste dag vendte han tilbage og meddelte, at Fru Løfberg havde tilstået mig audiens. Jeg kunne gå med ham over til hende med det samme.

Så gik vi ud af Bagerstræde, drejede om hjørnet ved Gammel Kongevej og stod snart foran en af de fine opgange lige ved teatret.

Fru Løfberg, boede helt oppe på toppen i en kæmpestor lejlighed med panoramaudsigt over byens tage.

Hun var en meget rund dame. Det min mor med sin politiske korrekthed ville kalde "Godt i stand". Hun slængede sig i en sofa, hvor hun halvvejs lå og sad mens hun nippede til et glas tyk, gul ægge likør.

Vi præsenterede os for hinanden og Hansen blev vinket ud.

Det næste, hun sagde, var "Vil De have et glas ægge likør?"

Det var nok det sidste, jeg havde lyst til og mente, jeg kunne score et ekstra point ved at sige: "Nej, tak, jeg drikker meget sjældent spiritus!"

Nå, men hun forklarede lidt om jobbet, spurgte hvad jeg ellers lavede og efter en kort betænkningstid, sluttede hun med at sige, at jeg kunne få jobbet som vicevært og der var to muligheder.

Mulighed et, lønnen var fri bolig i de to stuer ud mod gaden. Værelserne mod gården ville hun så, som hidtil (hvilket jeg jo ikke anede), leje ud til en eller anden.

Mulighed to, var at jeg kunne få hele lejligheden, hvis jeg ville arbejde lidt for hende ind i mellem. Det var vist omkring 12 timer om måneden. Så kunne jeg bruge alle værelserne selv eller leje ud, som det passede mig. De 12 timer om måneden skulle så bruges på at lave mad til hendes fine selskaber samt diverse brevskrivning og forefaldende ærinder.

Jeg accepterede mulighed nr. 2. Jeg fik aldrig en kontrakt, men havde af ukendte årsager rimelig tillid til hende.

Krøniken fortsætter næste gang.

Tænk nu lige over det med skærtorsdag, så skal jeg nok også finde ud af det senest mandag.

De kærligste hilsner og tanker Din Niels.

Svar, Ellis og endnu en krønike

Kæreste Niels

jeg skal ikke noget i påskedagene da både Krista, Jeppe og Ellis skal besøge hans familie, og Miriam skal til Jylland for at ture lidt rundt med sin kæreste og præsentere ham for sine venner.

Egentlig har vi aldrig været oppe på dupperne som familie i forbindelse med påsken. Jo da børnene var børn endnu, købte vi 20 -30 æg hvoraf halvdelen blev pustet fri for æg og hvide og resten hårdkogt. Alle blev herefter dekoreret efter alle kunstens regler. De hang så til vi ikke gad se på dem mere (altså de udpustede) på troldgrene.

Derudover havde jeg gammel påskepynt fra mosters tid, som bordet søndag morgen blev dækket op med. Men traditionen dalede da pigerne voksede til, så kun julen nu er tilbage, med to traditioner, 1. at lave juleslik via marcipan, blød nougat og masser af frugtfarve og 2. holde juleaften sammen.

Så hvis du kan se en mulighed vil jeg naturligvis blive kisteglad, hvis du kunne. Det kan du næppe være i tvivl om.

I dag ankom for i øvrigt lille Ellis, for at få et kort weekendophold hos mormor. Og den pige kan virkelig røre mig. Hun jubler når hun ved hun skal passes hos mig, stråler når hun træder ud af bilen og stormer småpludrende op ad rundtrinene til opgangsdøren, og så har hun de mest pudsige udtryk for mangt og meget. Udtryk som kun voksne formår at sætte i sætninger. Hun er trods alt kun 2 år og 8 mdr. men ok. Det er selvfølgelig nogle sammensætninger hun har hørt. Det mest sjove er hendes humor. For hun forstår virkelig humoren på barneplanet til fulde. Så jeg er allerede begyndt at glæde mig til at kunne læse Ole Lund Kirkegårds bøgerne, når den tid oprinder. Da jeg læste højt af dem for min 1. klasse i sin tid var der faktisk kun en dreng der fattede den humor der var flettet så fint ind i historien, de andre 29 børn lyttede spændt, men grinte aldrig på de steder der egentlig var så oplagte at le ad.

På en eller anden måde har du i din krønike om barndommen lidt af den samme måde at fortælle lunt på, uden du fortæller fantastiske fortællinger ud i det overdrevne, som Ole Lund Kirkegård, som nok har haft sine succeser på.

KRØNIKEN

Lidt mere om kæresteri og afvisning

1966 gravede sig langsomt ind i starten af juni, med varme dage og korte nætter. Annette og jeg besluttede en dag at tage til stranden, selv om vandet nok ikke helt havde nået de grader vi ønskede. Men badetøjet kunne vi sagtens tage på.

Vel ankommet til Amager strand, støder jeg ind i nogle af Kukkerne, bl.a. John (så indirekte er jeg faktisk skyld i at John og Annette blev par og fik deres børn), der var et par stykker KUKkere mere, som jeg ikke kan huske. Grunden til min lidt dårlige hukommelse på det plan var at Jeppe pludselig dukkede op i horisonten, stormende hen mod mig. Det første han sagde, da han forpustet nåede frem var: "Karen vil du komme sammen med mig igen". Nu var han som sådan, den udvalgte på den tid og derfor nem at tilgive for sin forvirrende frem – og tilbage tilstand.

Ergo blev vi kærester - igen.

Så sommeren så lys og god ud. Men i starten af juli hvor Steno Hostel åbnede, dukkede en anden herre pludselig op. Den Schweiziske unge mand fra året før, hans navn var Vital.

Han ringede til os og moster tog telefonen. Han ville gerne tale med mig og moster gjorde mig forståelig, at jeg simpelthen ikke kunne være bekendt at nægte dette. Følgende helt, må jeg erkende jeg for en gangs skyld, ikke helt kunne.

Jeg var ærgerlig, for der var ikke rigtig plads til at han forstyrrede den vaklende idyl med Jeppe.

Vi mødtes ved Steno Hostel og gik en lang tur, hvor han dels forsøgte at få fat i min hånd, hvilket han ikke opnåede og dels tiggede mig om at blive deltager i et eller andet langdistanceforhold igen, indtil han havde fået arbejde i Danmark osv. osv. Det sværeste var dog at han til sidst bildte mig ind, han kun havde få år tilbage, for han havde en eller anden blodsygdom – påstod han. Altså det ene øjeblik ville han rejse til Danmark og arbejde sig en pukkel til, det næste øjeblik var han på dødens rand. Jeg vidste han løj. Det sagde min sjette sans mig, som min, ellers lidet rosende mor mente, var noget nær den eneste gave Vorherre havde velsignet mig med. Jeg blev nødt til at skælde ham ud for at køre frem med så ynkeligt et argument. Jeg forklarede selvfølgelig, jeg havde en kæreste.

Hjemme spurgte moster mig ud. Det var sådan at hun ikke yndede ungersvenden Jeppe, som jævnligt fik mig til at græde betydelige mængder tårer. Måske havde hun håbet jeg kunne overbevises til blot at have den mere afslappende brevveksling med Schweizeren,

en i øvrigt yderst høflig og ganske køn ung mand. Nu er det jo ikke i år 1850, men det herrens år 1966, så på dette tidspunkt måtte unge ligesom finde vejen og kærligheden via de følelsesmæssige vibrationer, så den unge Schweizer måtte rejse med uforrettet sag.

Den afslørende drøm

Nu var det sådan at Jeppe skulle med nogle venner til Spanien, en rejse aftalt en måneds tid før vores gensyn.

Vi havde på det nærmeste en slags pagt, der bestod af vores stjerne-tegn i en kæde om halsen, som vi byttede, således at jeg bar hans og han bar min. Det med ritualer har åbenbart nærmest aner til et urinstinkt. Det var små medaljoner med motiv, den ene grøn, den anden blå.

Da Jeppe var rejst, drømte jeg, at han var i vandet og tabte min medaljon, den lå på bunden, mens jeg i drømmen så Jeppe svømme efter en eller anden pige. Jeg fik oplevelsen af at dersom smykket var forsvundet fra Jeppes hals, når han kom hjem, havde alt ikke været helt i orden.

Da vi mødtes efter hans hjemkomst, var jeg selvfølgelig vældig interesseret i om han stadig bar min medaljon om sin hals. Det gjorde han ikke.

Han forklarede at den forsvandt da han svømmede, og lidt bestemt sagde jeg så, at jeg vidste han havde fjalet med en anden. Han blev selvfølgelig noget bleg over, at jeg uden videre vidste det, hvilket han derfor antog Henning havde oplyst mig om i et yderst lumsk forsøg på at fedte sig ind i hjerteregionen af mig. Jeg fik heldigvis hurtigt aflivet denne fikse ide, idet jeg mindede ham om at Henning slet ikke havde været hjemme, men var taget til noget familie på Fyn, sporenstregs efter fly landingen. Selv var jeg egentlig mere optaget af at min drøm passede, end specielt jaloux. Men selvfølgelig kan jeg sikkert ikke helt sige mig fri.

Jeg fandt indsigten uhyggelig. Det passede mig bestemt ikke at jeg endnu engang fik bekræftet disse mere dystre drømme indsigter, som jeg allerede som barn oplevede med min skildpaddes død, som tidligere fortalt.

Vi fortsatte dog vores kæresteri indtil nytåret 1967.

I denne tid fra sommeren 1966 til januar 1967, muntrede vi os en del i PUK. Og selv Kirsten V kender til denne klub, idet hun mere end en gang blev inviteret med til en af deres danse - og orkesterengagementer.

Spilleglæden og den syngende trup som bestod af Jeppe, Henning og jeg, havde en slags succes sammen, jeg med en lys sopran og drengene med en tenor lyd. Det lød ikke værst men måske heller ikke optimalt. Så egentlig var det mest det at, kunne genoptage det at være sammen om at synge alle tre, pjatte og diskutere livet og verdenen, more os over bladet "MAD" som for mit vedkommende var helt ustyrligt i sin humor, få våde øjne over de sørgeligste og smukkeste sange og som andre unge, regne med at vi skulle være med til at forandre verdenen.

Omkring nytår slog Jeppe noget pludseligt op med mig, som det hed. Han var lige blevet 17, jeg kun 30 dage fra samme alder, og han mente det var for tidligt at binde sig. Det kunne han jo have evig ret i, men jeg var knust.

Skolen blev endnu mere uudholdelig, skønt der kun manglede et halvt år til den eftertragtede realeksamen. Men for mig virkede alt, som en klæg trædemølle og jeg stod virkelig foran en slags afgrund. Uvidende om mine egne trykknapper, som denne Jeppe netop havde trykket helt i bund.

Psykiske trykknapper har de fleste med sig ind i voksenlivet. Og mine bestod i angsten for at miste og hele berettigelsen til at eksistere. Derfor blev situationen mere kraftfuld end for mange andre. Man kan også vende det om og sige, at denne dybe afmagt og livslede, som dukkede frem så tidligt, forårsagede selyfølgelig også skubbet til at søge, søge meningen, søge det overordnede, forstå mig selv. Man kunne kalde det første trin op ad mange af livets trin til en mulig selvindsigt, som måske var hensigten, for at kunne være med i omsorgen og forståelsen for andre. Jeg fik lov til at forlade Sankt Annæ Skole i utide, mod at love at blive til noget ordentligt og vise både min mor, som far at jeg kunne klare mig. Det var et ret højtideligt løfte jeg derfor gav moster.

Næste del af krøniken handler om at komme ud på arbejdsmarkedet og mærke et sus af livets krav og muligheder.

Jeg vil stadig godt sige og dermed gentage at det er lidt prekært at lægge særlig vægt på de følelsesmæssige oplevelser jeg har haft, men det er så væsentligt for den Karen jeg er i dag, at jeg ikke

kan vige udenom dette område. Og du har i det nu jeg lever "den første til sidst" plads. Så måske er det mere med denne nyvundne følelse, at det volder mig lidt vanskelighed at beskrive gamle tildragelser, da de nu ligesom er bundtet ind til en slags høst, opmagasineret i en lade. Klar til æltningen, hvis du forstår. Jeg er ret spændt på hvad der følger med Fru Løfbergs tilbud og videre fortsættelse. De kærligste og ret længselsfulde tanker Fra din Karen

Ps. Jeg sender dig lige nogle gamle billeder som Kirsten gav mig til skanning og du derfor ikke har haft lejlighed til at få, der hvor de egentlig skulle være passet ind. 1. billede Er selvfølgelig Kirsten og mig, henholdsvis 9 og 5 år med nye frakker/jakker

2. billede er fra 1963.

Det er en eller anden vigtig dag, siden vi har bobbet hår, men hvilken kunne vi ikke rigtig huske.

Søndag d. 09.04

spørgsmål - en ung kæreste -viceværtens mysterier

Kære Karen.

Tak for dit dejlige brev og de to billeder.

Det ser ud, som om bildøren er åben og I er på vej til at skulle køre et sted hen med den bil.

Det første billede, kan jeg se, er højeste mode. I står der i jeres nye duffelcoats. Sådan en fik jeg aldrig. Det havde jeg ellers ønsket mig en overgang, men jeg fik en dårlig efterligning på et tidspunkt.

Efterligningen bestod i at de specielt rullede læderknapper, var af støbt plastik, som jo den gang nok var en slags celluloid.

Som nævnt, var jeg til Frodes fødselsdag i dag. Det var brunch kl. 11, så jeg er næsten lige kommet hjem. Dvs. for en time siden, hvoraf jeg har sovet de tre kvarter.

Jeg ville meget gerne have fortalt min søn Morten om os, men fik ikke rigtig lejlighed til det. På et tidspunkt var Morten og jeg ude at gå en tur med Janus, men så dukkede hans stedsøster Martine op med Frode og chancen var forspildt. Jeg har det fint med Martine, men den stemning, Morten og jeg havde, var nu ændret ved de andres tilsynekomst, så det blev ikke denne gang.

Det var nok mest fordi, jeg synes Morten skulle have mulighed for at kommentere det, når vi bare var sammen han og jeg.

Angående næste uge, kan jeg forstå at dine efterkommere farer lidt rundt. Vil det sige, du ikke skal passe Lila på onsdag????

På Samsø brugte vi ikke at puste æggene ud til påske, men de blev kogt og så trillede man påskeæg.

De blev kogt på den måde, at de blev omviklet med forskellige planter og urter og til sidst bundet ind i avispapir for at holde på urterne.

Urterne kunne være alt, hvad der kunne farve. Især var løgskæl og skarntyde meget populært. Der blev også lagt nogle små blomster i.

Jeg tror, det er en særlig tradition fra Samsø, jeg har i hvert fald ikke hørt om det andre steder. Men de blev meget smukke i farverne.

Jeg håber, du har haft en god weekend med Ellis. Hun er jo kun nogle få måneder yngre end Frode, som forstår alt, hvad man siger til ham. Desværre forstår jeg ikke alt, hvad han siger.

KRØNIKEN

Der er så meget om det år i Bagerstræde og jeg vil så gerne fortælle det alt sammen, men jeg er nødt til lige at gøre et lille spring tilbage for at få sat Hans Jørgen og hans søster på rollelisten.

Der har da været en del kvinder i mit liv, men jeg har ikke tænkt mig at fortælle om dem alle sammen, ja kun en brøkdal, Og kun der, hvor de er nødvendige for at handlingen ikke går i stå.

Altså med andre ord, hvis de har haft en hvis betydning i mit liv.

Da jeg stadig boede på bygrænsen og gik på studenterkursus havde jeg nogle private elever i guitar.

En dag kom Erik (Husejeren) og spurgte om jeg havde mødt Hans Jørgen.

Jeg svarede som sandt var, at jeg ikke anede, hvem det var.

Jo, Hans Jørgen var en, der kom i huset - hovedsageligt hos Carl Otto, som var Eriks lillebror. Hans Jørgen var Carl Ottos gamle klassekammerat fra folkeskolen og han havde sagt, at han ville lære at spille guitar. Jeg opdagede i øvrigt, at jeg havde set Hans Jørgen flere gange i huset.

Om jeg ville tage ham som elev?

Jeg sagde da ja, idet jeg på et tidligt tidspunkt i min akademiske karriere havde nedprioriteret lektielæsningen, nærmest til kun at skrive stile derhjemme. Resten blev ordnet på kurset – det var nærmest uholdbart og dødsdømt fra starten.

Nå, Jeg mødte Hans Jørgen og vi blev straks rigtig gode venner. Han var ca. to år yngre end mig, hvilket jo ikke betød noget for to venner i den alder.

Vi var ofte sammen, idet han nu også besøgte mig, når han var i huset.

Så fortalte han, at hans søster, som blev kaldt "Søster" også ville lære at spille guitar, om jeg kunne tage en elev mere??

Ja, da. Og så begyndte hun som guitarelev hos mig. Hun var ca. 7 år yngre end mig, så der var ikke noget pjat der.

Hans Jørgen viste sig ikke at have særlige musikalske evner, så han stoppede meget fornuftigt med at lære sig akkorder mm. Søster blev derimod ret hurtigt god til guitarspillet og kunne synge, så hun fortsatte med at gå til spil hos mig.

Hans Jørgen og jeg fortsatte vores venskab og var ofte sammen i huset eller gik i byen sammen.

Omkring efterårsferien stoppede jeg på studenterkurset, fik timer på Danmarks musikskole og en masse dejlig fritid til alt muligt.

Hans Jørgen var i gang med sit andet sabbatår, så han havde også god tid.

Nu nærmede sig årsskiftet 67/68 og jeg blev inviteret til at fejre nytår hos familien Clausen, hvilket var lig med Hans Jørgens og Søsters forældre.

Det blev en hyggelig nytårsaften. En familie- og venne-nytårsaften var jeg slet ikke vant til, ja jeg havde aldrig oplevet det rigtigt.

Da vi var børn på Korsikavej, var den eneste forskel på nytårsaften og en alm. aften, at vi ikke spiste i køkkenet. Jeg fandt ud af, at det ikke gjorde måltiderne ret meget mere hyggelige på Korsikavej. I hvert fald var de ikke specielt festlige.

Hans Jørgens forældre var virkelig søde, de var som den far og mor jeg selv havde ønsket mig altid. Vi spiste nytårsmåltid, drak øl og hyggede os. Ind imellem kyssede jeg lidt med Søster og det blev, som det vel fremgår en rigtig fed nytårsaften.

Efter nytårsaften besøgte jeg dem ofte, det var vel efterhånden også for at se Søster, som ellers fortsatte med at gå til guitaraspil.

Vi havde det hyggeligt og meget sjovt sammen. Hun var kun 14 år, men var tilsyneladende fast besluttet på, at når hun blev 15 – til efteråret - skulle jeg være den første mand hun var sammen med.

Da jeg den følgende sommer flyttede i Bagerstræde, så jeg stadig Hans Jørgen ret ofte og Søster en gang imellem. Familien anså mig som et emne for en kommende svigersøn. Men der var ikke nogen af os, der havde travlt der. Der var vist kun Søster, som havde travlt med at blive 15, men det kunne jo ikke fremskyndes.

Nu har opsamlingen så indhentet selve krøniken kronologisk og jeg var blevet vicevært for to store ejendomme på Gl. Kongevej.

Selv om ejendommene var store, indeholdt de kun hver især en opgang. I den ene var der to syv værelses lejligheder på hver etage og i den anden var der en eller to lejligheder på hver etage, på henholdsvis 11 eller 4-5 værelser.

Den detalje undrede mig straks fra starten: De mennesker, som boede i førstnævnte ejendom (hvor fruene selv boede) var fine og tjekkede mennesker med aflåst gadedør, elevator og velpudsede messingbeslag på alle døre.

De mennesker, der boede i den anden opgang var nærmest deres diametrale modsætning. Og der boede mange – fra stuen til femte sal.

Fruene boede selv øverst i den fine opgang – troede jeg. For jeg fandt snart ud af, at der skete ting og sager på loftet over Fru Løfbergs lejlighed.

Bortset fra, at jeg ikke bare kunne gå ind i de forskellige lejligheder, så kunne jeg da komme lidt omkring i de to store ejendomme, hvor især den grimme opgang med de meget store lejligheder og mange mennesker havde en stor mystisk kælder nederst, Ja en kælder er jo som regel nederst, men ikke altid så mystisk, som denne her.

Noget af det mystiske opdagede jeg ret hurtigt. Der var mange små kældervinduer, som man ikke kunne se noget ind af – heller ikke viceværten, som lod som om han effektivt studerede, om træværket var i orden ved vinduesrammerne.

Ned i kælderen var der to døre, som var effektivt låst af. Det virkede bestemt ikke, som om, folk havde hver deres kælderrum.

Nå, men i begyndelsen skrev jeg spørgsmål op, som jeg så kunne stille Fruen.

Jeg slutter med at fortælle, hvad det ellers gik ud på at være vicevært der i ejendommene.

Det var egentligt ret enkelt.

Der var to hovedtrapper, som skulle vaskes en gang om ugen. Tre køkkentrapper, som skulle vaskes hver fjortende dag. En gang imellem skulle fortovet fejes, og der skulle holdes rent omkring skraldespandene.

I den fine opgang, brugte folk altid elevatoren og havde meget rent fodtøj, så den blev ikke vasket så tit, det var kun nødvendigt at løbe en tur op og ned med en fugtig klud.

Jeg tror ikke de brugte køkkentrapperne, for der var jo ingen elevator, så de var også nemme at holde.

Omvendt var det i den grimme opgang. Hovedtrappen var så grim og beskidt, at den ikke kunne blive ren, så jeg sørgede bare for, at der duftede af sæbe og salmiak engang imellem.

I modsætning til den fine ejendom, var her kun en køkkentrappe. Den var umulig at holde ren ret længe, men da den kun skulle vaskes hver fjortende dag, var det til at leve med.

Jeg startede her på femte sal og hældte en spand sæbevand ud, mens vandet så løb ned ad trappen kom jeg efter med en gulvskrubbe og skrubbede det værste skidt af.

Folk fik så også vasket deres måtter, men det tror jeg kun de var glade for – eller måske bare ligeglade.

Kun en gang i den tid, jeg var der, skulle der skiftes en pære i en opgang og ellers skulle jeg ringe efter håndværkere, hvis der ellers skulle laves noget.

Inden jeg fortaber mig helt i fortiden og ikke kan standse, vil jeg slutte her for at få sendt det forsinkede brev til dig min søde pige.

De kærligste hilsner og tanker

Niels

Respons, svar og en krønike om job

Kære Niels

Tak for dit brev, som jeg naturligvis glædede mig til som altid. At det kom senere end normalt, er overhovedet ikke noget problem, især fordi du meldte det ud som du gjorde. Tak for det.

Lidt imponeret er jeg dog over du alligevel sendte så langt et af slagsen.

Når du fortæller om f.eks. din nytårsaften sammen med Hans Jørgens forældre, og reflekterer over din egen opvækst på specielt Korsikavej, gør det helt ondt i mig over den forskel du beskriver. Var årsagen at Anker var indremissionsk? For hvorfor ellers så kedelige nytårsaftener. Situationen får mig til at tænke på filmen "Fanny og Alexander".

Jeg har altid som barn oplevet dem festlige. Der var måske lige den mareridtsagtige situation med moster og braget i opgangen, og måske blegnede festerne også noget, da jeg flyttede ind hos moster. Jeg husker mest en, hvor jeg dog nok har været 14 år og sammen med Linda Ekmann Jørgensen, rendte rundt og bandt dørhåndtag sammen med tov, for derefter at ringe på døren og storme ned. Katastrofen var jo ikke større end at folk kunne binde det op igen, ved at benytte deres respektive køkkentrapper. Men for mig overskred det næsten grænsen for det tilladelige.

Du spørger om jeg skal passe Lila på onsdag. Nej det skal jeg ikke, så jeg lurер spændt på hvad spørgsmålet har til hensigt kære Niels?

Den der chance som du følte glippede med Morten, giver højst sandsynlig plads til en bedre mulighed. Det er sådanne situationer jeg er tilbøjelig til at opfatte som henvisninger til en bedre stund.

Den metode du beskriver med indfarvning af påskeæggene, som måske er en speciel tradition på Samsø, lyder virkelig fascinerende.

Hjemme brugte vi kun pensler og vandfarver. De udpustede æg, som i øvrigt af og til kunne fravriste os alle pusten, blev sprayet efter med fiksativ, som gav det en bedre holdbarhed.

Med hensyn til min weekend med Ellis, leverede hun stort set det en forventningsfuld mormor kan ønske sig. Hyggede sig især foran mit store fjernsyn med mig ved sin side,

morede sig med at male sære malerier med mine tusser, ordnede mine udsmidte kvitteringer ved at putte en del ind i kattenes hule, og talte ret meget, som regel forståeligt. Vi var selvfølgelig også nede på flere af legepladserne i Rustenborg.

KRØNIKEN

Arbejde og en uforelsket Karen

Jeg søgte ind på "Den Kongelige Porcelænsfabrik" som elev i underglasur afd. selv om jeg meget hellere ville på Kunsthåndværkerskolen. Jeg snakkede selvfølgelig med både moster, mor og min far og Lasse. Min far mente det var langt det klogeste at få en elevplads på porcelænsfabrikken end at søge noget så skrækkeligt som

Kunsthåndværkerskolen, hvor de langhårede unge mænd bl.a. befandt sig. Men bag al den snak lå også den økonomiske faktor. For begyndte jeg at tjene egne penge, hvilket jeg ville kunne på porcelænsfabrikken, ville min far slippe for at fortsætte udi børnepenge. En tanke han ikke nævnte, men i al den tid vi var børn, havde hørt specielt Lasse beklage, fordi tre børn og hustrubidrag var halvdelen af hans løn, hed det sig. Hvordan de fik råd til at smide om sig med restaurantbesøg og dyre rejser, dyrt tøj, kameraer i luksusklasser osv. osv. står hen i det uvisse.

Men inden jeg kunne starte på elevpladsen, manglede der lige to ½ måned. Så jeg søgte job på et pakkeri der sendte konfirmationskort, bryllupskort osv. ud til diverse boghandlere og kiosker.

Jeg kom til at sidde ved et stort bord sammen med 2 – 3 andre unge piger, som mest snakkede om hvem der havde bollet hvem. Det var jævnt hen ret kedeligt. Nu var jeg jo nødt til at sidde der og være rimelig flink og noget tavs, og det virkede ikke, som om de syntes, det var specielt underligt.

Til gengæld var der nogle unge mænd der lavede noget op som en af de mere festlige ældre kvinder påpegede. Årsagen mente hun skyldtes den nye pige, altså mig.

Det blev faktisk næsten for meget, måske fordi jeg inderst inde, ikke var vant til lige deres jargon, dels fordi især en af de unge fyre, lagde rimeligt kraftigt an på mig.

Men jeg syntes et eller andet sted, det virkede ret bekræftende ovenpå min sorg over denne Jeppe, så helt galt var det ikke.

Den ivrige fyr inviterede mig en dag på cafe og erklærede med en sær og ret overbevisende intensitet at det skulle være mig, og det blev det så.

Han var glad for mig kunne jeg mærke og jeg ovenpå, fordi jeg ikke var specielt forelsket. Det var så behageligt at være på lavblus i mine indre regioner. Og denne tilstand forfulgte mig mere eller mindre i adskillige år. Det lyder af mange år og selvfølgelig var jeg ikke kold som en isjomfru, bare følelsesmæssig afdæmpet. Jeg ønskede jo ikke at stå foran afgrunden en gang til, men så enkelt, blev det nu alligevel ikke.

Porcelænsfabrikken

Den 1. eller 15. marts startede jeg så på porcelænsfabrikken i underglasurafdelingen, som var en vaseafdeling med blomstermotiver.

Der var 180 forskellige blomstermotiver vi skulle trænes i at udføre. Vi var 3 nye elever. Denne oplæring er min baggrund for at interessere mig for akvarelmaleriet, da det var vaser med kun en brænding bag sig vi skulle bemale. Det vil sige at vaserne virkede som fast gips. Sugende ad til. Alle strøg skulle lægges totalt sikkert. Blot et lille vrid og vaserne kunne kasseres. Så i mange måneder var jeg faktisk vældig optaget af at lære at dekorere disse forskellige vaser med de mange forskellige motiver.

Ved siden af mig sad en erfaren ældre dame der hed Grethe. Hun var enlig mor, en stærk og intelligent kvinde, som jeg syntes utrolig godt om og som nær sagt blev mit forbillede. Hun var højst sandsynlig ekstrem venstreorienteret og fik efter nogle måneders kvien, mig meldt ind i fagforeningen der på stedet. Om det var grunden, eller der vitterlig blot var nogle halvblinde folk til at bedømme tegninger da jeg søgte ind på deres særlige tegneskole, som kunne føre til at, man enten kunne få en plads senere som overglasurmaler, hvilket var meget finere end underglasurmaler, eller som landskabsmaler på store vaser, blev enden at en ung fyr, som sad på min højre side, kom ind. Jeg ikke. Og hånden på hjertet, så var hans formåen ud i tegnekunsten ikke noget at prale af. Jeg var væsentlig bedre. Grethe var dybt forarget. Hun forstod at tale sin sag om kvinder og deres placering og kamp for lige værdighed. Jeg var solgt. Ikke at jeg blev specielt politisk, blot noget oprørsk og diskussionslysten fra min undervisningstid udi konfirmationsforberedelserne, blomstrede op igen.

KUK falmede i dette halvår. Dels fordi jeg havde ret svært ved helt at stå inde for mit pludselige valg med at gå ud af 3. real så kort tid før eksamen og som især Keld og sikkert også Poul fandt yderst dumt, dels havde jeg fået meget at tænke på og dertil kom at Kirsten V og jeg ikke helt stod hinanden så nær, som bare året før, vi var ikke uvenner

eller noget, men Kirsten var i huset og på vej ind i et forhold til min gamle klassekammerat Tom Vikkelsø og det var jo oftest i KUK vi mødtes. Derimod røg Annette tættere på, idet hun havde taget job selvsamme sted som jeg, dog ikke som underglasurmaler, men i platteafdelingen. På det tidspunkt i 1967 var hun vildt forelsket i John og jeg nævnte aldrig for hende at jeg havde syntes han havde været en lidt sjofel dreng.

Jeg kom ind i min nye kærestes vennekreds, som holdt til i Pisserenden i et af baghusene. De fleste gik på enten den grafiske skole eller på Kunsthåndværkerskolen. De boede i nogle bittesmå etværelses lejligheder med lokum i gården, drønhyggelige og meget bohemeagtige. Det var min kæreste David bestemt ikke selv. Han fik faktisk ordre til at klæde sig anderledes, og det rettede han sig i al beskedenhed efter. Siden har jeg faktisk ikke blandet mig i mine partners beklædninger, og forstår egentlig ikke hvorfor jeg gjorde det med David.

I sommeren 1967, lige før industriferien startede, sad jeg med 20 vaser med et blomstermotiv af de svære. Jeg puklede på. De skulle gerne være parat til brænding inden jeg stemplede ud for den sidste dag, inden en herlig ferie ventede. Bl.a. skulle Annette og jeg drage ud i søen den blå med min far, som i mangel af Kirsten havde accepteret at jeg tog Annette med, for ellers var jeg nok ikke den han kunne sejle rundt med det år. Klokken stormede af sted. Vaserne til sidst malet til punkt og prikke, og jeg hektisk stemplende ud, for at mødes med Annette der pænt stod og ventede udenfor.

Resten må gemmes til næste afsnit af krøniken.

*De kærligste tanker, om at jeg elsker dig uforbeholdent
Fra din Karen.*

Mandag d. 10.04

Kære Karen.

Tak for endnu et dejligt brev.

Respons

Jeg tror ikke, de manglende festligheder på Korsikavej alene skyldes Anker

indremissionske baggrund. Der var bare ikke plads til festlighed.

Når man kender hans forhistorie, er det nok noget med hans anger, dårlige samvittighed og "angst for ikke at komme gennem perleporten", som han udtrykte det overfor Henny på sit dødsleje.

En gang om året kom Anders søstre og sådan noget på besøg og det var endnu mindre morsomt end nytårsaften, dog bortset fra at en af tanterne havde en plade "Pernille" med til Angela og en "Senator" til mig.

Jeg ved ikke hvorfor, chokoladefabrikken Heinrich Jessen troede at drenge helst ville have mørk chokolade og kun piger ville have flødechokolade.

En gang, hvor tanterne var på besøg, gik en af de indremissionske damer på toilettet.

Nu var toiletbesøg jo ikke noget, man talte om eller foretog sig i deres miljø, men pludselig kom hun styrtende tilbage i stuen, helt rød i hovedet og hviskede noget til min mor.

Angela og jeg blev straks sendt ind på værelset.

Næste dag fortalte vores mor, med et stort grin at Tante et eller andet, havde overset låget på toilettet og havde sat sig og overpisset det hele - både tønden og gulvet.

Vi vidste det som sagt først næste dag. Havde vi da bare vidst det om aftenen kunne det virkelig have løftet stemningen for en gangs skyld.

I hvert fald stemningen hos Angela og mig.

Nytårsaftener sammen med Kaj nåede jeg ikke at opleve, men jeg er sikker på, at det har været festligt.

Jeg havde nogle få juleaftener sammen med Kaj og her var der altså både højtidelighed, fest og god stemning.

Hos Morten

Du har helt ret i din vurdering af chancen, som glippede hos Morten. Jeg tænkte præcis det samme: Hvis chancen ikke bød sig, så var det fordi, der ville komme en bedre mulighed og det skulle ikke fortælles på det tidspunkt.

Jeg kunne jo bare have fortalt Morten det, Martine eller ej, men jeg følte en kraft, som holdt mig tilbage og sagde: Det er ikke nu. Der kommer en meget bedre lejlighed.

Nu på onsdag

Det kunne godt være muligt, hvis det passer dig, at vi ses, ved at jeg kommer til Farum onsdag og bliver til torsdag formiddag.

Jeg synes, vi skal ses, ikke mindst fordi vi måske ikke får lejlighed til det, inden vi skal til Samsø.

Angående Samsø turen har jeg et forslag for at gøre os fri af DSB's nåde og barmhjertighed.

Du kunne køre til Tureby onsdag eftermiddag. Jeg henter dig der og så overnatter vi i Dalby og er klar torsdag formiddag til at køre til Samsøfærgen.

Når vi kommer hjem fra Samsø fredag eftermiddag, kører jeg dig til Tureby.

Jeg skriver forslaget allerede nu, så du kan vurdere det i forhold til katte pasning og sådan noget.

Hvad siger du?

KRØNIKEN

Der var efterhånden en del spørgsmål, som havde hobet sig op.

Aftalen med fruén var, at jeg en bestemt formiddag ugentligt kom op til hende og så snakkede vi kort om, hvad der skulle gøres. Jeg hjalp hende nogle gange med at skrive officielle breve til myndigheder og hendes sagfører en gang imellem.

Ved disse seancer aftalte vi også menuen, hvis hun skulle have fine middagsgæster.

Og så snakkede vi lidt sammen og jeg blev af og til budt på ægge likør, hvilket jeg dog hver gang høfligst afslog.

Jeg havde stadigvæk nogle spørgsmål og prøvede af forskellige veje at komme ind på det.

Nogle af mysterierne fik jeg ret hurtigt løst.

Jeg spurgte sådan lidt pakket ind om, hvad der skete på etagen over hendes lejlighed.

Hun fortalte, at mens hendes mand levede, havde der været loftsrum deroppe, men han havde syntes at det var temmelig urentabelt. Han havde derfor indrettet et antal klubværelser, som var beregnet for enlige mænd.

”Hvorfor mænd?” spurgte jeg.

Svaret var, at enlige mænd ikke fylder så meget som enlige kvinder.

De vasker ikke så meget.

De bruger mindre toiletpapir på de fælles toiletter.

De bruger ikke fælleskøkkenet så meget.

Og der var vist flere andre grunde.

Men jeg skulle ikke tage mig af den etage på nogen måde, for Hansen (som var kommet over til mig for nogle uger siden) var en slags bestyrer af dette klubværelses arrangement. Og han sørgede for at alt gik rigtig til, hvad der så end var rigtigt.

Der var også en bestyrer på i hvert af pensionaterne, fik jeg at vide.

Pensionaterne?

Ja flere af de store lejligheder i den grimme opgang var indrettet som pensionater. Her fik nogle ægtepar gratis bolig mod at sørge for hver deres kæmpelejlighed, som altså var indrettet som pensionat.

I denne opgang var der to eller tre pensionater.

I de to stuelejligheder boede almindelige mennesker – tror jeg nok.

Femte sal var en slags præstegård. Her boede til venstre sognepræsten for kirken på Vesterbros Torv.

Døren til højre førte ind til en lang gang med loftsrum. Dvs. hver lejlighed havde et loftsrum. Det forklarede selvfølgelig de manglende kælderrum, men forklarede ikke, hvad der så ellers var i den godt tillukkede og låste kælder under det grimme hus.

Det kom hun ikke ind på.

Til sidst fortalte hun, at hendes mand, som havde været fabrikant og investor, var død

for nogle år siden og havde efterladt hende et større ejendomskompleks (og tilsyneladende masser af penge).

Da jeg forlod hendes lejlighed, gik jeg lige en tur op på femte sal for at se klubværelserne og hvad der ellers var.

Her løb jeg ind i Hansen, som jeg kom i snak med. Han viste sig at være en ganske flink og snaksalig fyr.

Krøniken fortsættes i morgen, når jeg kommer hjem fra scanning i Slagelse.

Billedet er et nyere billede af ejendommen, hvor jeg boede i Bagerstræde.

Lad mig slutte med at skrive at jeg tænker meget på dig. Jeg elsker dig og glæder mig til vi igen ses.

Kærligste hilsner

Din Niels.

Lidt input fra bibelen, spørgsmål og endnu en sejler Krønike

Kære Niels

Jeg vil starte med at takke dig for endnu et spændende brev. Hvert eneste af dine krøniker bygger jo ovenpå den oplevelse jeg allerede har fået af dig, både gennem brevene og i den virkelige verden. Og jeg er taknemmelig for at få lov at træde så langt ind i dit levede liv.

Du er kommet til at betyde utrolig meget for mig, og selv om du sikkert er klar over det og ved hvor højt jeg elsker dig, tror jeg ikke det kan siges nok. Jeg håber at jeg også i handling kan udtrykke disse følelser, som bunder i en slags vågenhed, en slags klarhed og en understrøm af noget respektfuldt, varmt, omfavnende og ikke mindst tillidsfuldt. Jeg ved den følelse er sådan, både i evt. modgang som medgang.

Du tilgiver mig nok at jeg henviser til Johannes døberens start på sit evangelium: "I begyndelsen var ordet og ordet var hos Gud og ordet var Gud. Dette var i begyndelsen hos Gud. Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er. I det var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det." Jeg henviser til denne prolog fordi det for mig bekræfter i bogstavelig forstand ordets magt.

Igennem vores efterhånden, lange, korrespondance, må jeg erkende hvilken magt og skaberkraft det har været for os. Ud af ubevidst mørke syntes jeg nærmest højhelligt, at vi sammen har formået at skabe noget lys. Jeg kan selvfølgelig bedst tale for mig selv, for jeg har jo virkelig fået erindring om mangt og meget, har kunnet levendegøre de voksende følelser der er udsprunget og fået, i dyb respekt og taknemmelighed lov til at følge dig.

Og så lidt mere praktisk

Det vil være rigtig dejligt hvis du kunne komme onsdag og overnatte.

Med hensyn til Samsø turen skriver du "Du kunne køre til Tureby onsdag eftermiddag. Jeg henter dig der og så overnatter vi i Dalby og er klar torsdag formiddag til at køre til Samsøfærgeren.

Når vi kommer hjem fra Samsø fredag eftermiddag, kører jeg dig til Tureby. Men i min kalender står der at afgang er fra Ballen lørdag d. 13/5 kl. 17.30, så blot for at få datoer og pasning af katte eller ikke, til at stemme overens, vil jeg lige spørge dig.

I dag gik det hverken værre eller bedre end at Krista ret tidligt på dagen ringede og spurgte om hun lige måtte aflevere Ellis hos mig, fordi hun havde glemt at vuggestuen havde lukket et hvert barn ude i hele denne uge + næste mandag grundet påskeferie, og dertil kom oveni at Krista var nødtvunget til at komme ind på Hillerøds skadestue. Så derfor har Ellis og jeg haft en munter eftermiddag hvor vi bl.a. sad og lavede perlekæder. Mens vi sad begravet i koncentration sagde Ellis et eller andet, der lød noget besynderligt, hvortil jeg derfor replicerede: "Ellis! Mormor kan ikke rigtig forstå hvad du siger", den lille dame kiggede alvorligt på mig, rystede så på hovedet så krøllerne hoppede og sagde med et opgivende udtryk: "Mig heller ikke forstå hvad mig siger".

Historien om årsagen kommer om et øjeblik.

De skal først til Jylland onsdag eftermiddag, men fordi jeg skal til et vigtigt lægebesøg i morgen kører Jeppe over med Ellis her til aften, kører så tilbage og overlader derfor stumpen til sine bedsteforældre på den anden side af havet.

KRØNIKEN

Ferien med min far og dramaet om de fæle unge tyskere igen, igen.

Sommeren 1967 blev min sidste sommer med min far og hans båd. Ikke sådan at forstå vi ikke kom med ud at sejle. Men aldrig 14 dage i rap.

Båden var indrettet sådan at forstavnens spids bestod af 2 – 3 sovepladser, med lidt god vilje, og der sov Annette og jeg. Mellem forstavnen og midterstavnen var et lille bitte toilet og opholdsrum med et midterbord og bænke i hver side. Midterbordet kunne laves om så det i højde passede til bænkene, så der kunne slås ud til endnu 3 gode sovepladser. Her bredte min far og Anne Bente sig.

De fjorten dage foregik langs den svenske skærgårdskyst, hvor vi nåede helt op til Gøteborg.

Nu skete der jo netop det, som jeg inderligt håbede ikke ville ske, at min far hidsede sig op over tyske sejlere.

Men det håb måtte jeg se krakelere helt og fuldstændigt, selv om jeg havde forsøgt at komme med rimeligt skarpe udtalelser om hvad jeg syntes om den sag, inden afgang fra Svanemøllens lystbådehavn.

Jeg skriver dette, fordi det er forklaringen på at vi nåede helt op til Gøteborg.

Da vi lagde til ved Helsingborgs lystbådehavn, havnede vi uheldigvis med tyskere både til højre og til venstre for vores båd. Derudover var den ene båd fyldt op med 4 unge fyre som begejstret hilste på os, da vi sejlede ind på pladsen. Den anden var med en familie der snakkede uforfalsket og temmelig højt på tysk.

De var også særdeles ivrige efter at fortsætte denne pludren og min fars pæne ansigt med den pæne solbrændte sejlerglød, forandrede en kende. For ikke at sige betragteligt.

Hen ad aften erklærede han med yderst fast stemme at vi skulle videre.

Vejret var ikke så kønt som det kunne være, men vi startede på motoren og tøffede ud af den store havn og satte så sejl til.

Desværre var der kraftig modvind, som vi var nødt til at krydse op mod og selv Annette kom på arbejde, mens solen langsomt sank i havet.

Båden gyngede en del og pludselig hørtes besynderlige lyde ved agterstavnen, hvor Annette havde sin plads. Lydene kom fra en ret søsvag pige, som måtte hænge ud over rælingen i al den tid vi sejlede i den blæsende aftenstund. Så valgte min far endelig at trække båden ind mod en lille by Viken, hvor der også var en rimelig lystbådehavn, overstrøet med de sejlerglade tyskere. Nej faktisk var der langt flere svenskere og danskere end tyskere, men min far fokuserede som en syg høne, på disse få både med det tyske flag svajende. Vi blev dog her et par dage, da han opnåede at ligge mellem en svensker og en dansker, så dagen efter kunne Annette, Anne Bente og jeg så spadsere lidt rundt og finde et sted, hvor vi måske kunne bade fra.

Nu hændte det så hverken værre eller bedre, at vi på vores vej stødte ind i et par tyske muntre ungersvende, som vi, måske i en slags trods, smilede opmuntrende til. Det blev en fin eftermiddag med gebrokket tyskersnak og megen badning, lige indtil min far dukkede op. Han undrede sig over hvor vi dog var blevet af og havde begivet sig ud på en lille vandretur, for at strække benene og finde os. Han var for det meste et

disciplineret menneske, men det var tydeligt at han denne eftermiddag, ville have ønsket sig nul børn og da slet ikke piger, hvilket han ellers jævnligt fortalte han altid havde ønsket og at han var meget stolt over os alle tre. Det var så hans påstand, om den er sand ved jeg så ikke.

Vi tog det helt cool, og valgte at fortrække med slet skjult hoveren, eller hvad det nu var, for jeg fandt min far yderst problematisk, idet hans tyskerhad virkede meget besynderligt på mig. Der var jo gået 22 år siden afslutningen på en skrækkelig krig, og mig bekendt var disse unge mænd helt uskyldige, idet de slet ikke var født endnu, da krigen sluttede, eller i værste fald, blot uvidende babyer.

Som sagen var, valgte min far derfor de kommende dage at, undersøge hvor langt op ad kysten man skulle sejle, for at rense farvandet for tyskere. Og så vidt jeg husker, var der kun en båd at skue, da vi kom til Gøteborgs lystbådehavn efter både en bræksyg Annette, en urolig far og en ret hyggelig tur op langs skærgården. Et ikke helt ufarligt sted at sejle i. Men ret sjovt fordi der var noget spænding forbundet med det.

Tilbage til Porcelænsfabrikken og noget om smadret porcelæn

Tilbage på porcelænsfabrikken blev alle underglasurmalere samlet til gennemgang af de færdigbrændte vaser med både ros og ris. Jeg så godt mine 20 vaser stå og da de blev hevet frem, roste værkføreren dem meget for strøg og andet, hvorefter han arrigt begyndte at knalde en ned i gulvet til stor forvirring for os alle, (ret upædagogisk) for derefter at vende sig mod os og spørge hvem der ville vedstå sig disse vaser, idet vedkommende hverken havde stemplet dem eller skrevet sit nr. på dem, de var blanke som en barnerumpe og totalt usælgelige. Jeg må indrømme jeg på det tidspunkt ganske mistede mit sædvanlige vovemod og tavst stod og gloede på de mange ubrugelige vaser. Klart nok vidste både den unge fyr til højre for mig (jeg kan ikke huske hans navn, selv om jeg sad ved siden af ham i samfulde 8 mdr.) og Grethe, at det var mig, men solidarisk tav de heldigvis begge to. Og efterårs sæsonen kunne begynde.

Til min voksende bevidsthed hørte også, at den unge mand på højre side tjente 1/3 mere om måneden i forhold til mig. Kun på grund af et ekstra vedhæng og en lidt dybere stemme. Den logik forstod jeg naturligvis ikke lige. Det var der åbenbart flere andre der heller ikke gjorde.

Ja for ikke at gøre mere i dette regi slutter jeg her for i dag og fortsætter i morgen med en videre krønike om sidste del af år 1967

Indtil da vil jeg blot glæde mig til dit brev og fortælle dig at jeg har noteret mig at det kommer senere.

De kærligste og ømmeste tanker om favntag og kys

Fra din Karen

PS. Da jeg tjekkede op på om jeg havde billeder fra tiden på porcelænsfabrikken, må jeg erkende at det eneste var et billede jeg fandt på nettet,

Frederiksbergs Arkivsamling men den sommer

havde moster lejet et sommerhus oppe et sted i Nordsjælland en uges tid så nr. 2 billede er med Bonnie og en bid af mig.

Desværre har jeg helt glemt at fortælle om den ret fantastiske oplevelse da jeg fyldte 16 og hentede en lille Colliehvalp som jeg blev ret glad for.

Tirsdag d. 11.04

Kære Karen.

Tak for dit brev med billede og det smukke velplacerede citat. Jeg elsker smukke og velplacerede citater. Det citat, du har placeret fra Ham der råber i ørkenen, passer så fint ind i sammenhængen.

Jeg skal vist lige have repeteret Johannes evangeliet ved lejlighed.

Det praktiske

Så lykkedes det mig, uden anstrengelse, igen at få rodet rundt i datoerne (denne gang var det heldigvis ikke årstal, jeg havde rodet rundt i). Ja, jeg undskylder og vil ikke prøve at forklare fejlen, det kan jeg nemlig ikke. Det er hverken tanketorsk eller forklarlige årsager. Jeg har simpelthen regnet forkert.

Jeg prøver igen, med mit forslag.

Jeg henter dig på Tureby Station på et tidspunkt, der passer dig, onsdag den 10. maj. Vi rejser til Samsø med middagsfærgen fra Kalundborg den 11. maj. Vi bor i suiten på Brundby Rockhotel den første nat.

Vi bor i havestuen, samme sted den anden nat.

Vi rejser hjem lørdag den 13. maj med eftermiddagsfærgen og regner med at være i Tureby ved 20. tiden. Vi får det på en eller anden måde timet med et tog til Kbh./Farum. Det kunne evt. også være overnatning i Dalby og så til Tureby søndag formiddag den 14. maj, så kan du nå hjem og modtage gratulanter til Mors Dag. Tjek det lige, du behøver ikke svare endnu, men find først ud af, hvad der er smartest og praktisk med kattene.

I morgen

Det er jo udmærket. Så ses vi i morgen, onsdag. Hvis det passer dig vil jeg ankomme til Farum ved 11-tiden og tage af sted igen torsdag formiddag.

Små børn

Ja, små børn kan jo desværre ødelægge enhver romantisk stemning, men det ligger nok i sagens og børnenes natur.

Så må vi jo netop klare os med at lægge mærke til de morsomme bemærkninger, der kommer fra de små.

Når krøniken når til min tid som børnehavepædagog, vil der være flere sjove optrin, som jeg har noteret undervejs. Netop Ellis bemærkning, med at bruge mig i stedet for jeg er jo en typisk bøjningsfejl hos små børn.

Vi havde en dreng, Frederik, som desværre var hele 5 år, da han stadig ikke kunne finde ud af det med mig og jeg.

En dag ville nogle af børnene lege far, mor og børn og Frederik skulle være med. Så sagde en af pigerne til Frederik: Du er den lille baby – hvortil Frederik med myndig stemme sagde: "Nej, mig er faren".

Mine børnehistorier får mig lige til at tænke på, at ved børnehistorierne, er det sætninger og direkte tale, jeg kan huske.

I de fleste episoder og anekdoter, er det ofte selve oplevelsen, jeg kan huske, og må så putte den direkte tale ind, hvor det er nødvendigt, uden at kunne stå inde for, at det var præcist de ord, der blev brugt.

Men i hele krøniken omkring Bagerstræde, som jeg er nået til, er det sjovt nok, lige som med børnehistorier, mest de eksakte ord og de direkte bemærkninger, jeg kan huske.

Jeg ved egentligt ikke hvorfor, men mange af de sætninger, jeg skriver i den del af krøniken, er de sætninger, jeg hørte eller selv sagde for den sags skyld, der får mig til at se og huske hele sceneriet.

Hvordan mon det kan være?

Du behøver ikke svare direkte, for der er meget krønike tilbage i Bagerstræde.

Nå. Men jeg går til krøniken.

KRØNIKEN

Hansen fortæller

Mit mest brændende spørgsmål blev fyret af til Hansen: Hvad der mon var i den aflåste kelder:

Hansen vidste det ikke bestemt, men han vidste dog at Fruens mand, havde haft en slags fabrik derinde.

Fabrikken havde beskæftiget en to – tre mand og direktøren selv var der sjældent. Han dukkede kun op en gang imellem – måske for at kontrollere arbejdet og udbetale løn.

Hansen vidste dog ikke, hvilken tarif, der blev udbetalt løn efter.

Jeg spurgte, hvad fabrikken havde lavet.

Hansen sagde, som om det burde være almen viden: "De lavede hjulpiskere".

Hansen brystede sig rigtig af sin viden og plaprede løs. Han vidste hvilke lejligheder der var pensionater og hvilke, der var almindelige lejligheder.

Han vidste omtrent, hvor mange mennesker, der boede de forskellige steder.

Han vidste også, at de ikke betalte husleje til bestyrerne i pensionatet, men til en sagfører M. Glistrup i den indre by (Det var før han blev landskendt).

Så Hansen bedyrede, at Fruen intet havde med disse transaktioner at gøre, hun var kun formand for bestyrelsen af en fond, som ejede hele ejendomskomplekset, hvilket gav hende (en ret god) løn.

Sjovt nok viste det sig, at fonden bar samme navn som fruens efternavn.

Næste gang, jeg var oppe hos fruene skulle jeg skrive et brev og udfylde nogle skemaer på engelsk.

Hun fortalte, at hun kunne tale lidt engelsk, men ikke var særlig god til at skrive det.

Brev og skemaer viste sig at være reservationer i forbindelse med en selskabsrejse hun agtede sig på, med et engelsk bureau.

Den gang kunne man jo ikke lige Google et selskab og finde ud af, hvad de stod for. Jeg husker ikke navnet, men det fremgik nogenlunde tydeligt af de materialer jeg så, at hun agtede sig ud på en selskabsrejse for velstående enlige, som havde svært ved at bruge deres penge, selv om de havde tid nok.

Fruens ferietur

Nogen tid senere fortalte hun mig, at hun ville være væk på ferie de næste 14 dage. Da hun kom hjem, var hun noget forandret. Hun var ligesom lidt mere kåd, holdt op med at drikke ægge likør, men spiste gulerødder og grøn salat. Dertil drak hun kildevand.

Der gik yderligere et par uger, hvorefter hun bad mig oversætte et håndskrevet brev til engelsk.

"Jeg er jo ikke så god til at skrive engelsk", sagde hun overflødigt. "Jeg har prøvet det et par gange, men det går ikke, han kan ikke forstå hvad jeg skriver".

Brevet var til en John Smith. Selv om jeg ikke havde læst, hvad han skrev til hende, fremgik det ret tydeligt, at her var tale om en ferieforelskelse, som ikke måtte ebbe ud. Jeg fandt meget hurtigt ud af, at han var pensioneret major, fra den engelske hær og havde gjort tjeneste i Indien i mange år. Han boede nu et eller andet sted i Sydeuropa og overvejede, hvor han nu skulle flytte hen!

De kunne ikke, som nogle gør i dag, sende en sms til hinanden hver dag, men det blev næsten til et brev om ugen.

Fruen syntes ikke, hun kunne fortælle ham, at hun bare sad og læste ugeblade i sin lejlighed hver dag.

Jeg var lige ved at foreslå, at vi kunne skrive til ham, at hun var holdt op med at drikke. Og var på grøntsags kur. Men det foreslog jeg trods alt ikke.

Så sagde hun med lav stemme, som om der var nogen, der kunne høre os: "Kan vi ikke finde på et eller andet, jeg kan fortælle, jeg har lavet".

Det var hen på efteråret, så Tivoli var lukket. Jeg foreslog, at hun kunne fortælle om en tur i Zoologisk have.

Vi beskrev en ret kedelig tur gennem Zoo, som vi dog fik pyntet lidt på, så det lød som om, hun var en festlig tante.

Ved en anden tilsvarende lejlighed foreslog jeg, at vi kunne skrive, at hun havde købt en cykel og havde været på en efterårscykeltur til Dyrehaven.

Jeg tror ikke, hun vidste, hvor langt der var til Dyrehaven, men det vidste majoren jo nok heller ikke.

Jeg har ikke beskrevet, hvor gammel fruén var, da jeg aldrig prøvede at bedømme det, men hun var nok på alder med min mor, hvilket på det tidspunkt vil sige 53 år; højst.

Så skete det uundgåelige: Majoren meldte sin ankomst til en af de sidste dage i november.

Efter at have fortalt mig det, tilføjede hun – ikke særligt muntert: ”De må gå ned og købe en cykel til mig – jeg har jo fortalt, at jeg elsker at cykle”.

Her bliver lige en lille pause i krøniken, mens jeg går ned og køber en cykel til fru. Men heldigvis bliver det en dejlig pause for i den pause ses vi – og kan glæde os over hinandens selskab.

Jeg vil bare slutte med, at jeg glæder mig til at se dig og jeg elsker dig.

Det kunne jeg godt skrive mere om, men vi skal da også have noget at snakke om, når vi ses.

De kærligste hilsner

Din Niels.

I morgen, respons og krønike om Bornholm

Kære Niels

Tak for dit dejlige brev, det glæder mig at, du helt uden anstrengelse, fik rodet lidt i datoerne. Det ville ligesom være mere problematisk, hvis du oveni også måtte anstrenge dig.

Jeg ville morderlig gerne komme onsdag d. 10/5 på et tidspunkt og sammen med dig drage til Samsø, som jeg glæder mig til at se igen, sammen med dig og jeg vil gerne sættes på toget i Tureby søndag d. 14/5, men jeg skal lige have lavet aftaler om mine katte først. Jeg tror dog jeg har gode muligheder, idet begge de store piger har erklæret at, det manglede bare, de ikke kunne give mig en hjælpende gengældelse, samt at Kirsten snakkede om at, det kunne være skønt at tage en slapper et par dage i min lejlighed. Det gjorde hun nogle gange da jeg boede i Ulstrup hvor jeg gerne ville besøge børnene i København.

Apropos i morgen

I morgen skal jeg lige et mindre ærinde i Birkerød om formiddagen, så for en sikkerheds skyld er det bedre du først er i mine arme kl. 12.

Jeg kan jo ikke lade være med at filosofere lidt over, hvordan det kan være du kan huske sætninger først og derefter sceneriet. Men der er også mange ord der sidder fast i mig fra barndomstiden. Helt klart udtrykte sætninger, godt nok rodet sammen med utrolig

mange billeddannelser og ansigter. Jeg kan næsten tegne de fleste udtryk som mine forældre, søskende og andre, lagde ind i mit hukommelseskartotek.

Da jeg havde sendt dig klassebilledet fra 1. klasse, tænkte jeg at jeg var ganske blank med hvad de forskellige hed, men ved et ekstra dvælende blik, poppede de fleste navne alligevel op, det var faktisk ret underligt. Så et eller andet sted, sidder disse små og store indtryk gemt lidt af vejen af tidens tand, men til at hitte frem.

Jeg blev også vildt overrasket over, at det var fremstilling af hjælpiskere der foregik i kælderniveauet. Jeg havde været helt ovre i gætteriet om det kunne være bordelvirksomhed, men det var altså hjælpiskere.

Nu er jeg blot spændt på, hvordan det spænder af med denne Major, John Smith og dit indkøb af en cykel. Gud ved om hun overhovedet kan cykle, derudover kan jeg ikke lade være med at tænke på, om det er en fordel at hun er så velhavende.

Men alt andet lige, ser det ud til at den foreløbige morale er at, lade være med at pynte på sit og opdigte de små hvide løgne, for det kan hurtigt blive noget rodet noget.

Min krønike går også hastigt ind i de voksnes rækker, så denne er nok den sidste, hvor jeg stadig bor hos moster og stadig deltager en smule i KUK. Ungdomsklubben PUK stoppede jeg med da forholdet til Jeppe gik i stykker.

Noget af det jeg kommer mere retvisende kronologisk ind på, har jeg allerede beskrevet tidligere. Jeg vil dog forsøge at vinkle det lidt anderledes.

KRØNIKEN

Bornholm

I efteråret blev det fastslået at David skulle ind og springe som soldat. Det var ikke just med stor begejstring han erkendte dette, og værre blev det, da han fik at vide han skulle helt over til Bornholm. Hans største bekymring var omkring mig. Måske opfattede han mig som et stykke omvandrende kage eller lignende, som en eller anden ville fortære, mens han sad ude på en åndssvag ø, omgivet af ubrugeligt vand og Bornholmsk krummelure snak. Han var i alt fald ret utrøstelig.

Jeg foreslog at hvis han fandt opholdet ulideligt, kunne han jo bare overpisse sin seng med jævne mellemrum og erklære sig uegnet som kriger. Den ide fandt han vildt provokerende, så enden på det blev, at jeg lovede at tage med.

Moster fandt at jeg stadig var alt for ung til at drage ud på de vilde vover, min far blev generelt bare forstyrret i sin forestilling om mig og min fremtid idet en afrejse fra Amager betød et brud på elevpladsen på den fine porcelænsfabrik. Min mor var optaget af sin egen elendighed og orkede dårligt at gøre andet end at ryste på hovedet.

Egentlig var det mere en chance for at prøve noget på egen hånd, end bare for at berolige David. Ikke fordi, han var jo blevet min garant for ubehagelige stærke følelser udi kærlighedens farligheder, for han fungerede som noget trygt og stabilt.

Så den 1.11.1967 sejlede jeg med båden over til Rønne, hvor David havde sørget for at leje et lille hummer i villaen "Valodia" på Haslevej.

Det var nogle utrolig søde mennesker der boede der, og lejen var 90 kr. om måneden som jeg tænkte jeg snildt kunne hjembringe via et eller andet job.

Men så enkelt var det bestemt ikke.

De første dage, tog jeg det helt roligt, tegnede en masse og sjuskede rundt med tegningerne under armen, for at finde et eller andet job der fordrede lidt kreativitet.

Et af de første steder jeg søgte ind på, var Hjorths keramikfabrik. Men klart nok kunne jeg jo ikke bare trampe ind og få en plads der. De så dog interesseret på mine tegninger, konstaterede jeg havde været underglasurmaler på den "kongelige" og skrev mig op.

Jeg fik også en plads, men først et ½ år senere og der var jeg på vej hjem.

Som sagt var et job i Rønne som at lede efter en nål i en høstak.

I deres lokalblad, så jeg et par dage efter, et forsikringsfirma søge en telefondame. Det mente jeg sagtens jeg kunne mestre og skyndte mig derud.

Manden ansatte mig på stedet og forklarede at jeg kunne få 2 kr. i timen plus varm mad midt på dagen. Dersom jeg ønskede det kunne jeg tjene ekstra ved at cykle rundt i

Rønne og omegn og opkræve betaling fra folk der ikke havde betalt deres forsikringer.

Jeg regnede hurtigt ud at 2 kr. x 40 timer, ville kaste 350 kr. af sig pr. måned. Det svimlede, som et fur ned i fattigdomskampen. I mit gamle job som opvasker, som jeg havde beholdt indtil afrejsen til Bornholm, havde jeg tjent 10 kr. i timen.

Men jeg var optimist. For hvis jeg spiste rigeligt til frokosten, kunne jeg sikkert undgå at dø af sult, og kunne jeg få nogen til at betale deres forsikringer, når jeg som opkræver kom rundt, var der måske lige til at overleve. David blev bedt om at skaffe hvad som helst spiseligt fra Elmegårds kaserne, hvilket han også gjorde i form af dåser med specielt Makrel i tomat. i starten serverede husets frue både forret, middagsret og

*dessert, og jeg tog adskillige kilo på, i fryd over de lækre anretninger. På dansk, grov åd jeg, af angst for at skulle opleve sult. Så allerede 2. uge sænkede fru en farten og serverede kun middagen og til tider lidt dessert. Desserten svandt ind på 3. uge, men manden var vældig tilfreds med min indsats, og det hele gik da også nogenlunde. Nu var det sådan at, på Bornholm holdt man 2 timers frokostpause de fleste steder; så nogle af disse lange timer brugte jeg til at rende flere forskellige forretninger på dørene, indtil jeg endte hos Simon Madsens Manufaktur eller magasin på Rønne Lilletorv. Simon Madsen var ikke den nuværende ejer, som jeg ikke husker navnet på, men som var meget moderne i sin indstilling til mode og dekoration. Da han havde set mine tegninger og hørt lidt om min kunnen ellers, (kommer i den forbindelse til at erindre at jeg faktisk også tog et skiltemalerkursus ude på Frederiksberg i efteråret 1967) ansatte han mig med det samme, med 180 kr. pr. uge og jeg kunne derfor oplyse forsikringsmanden og 100 % sikkert hans glade kone om, at jeg skiftede branche. Det blev nogle begivenhedsrige og lærerige måneder jeg nu kunne høste. Det skriver jeg om, når vi har været i hinandens favntag og igen sidder med vores virtuelle muligheder. Om bare 12,38 timer er jeg der hvor jeg elsker at være. I dine arme. De kærligste tanker indtil da
Fra din Karen
Håbet*

Kapitel 4

Drømme, muligheder og et mystisk syn

Onsdag d. 12.04

Så stod Niels atter en gang udenfor den fælles indgangsdør til gangstien. Inde i stuen vældede kontakten ind som fine tråde der rakte ud og forenedes. Det var utroligt dejligt at kunne omfavne ham igen, være ham så nær og opleve hans glæde og hengivenhed. Efter varme bløde kys udbrød Niels pludselig, ”åh jeg er altid så spændt på hvad for noget tøj du har på, du har noget fantastisk tøj. Jeg havde nogle meget gamle changerende bukser i cowboy stil i forvaskede gule, violette og blå nuancer. Dertil en violet bluse med flyveærmer. Efter vores forening i hvad jeg vil kalde krop sind og ånd, og efter Nielses korte slummer, gik vi en tur ned til bytorvet og spiste lidt aftensmad i Cafe’ Petrine, den cafe’ vi to måneder før havde mødtes ude foran. Det virkede så mærkeligt at det ikke var mere end 2 måneder siden vi indledte den fysiske virkelighed. Det føltes som om vi altid havde kendt hinanden.

Niels havde ikke den store appetit hvilket han stort set ikke havde haft de sidste gange vi var sammen.

Men det var dejligt at vide vi kunne være sammen i mange timer.

Niels begyndte på sin stilfærdige alvorlige måde at snakke sig ind på emnet fremtid. Han udtrykte igen at han ville en fremtid med mig, og spurgte om jeg kunne tænke mig at dele vores sidste år sammen. Jeg blev lys indeni, ikke specielt overrasket, for jeg havde opfattelsen af at Niels mente det han havde snakket om, sidste qang vi var sammen samt strejft i breve. Jeg havde også opfattelsen af at han var en handlingens mand. En der besluttede sig og lagde planer. Det var jo Niels der havde lagt ud med tanken, men det glædede mig at han gjorde det allerede, og jeg kunne ikke nægte at der ikke var noget jeg hellere ville. Det at han rakte ud på den måde, oplevede jeg som en stor tillid og en logisk naturlighed. Egentlig var det forbavsende lidt jeg havde tænkt i de baner, som om jeg bare vidste det på forhånd. Niels fremlagde naturligvis nogle ideer, som han åbenbart havde tumlet med i dagene inden. Især snakkede han om den mulighed der hed ”oldekolle”. Jeg havde brug for at vegetere over de ideer han havde.

Jeg forklarede ham at just velbeslået var jeg ikke men det gjorde han ikke megen stads ud af.

Om aftenen satte vi os i min elevationsseng, der gjorde det ud for en slags sofa. Kattene kom selvfølgelig og igen lagde Silva sig næsten besiddende op på Nielses mave. Han smilede og aede hende blidt.

Det var lykkedes mig ved en blomsterforstøvers medindflydelse at gøre de to nysgerrige katte begribeligt, at køkkenbordet ikke var noget for dem.

Vi fik en spændende snak om vores tanker ud i de religiøse og spirituelle termer. Men det orker jeg ikke at gengive lige nu for det kræver tid og kræfter at nedfælde.

Vi sov først ind efter rusen af hinandens nærvær. En rus så inderlig at jeg nok næppe kan sige at have oplevet den med andre, hvilket faktisk til dels var specielt, idet vi set udefra og i gængs forstand ikke kunne udfolde os i vildt begær. En fantastisk oplevelse, at denne blidhed, denne hengivenhed parret med intensitet, var i stand til at forene os på flere planer.

Torsdag d. 13.04

Jeg elsker at vågne op med Niels tæt ved min side. Jeg oplever straks erindringen om vores varme inderlige kontakt inden vi trætte faldt til ro i hinandens favn aftenen før. Hans udstråling, den nærmest kemiske tiltrækning, er utrolig kraftig, parret med en total åben tillidsfuldhed.

Vi tog emnerne; vores fremtid sammen op og tanker omkring den mere politiske indsigt. Jeg fangede hurtigt at Nielses interesse egentlig ikke er de politiske retninger, idet han oplyste mig om at det tog så mange andre sig af.

Jeg selv tænkte selvfølgelig samtidig, at Niels havde helliggjort humor og festlighed som sit ”kald”. At hans lidt tunge opvækst med meget lidt morskab har været baggrunden for hans iver efter det modsatte. Og sandt for dyden er der ikke noget at sige til det.

Det lidt bekymrende ud i fremtidigt samliv og samarbejde er jo så at selv om jeg holder af at le, er jeg ret filosofisk anlagt og tænker meget lidt på morskab. Gudskelov at vi ikke er unge, for det havde slet ikke gået dengang.

Niels tog hjem i eftermiddags efter en intens tid sammen, en tid der emmer af varme og kærlighed, af drømme med tyngde. Af stor grøde.

Strøtanker og krøniken om bornholmerlivet

Kære dejlige Niels

Det var så dejligt at være tæt på dig atter engang. Og det er forunderligt hvor stort et tomrum der sætter ind, når du går igen. Men der er også noget godt i at konstatere denne næsten smerteagtige følelse. For den er der jo kun fordi jeg elsker dig så højt. Jeg kunne godt sende dig en hel masse omkring tanker jeg har gjort mig om kærlighedens væsen, men det sender jeg en anden gang, lige nu vil jeg hellere filosofere lidt over at jeg sover så godt sammen med dig, på trods af den smalle seng jeg har. Jeg har faktisk aldrig kunnet sove særlig godt med nogen, selv om jeg selvfølgelig ikke af den grund bad om eget rum. Men at jeg skulle komme til at opleve den følelse af at falde i hak som jeg har med dig, er lidt af et mirakel. Måske er det fordi vi sover så tæt, måske udsender du bare en kraft, der får mit til tider urolige sind, giret helt ned i det afslappende leje, jeg tager det i alt fald ind som en ekstra styrke.

Og så sender jeg dig lige en bid mere krønike om bornholmertiden.

KRØNIKEN

Livet i Rønne.

Da jeg blev ansat hos Simon Madsen må jeg have fået 150 kr. om ugen som startløn, som en uge efter blev hævet til 350 kr. så passer pengene bedre til virkeligheden. Hos Simon Madsen var der "chefdekoratøren" og Stig hans lærling. Stig var en ret festlig rødhåret fyr, og "chefen" et meget begejstret menneske. Vi blev en rigtig god samarbejdsgruppe. Der blev udvekslet flere latterbrøl end sure miner kan jeg sige, uden helt at fokusere på, hvad det var vi fandt så ustyrligt morsomt. Jeg blev meget glad for at dekorere vinduerne og fik virkelig frit lejde til at sætte et aftryk på menageriet. Samtidig lærte jeg via David en af hans kammerater og dennes kæreste at kende. Palle og Anne. Især Anne som også var flyttet til Bornholm på grund af kærestens soldatertid, blev en skattet veninde, selvom vi var meget forskellige. Palle blev syv år senere afsløret i en tv-udsendelse om partnervold, som et ekstremt voldeligt menneske, der havde holdt Anne nede med denne form for tilknytning. Dengang bemærkede jeg, at Anne var noget uheldig, idet hun jævnligt faldt ned ad trapper, snublede på gader og stræder osv... Naturligvis troede jeg på det hun forklarede, som årsag til blå øjne, bulne kinder og flækkede læber. David hentydede engang imellem, at han var utryg ved Palle, der kunne

finde på at lave knivkast efter kammeraterne, når de kom fra bad med sundhedssandaler på, idet han sigtede efter at ramme, når hælen lige præcis havde hævet sig op over sålen, hvor kniven så placerede sig. Det gik vist galt en eller anden gang, men dog ikke med Davids hæl. Der var ingen af os der forestillede os, at han kunne finde på at mishandle søde smukke Anne.

Jeg boede kun i "Valodia" indtil 1/1 1968. altså 2 måneder. Så fandt jeg et helt eventyrligt klubværelse gennem "chefdekoratøren" der lå med udsigt over havet på kyststrækningen. Måske på kystvejen, selv om det forekommer mig, at der ikke var nogen vej der.

Hele tagetagen på et gult hus, var indrettet som klubværelser, med bad og toilet for enden af en lang gang. Værelset var mindst 12 kvm, men uden møbler. Det klarede jeg ved at få en eller anden ok. Madras og et lille bord via Simon Madsens overskud.

Hjemme fik jeg en kogeplade af møster og så var jeg blevet en heldig kartoffel, for jeg opholdt mig mange aftener oppe i vindueskarmen med at betragte havet og ofte de ret vilde bølger, der slog mod stenene nede ved strandkanten. Her kunne min, dels fantasifulde, dels filosofiske sjæl, boltre sig ud på de vilde Bølgeskvulp.

Jeg blev også venner med en speciel pige, der var bornholmer og kaldtes

Grønært, fordi hun var ret lille af højde. Jeg kom en del i hendes hjem, der bestod af hendes mor, der var psykolog og hendes far der var murer, samt en

ynge søster. Stemningen i huset bar præg af mange konflikter, idet moderen så en kende ned på faderen og havde allieret sig med Grønært, der bestemt ikke var tabt bag nogen vogn, og i øvrigt noget uregerlig af sig. Jeg ved ikke hvad den arme mand havde gjort, men han var i alt fald ikke respekteret på nogen måde.

Grønærts største vildskab bestod i at kaste sig i armene på stort set alle de unge mænd, der var mulighed for at kaste sig i armene på. Hun var ikke grim, men heller ikke specielt tiltrækkende bl.a. manglede hun stort set øjenvipper, og jeg gik altid og var ret bekymret for hendes ve og vel, idet meget af det hun foretog sig, lignede trods. Men hun

var ret spændende at diskutere filosofisk med og vidste langt mere end jeg, der først lige var begyndt at forstå den voksne verdensorden.

På værkstedet som lå bag Simon Madsens forretning, fandt jeg en dag på at hæfte noget sækkelærred på rammer, klippe papfigurer ud og spraye lærredet med figuren og derefter fjerne den. Med lidt snilde kunne jeg lægge flere lag på og solgte dem ved at tilbyde dem i de lange frokostpauser. Først købte staben af ekspedienter og ekspeditricer en del, siden deres venner og bekendte. Jeg er nødt til at afsløre at de var rædselsfulde og ren prostitution som det kaldes, når man i kunstnerverdenen, kun laver noget for at tjene penge. Jeg sparede alle pengene op og jeg tror ikke jeg tog mere end 10 kr. pr. "maleri" men ved at, da jeg 1. maj vendte hjem til Amager havde jeg 300 kr. opsparet. Den troede min mor så ikke på, men det er en anden historie.

De tunge frikadeller

Jeg var ikke helt inde i, hvorfor unge mænd skulle ind og være soldat, for de store krige kunne jeg ikke forestille mig angik os små danskere, og jeg var slet ikke inde i disciplinen på en kaserne, eller når de skulle ud på øvelses tur.

Egentlig havde jeg det ret fint, når David ikke kom på besøg for tit. Dels fordi han altid fandt soldater livet (specielt som rekrut) ydmygende og udredte de mange og lange pinsler for mig, og dels fordi jeg nærmest levede mit eget spændende liv. Om ikke andet spændende indeni.

Men en dag hvor David skulle komme efter en øvelses tur i 10 graders frost, besluttede jeg at forsøge mig ud i kunsten at lave frikadeller. Det skal siges at lige netop frikadeller havde jeg aldrig prøvet at lave selv, idet moster altid købte færdiglavet fars. Jeg må da have haft noget om frikadeller i husgerning, eller også har jeg ikke og al madlavning lærte jeg i skolen, ikke hjemme, for hjemme hos moster bestod aftensmaden tit af ostemad og leverpostejmadder.

Jeg havde ikke nogen opskrift på hvordan sådan noget skulle laves, men huskede at frikadellefarsen altid virkede nærmest hvid. Altså pøsede jeg en del mel i for at få den farve lokket frem, som jeg havde observeret. Det skulle jeg nok ikke have gjort, og desuden vidste jeg ikke at man skulle klaske et til to æg i og nok heller ikke det med at hælde mælk eller anden væde ved, for at gøre farsen blød. Nu kan jeg så også undskylde med, at det var ikke meget jeg havde mulighed for at opbevare i vores fælles køleskab, som stod og larmede andægtigt ude på den lange gang.

Resultatet kunne bedre bruges, som en slags flade kanonkugler end til at spise. David ænsede dog dårligt nok de misrøgtede frikadeller, idet frosten nærmest havde flænsset hans læber på det groveste, så han kun tålte et eller andet der ikke var mine frikadeller. At jeg oveni fandt soldaterlivet en kende for meget, er måske ikke så underligt, fordi, i min logik syntes jeg jo, det var totalt unødvendigt at sende en flok rekrutter på øvelse i 10 graders kulde, de kunne da lige have ventet til frosten var fordampet. Derudover var jeg jo også vokset ind i tiden, med mange diskussioner om dette at være soldat eller militærnægter, for vi nærmer os det helt store ungdomsoprør i 1968, som fejede ind over de amerikanske, såvel som europæiske lande. Og mere eller mindre påvirkede alle unge.

Næste gang fortæller jeg videre om Bornholms endeligt for mit vedkommende.

Nu vil jeg bare sende brevet og gå ind og se lidt fjernsyn inden jeg med glæden dybt i hjertet og dit navn på læben slumrer ind (hvis jeg lige kan undgå at føle jeg mangler dig ved min side)

De kærligste tanker

Fra din Karen

Fredag d. 14.04

Refleksioner, majoren og den mystiske kælder

Kære Karen.

Mange tak for dit søde brev og for din spændende beretning om bornholmerlivet.

Jeg vil også sige, at jeg på overraskende vis, sover rigtig godt sammen med dig. Det er slet ikke fordi, jeg ikke vågner, men det er måske sengens bredde, der gør at, det er lidt sværere at vende sig, end når man ligger alene i en stor dobbeltseng, eller ved siden af en, som holder sig for sig selv.

Det jeg vil sige med det er, at når jeg vågner, hvis vi vender os og lige skal have stillingen til at passe, så falder jeg meget hurtigt i søvn igen.

Jeg når bare lige at glæde mig over at, være sammen med dig, så sover jeg igen.

Det er forunderligt, for sådan har jeg aldrig oplevet en nattesøvn før.

Jeg kan sige det direkte, hvis jeg tidligere har været sammen med en kvinde, hvor det kun eller hovedsageligt kun, drejede sig om sex, så ville jeg have meget svært ved at

falde i søvn igen, hvis jeg vågnede om natten. Jeg kunne så foretrække at stå op og gå ind og læse.

Ikke at se TV, for de oplevelser, jeg her henviser til, er helt tilbage til før, jeg havde TV. Det er jo det, der handler om respekt.

Hvis jeg en aften, hvor vi var på vej i seng, oplevede, at jeg nok ikke kunne sove, så vil jeg sige det til dig.

Men jeg har bestemt hver gang, sovet godt og trygt sammen med dig.

Det er fordi, jeg elsker dig. Det er fordi, jeg respekterer og begærer dig. Jeg synes, du er smuk, dejlig og klog. Ingen af de begreber skal man skamme sig over. Hverken du eller jeg.

Skønhed er et spørgsmål om betragterens idealer.

Når jeg ser på dig bliver jeg så blød indeni. Når jeg bare tænker på dig, kan jeg mærke, hvor højt, jeg elsker dig.

Det kan godt være, der går nogle uger, inden vi ses igen, men jeg synes, vi hver især skal tænke på, hvordan vi kan komme videre med vores kærlighedsforhold.

Vi ved, vi ikke bare kan starte forfra et eller andet sted, men så skal vi benytte os af den fordel, denne tanke kan give os.

Kort sagt, at vi med vores kærlighed og erfaring fra to lange liv, kan finde ud af noget og at vi skal turde det.

Jeg skal nok, når det er gennemtænkt lidt mere, komme med mere konkrete forslag, hvis ikke du har overhalet mig, og kommet med noget først.

Det er ikke et spørgsmål om, hvem der finder en god løsning, men at vi sammen kan finde ud af en måde, at dele vores liv på.

Det var det og så til en kort Krønike.

KRØNIKEN

Majoren gør sin entre

Vi skulle finde ud af det med fruens cykel og var nødt til at memorere, hvad vi havde skrevet til majoren om den. Vi var vist kommet til at kalde det en slags racercykel.

Hun havde altid masser af kontanter, så jeg fik en stak sedler og gik ned på Gl.

Kongevej og købte kontant en damecykel, med udvendigt gear og en masse andet gejl.

Jeg kan stadig huske mit besøg i cykelforretningen, men jeg kan ikke huske, om den allerede på det tidspunkt hed "Gert Frank Cykler" eller om det var et navn, den fik senere.

Cyklen blev, efter hjemkomsten, stillet ned i hendes kælderrum (Den fine opgang havde jo kælderrum). Jeg aner ikke, om hun nogensinde så den selv, eller om den stolt blev fremvist for majoren.

Næstsidste afsnit om majoren handler om, at han kom på besøg og der skulle den ene aften serveres en candlelight dinner for to personer og den næste aften havde hun inviteret venner, familie, forretningsforbindelser eller hvad det var, til en finere middag. Jeg glædede mig lidt til at se ham, for jeg skulle jo lave mad ved begge arrangementer. Inden det første arrangement, sagde fru, at hun gerne ville præsentere mig for majoren, men jeg måtte ikke sige noget om brevskrivning, og hvem der oversatte brevene for hende. Især ikke, da han var begyndt at rose hende for hendes engelsk. Han var simpelthen prototypen på en engelsk major, med cykelstyr overskæg og ikklædt en slags tropetøj, skønt vi var sidst i november.

Jeg blev kaldt ind i stuen på et tidspunkt og præsenteret, som fruens køkkenchef. Fint skulle det jo være.

Majoren kom siden på adskillige besøg, af få dages varighed og sidst på foråret flyttede han ind på Gl. Kongevej.

Men – der er et interessant efterspil. Det kom dog først nogle år senere, så jeg vil ikke foregribe begivenhedernes gang, nu da jeg endelig har fået orden på kronologien.

Den mystiske kælder

Fruen ville ikke snakke om fabrikken og kælderen i den grimme ejendom.

Men jeg havde endnu ikke givet op. En dag, hvor jeg igen stod nede i den grimme kælder og ruskede lidt i de godt låste døre, opdagede jeg, at der mellem de to døre var en slags tillukket luge.

Jeg havde ikke set den før, da der mildt sagt var ret støvet på både gulv og vægge.

Det mindede om sådan en slags serverings lem i et cafeteria, eller sådan noget. Altså en lem, der på en eller anden måde kunne slås ned, så der kunne ekspederes fra den anden side.

Lemmen virkede en smule løs og ved hjælp af en medbragt stavlygte, kunne jeg se, igennem en lille revne, at der var slået nogle søm, eller måske skruet skruer i fra den indvendige side.

Hvis det var skruer var jeg nok lige vidt, men hvis det var søm, kunne de nok trykkes ud ved hjælp af en skruetrækker eller anden metal genstand.

Det måtte briste eller bære, så jeg gik op i min lejlighed og hentede lidt værktøj.

Det viste sig, at lemmen ret nemt lod sig åbne og jeg kravlede, godt dækket af støv, ind i den mystiske kælder.

Fortsættes og afsluttes i morgen....

De kærligste hilsner

Din Niels.

En tankefuld respons og en fortsat krønike der afslutter Bornholmertiden.

Kære Niels

Tak for et meget tænksomt oplæg og en dejlig spændende krønike som jeg ivrigt venter fortsættelsen på.

Med hensyn til dette at, kunne sove sammen, er det naturligvis ikke sådan at hvis man ikke kan det altid, så er der noget galt med kærligheden. Det mener jeg naturligvis ikke der behøver at være, jeg syntes bare det, at jeg nyder at sove med dig og kan falde i søvn sammen med dig, for mig er et klart udtryk for min åbenhed over for dig. Jeg har mildest talt været elendig til det, igennem mit liv som partner, så for mig er det en dejlig udvidende ny følelse. Begejstringen over dette, hænger også sammen med, at det normalt har været allersværest i de første måneder af et forhold og som sagt, sådan har det slet ikke været med dig. På lang sigt skal sengen da være bredere og dynen med.

Man kan jo få dobbeltdyner og dobbelt betræk, og jeg må erkende at som jeg har det nu (og tro mig det jeg nu skriver, ville jeg have forsvoret jeg nogensinde kunne tænke) da virker tanken om en dobbeltdyne særdeles tillokkende.

Jeg glædes så meget over at du lægger op til dette "sammen at finde en god løsning på hvordan vi kan dele vores liv" og komme videre, underforstået bygge videre på vores kærlighedsforhold. Jeg fandt dit eget oplæg, som du forklarede om aftenen, sidst du var hos mig og mente endnu ikke var gennemtænkt, men dog tænkt, omkring oldekolle eller

seniorbofællesskab, ret fin. Og med hensyn til at turde dette, så er jeg på ingen måde i tvivl. Jeg elsker dig, jeg vil dig, og jeg ved det er for resten af vores fælles liv.

Men lad os tænke det igennem og snakke om det, når vi ses igen. Jeg har forsøgt at komme ind på mine tanker omkring specielt de økonomiske sider af sagen og skrev også strøtanker desangående, men nogen gange er den fysiske side af sådanne tankers åbning, bedre end det skrevne. Det kan også være, jeg drister mig længere ind i det i senere breve. Lige nu vil jeg bare tænke i de muliges baner, og gennemgå de mere økonomiske og jordbundne sider på et andet tidspunkt.

Når du skriver at vi ikke bare kan starte forfra, ved jeg ikke helt hvad du mener. Men jeg forstår det, som noget med huse der skal indrettes og kræfter der skal lægges i at blive enige om det ene og det andet. Eller at kunne være sig selv, når der er behov for dette. Det kan selvfølgelig løses på forskellig vis.

Jeg vil lige pointere, selv om det sikkert har været en udmærket løsning, at jeg nok aldrig kunne finde på, at have eget spisebestik eller lignende, for mig er en gaffel altså en gaffel om den er formet på den ene eller anden måde, interesserer mig ikke specielt. Jeg ved godt jeg har min fine højborgs stue, som simpelthen var en fiks ide og skal sælges når jeg flytter, for nu prøvede jeg jo at få det, og det bliver simpelthen aldrig brugt. Jeg kan nok få nogle tusinde for det, tro det eller ej.

Allerede ved dette her, syntes jeg at jeg kludrer lidt rundt. Jeg tror at når jeg forestiller mig vores mulige samvær, så er det en dyb følelse af at opleve kærligheden og ville være nær dig, uanset om du f.eks. skulle blive syg og dø før mig. Jeg ved ikke hvor mange år vi har mulighed for at dele vores liv, men jeg ved, de kan blive virkelig lykkelige år. For jeg mærker lysten til at vi begge vil dette, og at vi begge godt ved denne servering, som vi havde opgivet muligheden af, kunne opstå, og som er sidste udkald for at få lov at opleve kærligheden i dens mange aspekter.

Og så til krøniken

KRØNIKEN

Bornholms endeligt og de fulde natarbejdere

Det var en ret hård vinter der udfoldede sig på Bornholm, og udover jeg led af det isnende vejr, havde jeg faktisk en kende hjemve. Både efter Amager og de venner jeg

havde forladt, men også især efter moster og vores gode snakke, som vi netop tit dyrkede i de mørke vinteraftener.

David virkede mindre fortvivlet over sin skæbne, virkede gladere og da jeg nærmede mig april, forklarede jeg ham, at jeg havde i sinde at rejse tilbage til Amager igen. Jeg var nødt til at gøre ham klart, at han ikke skulle regne med mig, at jeg var i syv sind og ikke følte det måske skulle være ham. Jeg måtte hjem og tænke over situationen.

I slutningen af april, sejlede jeg tilbage til København og flyttede ind på mit gamle værelse, hos moster. Jeg havde allerede søgt job på Tuborg bryggeri, som jeg skulle starte på, ret hurtigt efter hjemkomsten.

Den morgen hvor jeg dukkede op på Tuborg og skråede over en stor hall for at finde det sted jeg skulle tjekke flasker, stødte jeg ind i en flok natarbejdere. Der var måske 8 – 10 mænd der mere eller mindre beduggede, styrede imod mig. ”Næ”, sagde en af disse, ”sikke en lille godte der kommer der, hvad mon hun ka’ bruges til?” og hele mandeflokken skraldgrinede højlydt. Jeg drejede prompte om på hælen, nok mere fornærmet end just bange, i alt fald var min tanke helt klar, her skulle jeg ikke arbejde, for jeg kunne jo se, det sagtens kunne blive ret ubehageligt at komme hver morgen og møde fulde natarbejdere.

Jeg ville godt have et job, jeg ville godt tjene nogle hurtige penge, så enden blev ud fra (Johns) Annettes gode råd at jeg søgte ind som plattedame på min gamle arbejdsplads Den Kongelige Porselænsfabrik. De manglede altid damer, så det gik ret hurtigt med at blive ansat og få Annette som kollega igen, oven i købet meget tæt på hinanden nu. Jeg kom til at arbejde på dette sted i flere omgange.

Et pludseligt møde

En af de smukke eftermiddage i starten af maj kom jeg gående på Amagerbrogade, og en stemme bag mig, fik mig til at vågne en kende op. Det var Jeppe der pludselig dukkede op, ud af det blå.

Da han så mig, begyndte han straks sit sædvanlige kurmageri og bedyrede alt det han nu kunne bedyre.

Han havde naturligvis en stor plads i mit indre, så jeg kunne ikke helt klare at vise ligegyldighed. Men jeg var såret og vred også. Det vidste jeg godt. Jeg vidste godt, at jeg ikke var helt så blød i knæene som for 1½ år siden. Jeg kunne dog godt mærke han var blevet 1½ år ældre og noget mere alvorlig.

Det viste sig, at han havde lånt sin mors nabos lejlighed og der gik ikke mere end 14 dage efter mødet på Amagerbrogade, så boede jeg der også.

Moster var bestemt ikke begejstret, hun vidste hvilke kvaler jeg havde været i tidligere og prøvede at tale mig fra det. Det kan mostre og forældre nu engang have svært ved at få ørenlyd for.

Jeg havde på en måde en orm der gnavede så meget i mig og som jeg dengang ihærdigt forsøgte at få til at forsvinde, men ikke havde mulighed for. Det kan jeg egentlig bedre forstå nu, end dengang. Han havde været ret upålidelig, og disse mange gange, hvor han den ene dag ville og den næste dag ikke ville, sad i mig.

Jeg prøvede ihærdigt at slukke dette nag, men det var af en eller anden grund kommet for at blive. Jeg var virkelig glad for ham, men jeg vidste måske dybest set, at jeg aldrig kunne bygge noget op med ham.

Så en rigtig varm aften, vist i slutningen af august, udtrykte jeg min store tvivl og en dæmpet vrede over ham. Jeg håbede måske han kunne overbevise mig, men han blev bare meget ked af det, og det gjorde jeg også. Han mente øjeblikkelig at der så ikke var noget at bygge videre på. Jeg havde inderligt håbet han ville forsøge at gøre det godt igen, vise at han virkelig ville mig, men det gjorde han ikke. Han trak sig derimod omgående.

Jeg forlod ham. Og jeg næsten skreg af fortvivlelse hele vejen hjem til moster. Jeg vidste ubevidst godt at jeg ikke kunne være i et forhold med gnavende orme indblandet. Det kræver modenhed at tilgive, det kræver modenhed at forstå. Og jeg var faktisk ikke specielt moden. Denne Jeppe var så heller ikke i stand til at tage imod et rimeligt nag fra min side. Han hørte som vi to også gør, til svig og svigt i barndomstiden, som plejebarn hos hans plejemor Jenny og dermed en aflevering på et børnehjem af hans mor. Værre kunne det dårligt blive.

jeg søgte herefter op på Holbæks kunsthøjskole, der godt nok startede i begyndelsen af september, men hvor det blev accepteret jeg først startede op en uge efter de andre.

Nu var det sådan at David sluttede sin militærtjeneste omkring det samme tidspunkt og på min første weekend hjem til Amager ringede han så til moster og dermed mig. Og både højskoleopholdet og forholdet til David, får du i næste brev.

*Nu vil jeg så bare fortælle dig at, jeg ville ønske jeg lige nu kunne stryge dig over dit viltre hår; kysse dine bløde dejlige læber og bare svømme hen.
Nå, det kan jeg ikke til fuldkommenhed, men sende dig virtuelle knus og kys det kan jeg.
Og fortælle dig at jeg elsker dig, det kan jeg heldigvis også
Og det hele kommer i kærlighed
fra din Karen*

Lørdag d. 15.04

Respons og forslag samt slutning på den mystiske kælder

Min kære Karen.

Tak for et dejligt åbent brev.

Mit brev til dig i dag bliver nok lidt rodet, men jeg håber, du kan finde hoved og hale på det, og tænke videre og gerne skrive dine tanker til mig.

Respons

Du har helt ret i dine betragtninger omkring det, at sove sammen. Så dybsindigt nåede mine tanker ikke, for jeg tænkte blot tilbage på det med, at kunne falde i søvn i hinandens arme. Det er meget længe siden, jeg har oplevet det med en kvinde.

Som udgangspunkt ligger jeg bedre, når jeg bare er mig selv, der kan få lov at ligge i fred og ro – derfor er det fantastisk at opleve, at jeg bare vil mærke dig og falde stille og roligt fra dine arme til Morfeus arme.

Og så at det kan lade sig gøre.

Jeg har heller ikke været specielt til dobbeltdyner, men elsker at ligge under en dyne sammen med dig. Her mærker jeg virkelig at det bare er os to, det drejer sig om og os to, der er sammen.

Jeg har virkelig nydt de to gange, vi hidtil har haft, hvor vi var et sted sammen. Her tænker jeg på, da du var med et kort smut til Floorball klubben. Selv om du ikke direkte blev præsenteret, nød jeg at have dig med. Jeg må også indrømme, at jeg har nydt kammeraternes misundelse, over at en så dejlig kvinde vil være sammen med mig. Jeg nød også at være sammen med dig i Dalby Kirke til Mortens orkester og rockkoncert.

Bl.a. derfor vil jeg gøre, hvad jeg kan for at vi kan tage sammen på den kunstudstilling (hvor er det, det er?) i København og jeg tror, jeg kan lørdag den 29. Men skriv lige lidt mere om, hvad det er - og hvor det er.

Det med ikke at kunne starte forfra, betyder for mig, at vi ikke kan starte med at renovere en ruin, men også at vi ikke kan sige, som i ungdommen, nå men jeg skal bruge nogle flere penge, så jeg tager bare et ekstrajob i en periode. Vi skal videre fra der hvor vi nu står.

Det er måske lidt kryptisk, men jeg håber, du forstår det lidt, det er jo heller ikke det vigtigste, blot en konstatering, for vi kan jo godt lægge op til at køre ud af et helt andet spor. Det bliver nemmere at forklare i ord, end at skrive det.

Vi skal selvfølgelig bruge noget tid til sammen at få snakket igennem, hvad vores fremtid kunne og kan blive.

Der er jo nogle væsentlige elementer i det og det er vel: Økonomi, det praktiske og ønskedrømme.

I den fase vi er nu, skal vi nok tale/skrive om det, hvor det ligesom er opdelt i disse punkter – eller i hvert fald fokuserer på, at det er nogle væsentlige begreber, som ikke senere må kunne ødelægge noget for os. Jeg mener at vi skal prøve at komme lidt ud ad vejen, før vi kan kombinere de tre begreber, til hvad der kan lade sig gøre.

Rent økonomisk vil det være sådan, at hvis vi kunne bo tæt på hinanden i hvert sit lille hus, ville det ikke berøre økonomien ud over at, der ville være nogle besparelser, vi ikke ville få, men det kan vi da kompensere for.

Hvis vi flytter sammen helt officielt, vil du miste alle dine ekstra tilskud, men da det er min økonomi, der vil være skyld i at du mister en del, vil jeg være i stand til at betale for det sted vi gerne vil bo.

Du kan få et eksempel, som ikke nødvendigvis skal blive aktuelt, men det er et godt udgangspunkt.

Jeg nævnte det, der vil være en god mulighed, om den er praktisk mulig, ved jeg ikke, Et Oldekolle, hvor vi officielt ikke bor sammen.

Men findes sådan et Oldekolle?

Så er der den teoretisk mulige ting. Det er ikke noget jeg umiddelbart anbefaler, men som eksempel, så kan du jo regne på, om noget lignende kunne lade sig gøre et andet sted i verden. Sig gerne Midtsjælland eller Amager eller Samsø.

Og her har jeg så rodet mig frem til eksemplet.

Hanne flytter fra Karisevej.

Jeg køber hendes halvdel af huset.

Du flytter ind og får ikke nogen direkte husleje – kun fællesudgifter og kost.

Fællesudgifter udgør pr. person 3.200 og kost 1.600.

Der kan evt. spares lidt, så de månedlige udgifter ville blive 4.500 pr. person.

Det er ikke nogle af de sædvanlige kærlige ord, jeg skriver til dig her, men ren økonomi og praktik, noget der skal klares på en eller anden måde. Så har vi et udgangspunkt, at snakke videre om, men du må meget gerne gøre og skrive nogle tanker om det.

Ovenstående er altså bare et eksempel, som kan overføres til et helt andet sted i verden.

Altså er det korte af det lange, at hvis du mister tilskud, har jeg mulighed for at give os et sted at bo. Jeg skal ikke bruge penge til ret meget andet, end at vi kan bo godt og trygt sammen.

Det kan jo være, at vi finder en helt tredje mulighed, for at kunne bo sammen. I hvert fald skal du vide, at det ikke behøver at være på millimeter, for jeg vil gerne dele, hvad jeg har med dig.

Du giver så meget af dig selv til mig og det varmer mig og viser, at kærligheden er det vigtigste her i livet.

Du skal ikke tage det med spisebestikket for mere end en materiel ting, som får plads fordi der er overskud til at give det plads.

Dybest set har jeg kun nogle få ting (mest fra Samsø), som virkelig betyder noget for mig.

Vores gensidige kærlighed er blevet det, der betyder allermest for mig.

Nå, men det var mest noget helt banalt, måske lidt rodet, men der skal da tages mere hul på det og du må meget gerne skrive om de muligheder, du ser, at vi har. Der er jo heldigvis også plads til de utopiske.

Men der er meget vi skal og kan opleve sammen, så lad os finde et rigtig godt udgangspunkt for det.

Lad os komme videre med at skrive og snakke om det. For mig mangler vi blot en ting at opleve sammen: Se hvordan vi fungerer under fremmede forhold, altså prøve at være på en lille ferie sammen og det sker jo i begyndelsen af maj.

Jeg håber, vi på det tidspunkt er kommet så langt, at jeg skal snakke med Hanne, enten om et rigtigt brud eller en helt anden måde, at få livet til at fungere på og vel at mærke et liv, hvor du og jeg er meget mere sammen.

Du får lige lidt krønike, for at få afslutningen på den del af Bagerstræde, som omhandler kælderen og den del.

Der kommer flere gode historier fra mit år i Bagerstræde, da det var helt vildt med barokke indslag i mit liv det år.

KRØNIKEN

I den mystiske kælder, fortsat

Det var sent på dagen og vi var først i december, så der trængte kun en smule lys ind i kælderen ved de vinduer, hvor skodderne var gået i stykker.

Jeg havde stavlygten med og kunne lyse rundt i et stort lokale.

Det lignede ikke en fabrik. Men derimod et lager.

Fra loft til gulv eller omvendt, var det meste af lokalet fyldt med papæsker, som hver ifølge et billede uden på æsken indeholdt et stk. hjulpisker.

Der var intet, som bar spor af, at de var fabrikeret på stedet. Måske var de blevet pakket ind eller ud i "fabrikslokalet".

Jeg kiggede mig godt omkring, men der var kun æsker med hjulpiskere. Intet lignede altså en fabrikation.

Et forholdsvis nyt billede af mit barndomshjem i Østerby

Ifølge billederne på æskerne og en efterfølgende undersøgelse, fandtes hjulpiskerne i rød og lyseblå.

Der havde jeg reddet årets julegaver. I min egenskab af vicevært mente jeg mig berettiget til at hjemføre fire hjulpiskere.

Jeg så at der var, som forventet, smæklåse på de to døre, så jeg satte lemmen på plads igen med søm og det hele.

Så forlod jeg lageret gennem en dør og smækkede den efter mig.

For at ingen skal undre sig over, hvordan jeg fik fire æsker hjulpiskere over til Bagerstræde, kan jeg afslutningsvis fortælle, at jeg hentede en skraldespand. Lagde de fire æsker derned i og bar det over til min lejlighed.

Jeg mødte ingen på vejen hjem, men ingen vil have undret sig over, at viceværten bar rundt på en lille skraldespand.

De næste to dage, får du nok ikke så lange breve, men jeg vil tænke på dig og selvfølgelig lige skrive lidt til dig.

*De kærligste hilsner og tanker fra
din Niels.*

En kort forklarende indledning og lidt krønike om Holbæks kunsthøjskole

kære dejlige Niels.

Først vil jeg takke dig rigtig meget for dit brev med det dybere oplæg til mulighederne for vores fælles fremtid.

Jeg gik straks i gang med at svare på dine forslag, undersøge de økonomiske faktaér osv. indtil jeg kom til at tænke på at, du har familiekomssammen i morgen og vist også noget mandag, så jeg vil lige vente med at sende mine forestillinger omkring os til mandag aften. For det er noget jeg gerne vil have videre respons på, og det kan jeg forestille mig ikke er muligt før.

Men det er så også grunden til at dette brev ikke bliver så langt som sædvanlig da jeg jo gerne vil sende det snart.

Jeg vil dog sige at jeg blev meget glad for dit initiativ til at komme med så bred en vifte af muligheder.

Og som dig, kan jeg kun sige at, vores gensidige kærlighed har absolut første prioritet, det er det mest betydningsfulde overhovedet.

Men nu skal du have en bid mere af krøniken og som sagt får du en mere omfattende beskrivelse af både økonomi, det praktiske og drømmene, mandag aften eller nat.

Det ville være sjovt hvis du kunne komme med til Art Nordic som afholdes på

Lokomotivværkstedet Otto Busses vej 5A KBH SV. Fra 14:00 til 19:00

KRØNIKEN

Holbæk Kunsthøjskole og et tøvende forhold

Holbæk Kunsthøjskole havde og har stadigvæk til huse i den gamle Holbæk Slots Ladegaard og den var absolut lidt af en oplevelse. Jeg kom til at sove på en firmandsstue og blev rigtig gode venner med et par af pigerne på værelset såvel som nogle der selvfølgelig boede andre steder.

Det der prægede skolen var naturligvis unge med en trang til de kreative fag, og en udpræget eksperimenterende udtryksform, som jeg næsten følte, gik en kende over det niveau jeg kendte, til trods for PUK bekendtskabet. Flere af eleverne pulsedede løs på store hashpiber og snakkede om deres LSD-trip. Jeg hængte mig overbevisende af omkring stofferne og opnåede ikke at prøve et eneste hiv af noget som helst. Det prøvede jeg først på Askov højskole 6 år senere.

Men som den evige betragter af andres gøren og laden, gik det ind.

Der blev lavet en masse happenings og den ene af kunstlærerne forsøgte ihærdigt at komme ind på livet af mig. Altså, man skulle måske tro, jeg var evnesvag eller isjomfru, men fakta var, at jeg bare ikke havde den samme trang til forhold og dermed spænding som andre piger. Det var ikke mit romantiske sind der manglede og heller ikke en seksuel kraft og styrke, det var simpelthen en selvbeskyttelse jeg var nød til at mobilisere. Jeg magtede ikke mit eget dybe følelsesliv og det kunne jo risikere at tændes, dersom jeg åbnede op. og selvom en måned dengang nok kan sammenlignes med et halvt til helt år nu, så var det tæt på bruddet med Jeppe.

Til gengæld forsøgte David sig igen. Ikke mindst fordi jeg ikke udelukkede muligheden, altså viste en god portion interesse. Han havde ingen anelse om at jeg havde været sammen med Jeppe. Et noget usædvanligt træk af mig, idet jeg havde og har den indstilling at sige sandheden, altså ingen fortællelser. Selv om jeg sagtens forstår at der er situationer hvor det føles bedst.

En af de mange weekender hvor jeg tog hjem, mødtes jeg efter aftale med ham og med et tøvende ja, indledte vi så igen, eller fortsatte så videre på vores forhold.

Men læreren på skolen strejffede mig ind imellem, for han var meget optaget af mig og tydeligt interesseret. Flere af pigerne fattede mig overhovedet ikke. Måske gjorde jeg det heller ikke selv.

Det var imidlertid en stor lettelse da Holbæk Kunsthøjskole endelig var slut. Først da kunne jeg mærke hvor meget jeg havde undertrykt min interesse for denne unge lærer.

En stor cigar og mit nytårsforsæt

Vel hjemme nærmede nytåret sig, der skulle åbne for indgangen til år 1969.

jeg var inviteret til stort nytårstamtam hos en af Davids venner. Det blev holdt i forhuset i Pisserenden, med alle de unge kreative mennesker fra baggårdslejlighederne.

En af vennerne tilbød mig ud på aftenen, ovenpå god mad og vin, at prøve en ret stor cigar. Nu var jeg sluppet, uden at fristes af noget som helst, fra Kunsthøjskolen, men her tænkte jeg, at det vel ikke kunne være så farligt, så jeg tog et hiv og hostende og grinende kom der endnu en reaktion. Jeg gik i gulvet med et brag. Kl. var omkring 21.30, så det var jo lige tidligt nok. Jeg blev behørigt lagt i et af værelserne, og først vækket ved tolvtiden af David, der nærmest panisk ønskede at vi skulle skåle det nye år ind.

Jeg var virkelig ikke det kvikkeste man kunne opspore, da vi alle stod i en stor cirkel og skålede, for derefter en efter en at udtrykke vores nytårsforsæt.

Da det blev min tur, greb jeg godt om glasset, løftede det en kende op og udtrykte samtidig med at jeg kastede glasset nonchalant over skulderen, at "vi skal spare". Hvad det var vi eller jeg skulle spare, ved jeg ikke, for herefter faldt jeg tilbage i søvntilstand og min partner måtte more sig uden mig, resten af natten.

Så glæder jeg mig bare til at få en hilsen fra dig og til at jeg på et tidspunkt kan sende dig mine mange tanker

om os to, men indtil da

må du nøjes med

De kærligste tanker og

kys

Fra din Karen

Holbæk Kunsthøjskoles hovedbygning

Søndag d. 16.04

godmorgen

Kære dejlige Karen.

Fra jeg vågner tænker jeg på dig.

Sender dig min kærlighed. Ønsker jeg kunne vågne op ved siden af dig.

Du får en lille hilsen igen mandag morgen og et rigtigt brev tirsdag.

Kys og kram fra

Niels

Lidt kærlighed og Krøniken om 1969

Kæreste Niels.

Tak for dit dejlige lille, men kærlige brev. Det varmer virkelig en længselsfuld sjæl. Og jeg er både spændt og glæder mig til at sende dig nogle af de tanker, om økonomi, planer og andet engang i morgen, og der kommer sikkert også en viderefortællende krønike.

Men i dag vil jeg nøjes med at fortsætte krøniken, for der er meget at fortælle dig endnu, må jeg erkende.

KRØNIKEN

Det herrens år 1969 hvor jeg arbejdede hårdt og blev husejer

Jeg havde det med David som var han en bror. Jeg tror dog ikke han helt ville udtrykke det samme. Men vi blev enige om at flytte sammen og i starten søgte vi, som så mange andre, lejlighed i hele Storkøbenhavn, samt på Amager. De fleste steder ville de se en vielsesring, før man kunne blive skrevet op, eller også kunne man blive skrevet op, men alle vegne erklærede folk at, man skulle være gift, for at komme i betragtning.

Og jeg ville simpelthen ikke giftes. David forsøgte en aften med et frieri og en forlovelsesring, og det var ok med det, men han kunne godt droppe forestillingen om et videre forløb der endte i ægteskab. Måske troede jeg, at hvis jeg undgik den situation, så kunne jeg heller ikke blive skilt og så var det hele mere trygt. Jeg ved det ikke.

Jeg startede atter på porcelænsfabrikkens platteafdeling hvor der nærmest på det tidspunkt, var desperat brug for flere plattemaalere, mest fordi de havde opfundet måneplatten og fået en enorm efterspørgsel på netop denne platte fra USA.

Jeg kom til at sidde tæt på en græsk kvinde og en gravid dansker.

At være plattedame var mildest talt et farligt erhverv. Vi fik en maske om ugen og det forslog som bare fanden. Det der var hovedelementet på sådan en platte, var en slags relief, som skulle sprøjtes med en masse blå maling på en bestemt måde, for derefter at gnides af de rette steder så der dukkede hvide

felter op, til slut blev de så lige sprøjtet en gang til med en fortyndet blå. At sprøjtemale en masse timer dagligt gav, som vi udtrykte det, nok blå hjerner, for ikke at tale om lunger.

Vores største forargelse gik på at, mennesket kunne godt finde ud af at komme til månen, men lave og uddele gode masker, det havde de endnu ikke formået at opfinde. Jeg ved godt de sparede bare på masker.

En dag jeg kørte med sporvognen og stod foran en mor, som sad med sin lille datter, hørte jeg pigen hviske til sin mor ”mor, kan man godt have blåt snot, for damen er helt blå inde i næsen”. Hun kunne ikke vide at hvis jeg åbnede munden så man kunne se ind i svælget, var det lige så blåt.

Da jeg var en af de hurtigste til at ordne en platte, regnede de fleste af mine kollegaer med, at det nok blev mig der kom til at være offer for deres afregningsmetode, så de rådede mig inderligt til at jeg ville trække tiden lidt, så akkorden kunne blive god.

Og ganske rigtigt blev det mig, værkførereren udvalgte og det blev mig, der dermed gav os alle en super god akkord. For selvfølgelig var jeg noget langsommere den dag hvor de målte en mulig akkord. Jeg kunne altså i 1969 trække over 5000 kr. hjem i løn og skulle ikke betale skat af en eneste krone af dem, fordi der var omlægning til kildeskattesystemet.

Så der blev sparet mange penge op de kommende måneder. I min vilde iver for at tjene en masse penge, fandt jeg desuden en plastikposefabrik ude på Amager, som ejedes af A.P. Møller. I annoncen havde jeg læst det, som en timeløn + aftentillæg på 8 kr., som jeg regnede med var pr. time, hvilket det viste sig det ikke var. Det var pr. aften, så just en stor løn var der ikke mulighed for.

Det var aftenarbejde og jeg drønedede bare derudaf. Værkføreren måtte høfligt hentyde til, at jeg sprængte akkorden og at der sad trætte mødre, der havde arbejdet i 10 år for at nå en akkord der lå under min. Nu var jeg faktisk bedre vant fra porcelænsfabrikken, for der fik vi efter akkorden var sat, lov til at storme af sted. Det ødelagde det ikke for nogen. Jeg tror nok det var helt specielt for måneplatten. De kunne simpelthen ikke følge med ordrerne, og var derfor tvunget til at køre derudaf selv.

Det var ret hårdt at fare fra Pondus til Pilatus og da nogle mægtige karle pludselig en aften ankom og stillede sig op i lokalet med en slags militærstøvler og andet mærkværdigt, for derefter at råbe ud over de flittige kvinder, om nogen var i fagforening, fik jeg på en måde nok. Hvad kom det dog dem ved? Men jeg fik senere afsløret hvad hele miseren drejede sig om. A.P. Møller ville ikke have folk på sine fabrikker, som var med i de farlige og provokerende fagforeninger, der kunne lave strejker og kræve hæderlige lønninger, men ingen lille arbejderkvinde på denne fabrik, turde melde sig ind, af angst for at blive sagt op. Jeg var medlem af en fagforening og jeg ringede næste dag til denne fagforening og fortalte om situationen, men om der kom noget ud af det, ved jeg ikke, for jeg blev væk for altid.

Da vi nærmede os august havde jeg sparet 15.000 kr. op. David det halve, som dørkimer og dermed forsikringssælger for sin fars forsikringsselskab.

Vi orienterede os mere og mere ind på at købe et hus. Og vi så på adskillige huse, især på Amager, men var da også helt nede på Lolland. Nok mere for sjov. Til sidst fandt vi et hus på vejen før Grønagervej, som var billigt og indeholdt både en kælder og en første sal. Huset var ikke smukt, på den måde at det egentlig, var en forvokset bungalow, bebygget med 50 kvm, pr etage som blev til 100 kvm beboelse + 50 kvm høj kælder. Men vi manglede nogle penge. Moster mente ikke, det var muligt for os at låne i en bank, og med Davids rædsel for afslag, troppede jeg op i Amagerbanken, som jeg havde været kunde i siden skoledagene på Korsvejens skole, hvor den netop havde reklameret for sig selv, ved at uddele tegneserien om de to modsætninger drengen der sparede op og drengen der brugte hver en 25 øre på pjat. Jeg måtte erkende at der absolut ikke var nogen ben i at låne 20.000 der.

Så den 1.9 1969 var jeg sammen med David, blevet ejer af et helårshus, på Agerlands vej 49, der kostede den nette sum af 180.000 kr. Et hus der krævede lidt fingersnilde må jeg sige.

Den følgende del har noget med planer

og ideer at gøre men det får vente til i morgen

Som du skrev i morges om at, du ville ønske vi vågnede op sammen, vil jeg ønske det samme var tilfældet i aften. Det prøver jeg så i stedet at forestille mig og derved sende dig nogle virtuelle knus og kys

De kærligste og ømmeste tanker

Fra din Karen

Mandag d. 17.04

M.d.n.

MYSTISK OPLEVELSE.

Der skete noget i går aftes, hvor jeg gik i seng omkring kl. 22.30.

Da jeg var gået i seng og havde slukket lyset, så jeg pludselig en skikkelse, stå foran min lukkede soveværelsesdør, presset op ad væggen.

Jeg blev virkelig chokeret, og det for gennem mit hoved, hvordan I alverden denne person havde kunnet liste sig ind gennem min hoveddør, dernæst døren ind til stue og gang og til sidst det væsentligste, hvordan havde denne fremmede mand kunnet lukke døren op og i, og dermed kommet ind i mit soveværelse.

Efter en stund tonede et ansigt frem i dunkelheden og jeg kunne nu tydeligt se det var Niels der stod der, meget ydmyg, ja nærmest undskyldende. Han udstrålede en slags inderlig kærlighed, men også tunghed afstedkommet af skyld. Skuldrene var trukket lidt sammen, hænderne virkede som om de holdt om et eller andet, nærmest a la en hat.

Uden ord virkede det som om han sagde: Undskyld Karen. Hans ansigt virkede fortrukket.

Jeg nåede lige at tænke hvorfor og hvordan Niels var kommet ind, da han jo ikke var i besiddelse af en nøgle, før jeg så ham opløses i ingenting, og måtte erkende at det var et syn.

Sådan et syn havde jeg ikke oplevet siden jeg var tolv år og havde set min far ligge druknet. Jeg sov jo ikke, hvilket jeg af og til havde en slags syn igennem. Altså drømme om noget som senere skete. Sidst drømte jeg om to urner jeg så stå, den ene med min mors aske og navn, den anden med et kendt navn, der begyndte med A. Jeg tænkte det måtte være Anne-Bente, selv om det ville være langt mere sandsynligt at det var min moster, der hed Anny til fornavn.

Det der nu var sket var ikke nogen drøm. Jeg var ved fuld bevidsthed, og han havde stået der ved døren, som et helt konkret og virkeligt menneske.

Oplevelsen havde jeg ikke lyst til at erindre mig selv om. Men den var ikke til at komme udenom.

Fortolke den var svær.

Jeg antog det handlede om en slags undskyldning for at han havde rakt ud efter kontakt og ønsket et forhold til mig, selv om han derved belastede os begge, med at leve med Hanne.

Det var tanken, fordi det fyldte jo ind imellem mine tanker, især nu.

Det skal ikke være en hemmelighed at jeg var noget rystet. Mit hjerte hamrede stadig da jeg tændte lyset og gik ud i køkkenet for at lave en varm kop te. Sove kunne jeg ikke. Spekulere kunne jeg til gengæld.

I drømme havde jeg gennem mit liv haft mange specielle fremtidsvarsler, men en nærmest fysisk materialisation, det føltes helt ved siden af.

Jeg fik en følelse af at jeg lige skulle vente noget med at fortælle Niels dette syn, da jeg også skulle fordøje oplevelsen, og desuden helst gemme det i en af mine mere intime skuffer. Den tangerede faktisk det uhyggelige. Jeg kunne jo altid åbne den igen.

Godmorgen

Godmorgen min søde pige. Jeg sender dig kys kram og et længere brev i morgen.

De kærligste hilsner fra din Niels.

PS. Jeg elsker dig og tænker meget på dig.

RE: Godmorgen

kære Niels

tak for din lille hilsen, var lige ved at blive lidt urolig for om alt var ok hos dig. Sådan er det jo når man er blevet forelsket til op over begge ører og har dig i tankerne hele tiden.

I dag hentede jeg mine billeder efter Hillerød udstillingen og konstaterede at jeg havde solgt mit udvalgte billede. Det skulle selvfølgelig fejres, med det resultat, at jeg efter fejringen hos Jette, faldt i søvn herhjemme.

Så nu kommer du til at vente på, et brev til i morgen. Jeg glemte også min mobil hos Jette efter nogle glas rødvin, men den kan jeg jo hente når morgenen er en realitet. Jeg elsker dig kære Niels og sender i hast denne mail så du ikke skal spekulere over hvad og hvorfor du ikke hører fra mig.

*De kærligste hilsner og tanker
fra din Karen*

Tirsdag d. 18.04

Kære Karen.

Du skal lige have et godmorgen kys, som næsten bliver et middagskys.

Tillykke med salget, det er jo altid en dejlig anerkendelse.

Jeg glæder mig til at læse dine kommentarer og muligheder.

Jeg får ikke mulighed for at skrive i weekenden andet end en kærlig hilsen en gang imellem da jeg er på weekendtur fra fredag til søndag eftermiddag.

Kærlig hilsen fra

Niels

En masse tanker og ideer om vores muligheder.

Min kære Niels

Jeg vil prøve at udtrykke nogle tanker omkring vores ønsker om et liv sammen.

Det er med fare for at rode lidt, (som vi åbenbart begge bruger, som udtryk for den svære kunst at formulere og forene håb og praktiske tanker, der også rammer de finere strenge i følelserne).

Jeg blev vældig glad for din bredde i dine forslag til, at muliggøre fremtiden sammen.

Og jeg er virkelig glad for at du modigt og direkte, har taget fat i dette.

I første omgang tænkte jeg meget på din ide om oldekolle, og der hvor skoen hurtigt kom til at trykke en kende, ud over om det fandtes, som vi ønskede, var at det ville være uundgåeligt at vi kom ind i noget med alligevel at blive betragtet som samlevende, for punkt 1: Spiser man sammen mere end en gang ugentligt, så betragtes det som at være samlevende, selv om man bor i to boliger, og værre bliver det, hvis man sover sammen. Punkt 2: Jeg kan ikke klare at leve med at være i noget der ligner en hemmelighed. Og i et seniorfællesskab eller oldekolle er der andre, højst sandsynligt også andre ægtefolk. Det kan gøre mig til en tiårig anspændt og utryg størrelse igen. Så den mulighed er jeg faktisk nød til på forhånd at udelukke. Altså forestillingen om status kvo i forhold til to boliger i et oldekolle etc.

Jeg klarer vores hemmelighed, som det er nu, fordi jeg har så stor tillid til at det ikke vil være sådan resten af vores liv.

Da en del af vores muligheder, for mit vedkommende hænger sammen med økonomien, har jeg dels været inde på "borger.dk" og her til formiddag ringet til ældresagens rådgivere om konsekvenserne af at være samlever. Især hvad en samleverpensionist kan forvente, altså min situation som samlever til dig og omvendt. Jeg ved ikke hvor meget klogere jeg blev, da hende jeg snakkede med, hele tiden spurgte ind til, hvad du havde af dit og dat, og helt ærligt så aner jeg det jo ikke.

Jeg har lige nu udbetalt efter skat ca. 11.000 kr. om måneden, som jeg egentlig troede var 12.000 kr..

Det kan man så sige det nærmer sig, når ældrechecken udbetales. Når alle udgifter er betalt, har jeg i gennemsnit 2600 kr. til kost og andre fornødenheder. Dersom jeg kommer under begrebet samlevende, forstår jeg at rigtig meget forandrer sig.

Du skriver: "Der er jo nogle væsentlige elementer i det og det er vel: Økonomi, praktisk og ønskedrømme."

Så den med økonomien er foreløbig en noget udefinerlig størrelse. Min drøm er ikke så meget stedet, som at jeg kan dele mit liv med dig og du har lyst til at dele dit liv med mig. Jeg er ikke just fokuseret specielt på materielle værdier. Til gengæld er det nødvendigt at føle mig tryk. Som en pulserende hovedpulsåre, har jeg det som dig og som du så smukt udtrykker det: "vores gensidige kærlighed er blevet det der betyder allermest for mig, og det der er mit omdrejningspunkt".

Da ingen af os ved hvor mange år vi kan forvente at få sammen, ville ideen med at flytte til Dalby, måske være en umiddelbar fornuftig løsning. Selve tanken om at du evt. kunne købe Hannes del, lyder noget nemmere, end så meget andet og selvfølgelig skal vi ikke ud i alt muligt besværligt, selv om jeg lige drømte lidt videre på at vi sammen kunne finde noget vi begge var nye i. Det svære for mig i tanken om Dalby er, at føle det også bliver mit hjem reelt. Kan jeg sætte mit præg på dette sted? Altså, du har jo ligesom slået rod der og jeg skal så have tiden til også at slå rod der. Så skulle det være en brugbar mulighed, kræver det også forandring for dig. Det gode ved det er så, at det så kun er mig der skal ud af en bolig, (og den er meget nem at komme ud af) og flytte ind i en "ny". Der bliver også en besparelse på ejendomsmæglersalær etc. Til gengæld bliver jeg på en måde afhængig af dig. Men det bliver jeg, ligegyldigt hvordan jeg vender og drejer det. Det vil jeg godt sove nogle nætter på og se om der kommer respons på, fra de underbevidste brønde, jeg jo har en forholdsvis god kontakt til. Det lyder jo bare som om du har mod på også den løsning, om ikke andet er det måske også det bedste for dig. Der er så også lige det med respons fra naboer osv. uden jeg ved hvor mange i har at gøre med i byen.

Endelig er der også den mulighed at du, som sagt får mulighed for at købe Hanne ud, og jeg derefter flytter ind, så prøver vi denne tilværelse sammen og gør status efter et halvt eller helt år. På dette tidspunkt kan vi jo så sammen fundere over, om der skal forandring til.

Min storesøster bor jo forholdsvis tæt på, og en bus - og togtur til København tager ca. en time. Til Hundested er der dog nok 2½ time med offentlige transportmidler, men da det nok er fint med 1 gang besøg/pasning om måneden så betyder en lang tur faktisk mindre, selv om det er ret vigtigt for mig at se mine børnebørn jævnligt. Mine døtre kan jeg fint have gode kontakter med over telefonen.

Jeg tror jeg skriver en del om denne mulighed, fordi den ikke vil trække længere tid end til Hanne finder det sted hun så kunne tænke sig (hvis hun selvfølgelig går med til at blive købt ud).

Nu skal vi om mindre tid end der har været, være sammen på Samsø, og det glæder jeg mig utroligt til. Derudover har jeg fuld tillid til vores muligheder, ingen tvivl om det. Jeg har taget dig i hånden og er begyndt at vandre med dig i tillid til at løsningerne vil vise sig og jeg er nok mest interesseret i at vi ikke behøver at få større problemer ud af det.

Jeg er interesseret i at også du kan trives. Jeg regner med at jeg let kan omstille mig, det har jeg haft let ved før i tiden, men om jeg stadig er sådan, ved jeg faktisk ikke. Jeg sender dette brev nu, fordi jeg ikke rigtigt kan samle mig om meget andet og ikke rigtig vil fortælle videre på krøniken før senere. Jeg glæder mig til responsen og i det hele taget til dit brev. Jeg savner dig og det er selvfølgelig dette savn der vejleder mig ud i vores fælles fremtid.

De kærligste tanker og drømme

Fra din Karen

RE: En masse tanker og ideer om vores muligheder.

Kære Karen.

Mange tak for dit dejlige brev.

Det her er bare lige for at fortælle dig at du nok skal få svar på alle de spørgsmål og problematikker du stiller op. Jeg skriver uddybende i morgen formiddag

De kærligste tanker og ønsker

Din Niels.

Kapitel 5

De mange praktiske overvejelser

Onsdag d. 19.04

Godmorgen

Kæreste Niels

Da du ikke fik et brev i aftes, får du til gengæld en lille kærlighedserklæring her til morgen i form af virtuelle kys og knus, med håb om en god dag.

Jeg glæder mig og er spændt på dine refleksioner og svar i dit brev.

Jeg elsker dig.

De kærligste og varmeste morgentanker

Fra din Karen

Svar, økonomi og flere strøtanker

Kære Karen

Mange tak for både dit lange brev og de korte kærlige morgenhilsner.

Jeg vil først sige, at jeg elsker dig og håber oprigtigt, at vi finder en måde at leve sammen på.

Ja, selvfølgelig finder vi da en måde, er jeg sikker på, der er jo mange muligheder og derfor er det vigtigt, at vi får diskuteret det godt igennem – der er jo også en del faldgruber.

Jeg er parat til at ofre, hvad jeg har at ofre og er parat til at gøre klar til, gerne mange lykkelige år, sammen med dig.

Jeg er så sikker på, at det skal være os to. Jeg er så sikker på, at de ting jeg oplever hos dig, er de mest tiltrækkende, jeg nogen sinde har oplevet og netop det gør, at jeg er så forelsket i dig.

Og så den følelse, jeg har inden i mig selv, at jeg er parat til at yde et offer, for at vi kan være sammen.

Selve emnet

Så går jeg lige til noget mere nøgternt og så er det, at det kan blive lidt rodet. Vi er jo heller ikke nået til den fase, hvor vi skal være helt konkrete. Men der er masser af plads til strøtanker og skæve indfaldsvinkler.

Det står fast, at jeg vil kunne købe et hus til os, et eller andet sted. Dog næppe en patriciervilla i Nordsjælland, men mindre kan vel gøre det.

Vi skal finde et sted, hvor vi kan blive lykkelige og begge kan trives.

Tænk grundigt igennem: Det kan blive optimalt at bo i mit hus i Dalby, hvis jeg køber Hanne ud. Men det du skal gøre dig klart er, at det så er dig, der bliver revet op med rod og plantet ud et nyt sted. Du har gjort dig nogle betragtninger om dine børn og børnebørn i den anledning og det synes jeg lyder ganske fornuftigt. Især da vi i Dalby vil have et rigtigt gæsteværelse, som giver mulighed for overnatning til to voksne evt. med barn. Det kan vi jo tage højde for ved indretningen.

Det, jeg i den sammenhæng er mest bekymret over og prøver igen at komme ind på, er, hvordan du vil have det med at komme til et helt nyt sted.

Jeg prøver lige igen, om jeg kan formulere spørgsmålet: Kan du trives et nyt sted i et nyt kvarter uden dine vante omgivelser. Hvor langt er der til dine venner?

Her er de fleste naboer ganske flinke og rare, min omgangskreds er ikke særlig tæt på. Men har en vis størrelse i form af venner i tennisklubben og ikke mindst floorball klubben.

Der er min bedste ven Peter Vesth. og få andre i Sorø. (I øvrigt kunne jeg nok godt bo i Sorø).

Men prøv lige at forestille dig, hvordan du vil have det her i Dalby.

Der er kun få og små præferencer fra min side vedrørende indretningen. Så den del vil give os gode muligheder, men stadig tænker jeg på om du kan få det miljø omkring dig, der kan gøre dig tilfreds og lykkelig.

Økonomisk har jeg regnet lidt på det og der er foreløbigt flg. Resultater.

Økonomi

I huset i Dalby vil vi blive registreret som samlevende og det er den pris vi må betale.

Det vil være det samme, hvis huset her sælges til Hanne eller gennem en ejendomsmægler til en helt tredje person.

Det jeg mener er, at de beregninger der følger også gælder for et andet hus et sted i en provinsby eller på landet.

Jeg er opmærksom på at trafikforbindelser offentligt er en nødvendighed. Du skal heller ikke være afhængig af, at du skal have mig til at køre dig til et stoppested eller en station altid. Men det vil nok kunne forekomme.

Hvis vi skal købe et hus et andet sted, vil det for samme pris, være noget ringere eller mindre – skal vi tænke på.

Men økonomien i dagligdagen er den samme.

Det betyder, at hvis jeg sælger huset her, kan jeg investere ca. 1.000.000 kr. i et andet hus, mens vi ved at blive boende her, kan få et hus til en værdi af 1.200.000 kr.

Den del af det, vil du ikke have nogen udgifter til.

Du vil have de udgifter, jeg skrev for et par dage siden ca. 3.000 månedligt pr. person til fælles udgifter, som omfatter skatter, afgifter, renovation, tv-licens, tv-streaming, internet, brand- og indbo forsikringer, el, varme og vand inkl. Vandledningsafgifter.

Vi bruger i øjeblikket 1.600 pr. person til kost og husholdning, det omfatter også en smule selskabelighed. Men det er vi jo selv herrer over.

Vore fælles økonomi

Du vil miste alle tilskud, når/hvis vi flytter sammen. Desuden vil din folkepension blive beregnet på samboende.

Du mister også ældrechecken, da den tillige beregnes efter den ejendom, man bor i, hvis man er samboende.

Hvis du skal beregne eller få nogen til at sige præcis, hvad du vil få udbetalt, så kan du få nogle tal fra mig, som er gældende i øjeblikket.

Kun en mindre del af mine pensionsudbetalinger forsvinder i løbet af nogle år.

Hvis du skal opgive nogle tal kan jeg sige, at min månedlige indtægt i øjeblikket er, før skat på ca. 26.000 og formue er på 1.200.000. Det kan du bruge i beregninger. Men som sagt vil det falde, så det bliver ikke værre, men du skal nok regne med at få udbetalt omkring 6.000 efter skat. Det vil give 3.000 efter faste udgifter og 1.400 efter faste udgifter og husholdning.

Det skulle vist være lidt mere, end du har nu, så der er plads til en lille fejlmargen i mine ikke helt faste beregninger. Du må kunne finde ud af, om du virkelig får 6000 udbetalt.

Jeg ved ikke, hvor præcise de sidste tal er, men prøv at regne på det. Jeg hader at snakke økonomi, men her er det nødvendigt, for at vi ikke senere skal gøre det. Det kunne blive en grim opvågning.

Andre muligheder

Der er vel andre muligheder, end dem jeg har været omkring i det foregående, men lad os tage ét af gangen, efterhånden som det dukker op, men inden vi ellers foretager os noget.

En ting vil jeg dog foretage mig under alle omstændigheder.

Vore forhold skal, som du antyder, selvfølgelig ikke blive ved med at være hemmeligt nogle steder.

Som jeg har sagt, vil jeg tage det hele op med Hanne, når hun kommer fra Italien og vi har været på Samsø.

I øvrigt er det for at gøde jorden lidt, at jeg tager med på hendes familietur i den kommende weekend. Jeg har virkelig været i syv sind om, hvorvidt jeg skulle tage med, men er nået til, at det vist er en god ide.

Jeg ved ikke, hvor meget vi kunne få i et Oldekolle for omkring 1.000.000, men det kunne da også være en mulighed – jeg vil se om jeg kan finde noget om det.

Du får ingen krønike denne gang, men jeg har skrevet lidt, men det kan blive færdigt, så du får noget krønike i morgen. Jeg syntes at ovenstående var meget vigtigere.

Jeg håber også jeg har fået svaret eller kommenteret alle dine spørgsmål og strøtanker – ellers må du lige skrive, hvis der mangler noget.

Som emnet er i øjeblikket er det nok stadig lidt rodet og måske med en gentagelse eller to.

Nu sendes brevet af sted med min varmeste kærlighed til dig, kæreste Karen.

En tilføjelse.

Kære Karen.

Jeg opdager lige en tanke i dit brev, som jeg ikke har svaret ordentligt på.

Der er nok en god chance for at Hanne vil lade sig købe ud.

Hun vil gerne have penge, selv om hun har, hvad hun skal bruge. Men desuden drømmer hun lidt om at bo i lejlighed, hvilket jeg ikke gør.

Hendes muligheder omkring en lejlighed er meget, meget gode, da hun har været skrevet op i nogle store boligforeninger siden sin pureste ungdom og vel har stået blandt de øverste i de seneste år.

Det vil i så fald kun være et spørgsmål om kort tid, hvornår hun vil kunne finde noget. Når jeg giver hende et tilbud om, at blive købt ud, vil det naturligvis også gælde omvendt, hvis hun vil købe mig ud, men det tvivler jeg på, hun vil.

*Flere kærlige hilsner fra
din Niels.*

Et langt brev om tanker osv. og en mindre kronike oveni

Kære Niels

Jeg takker dig for et dejligt åbent varmt og kærligt brev, der tager godt fat i vores muligheder og skaber inspirationen til endnu et trin på den kraft vores kærlighed bygger på. Vores fremtidige fundament.

Jeg har heller ingen vaklen i forhold til at dette er det mest rigtige jeg nogensinde har gjort, uden jeg dermed siger livets veje på nogen måde har været forkerte. Det unikke for mig er vores måde. Det er som om den bare må have denne åbne dybt tillidsfulde vej at folde sig ud på, og den er faktisk som et nyt landskab at betræde. Jeg bliver bare så øm og varm når jeg tænker på dig.

Inspireret af dine overskrifter og overskuelige inddelinger vil jeg også gøre tilsvarende.

Min nuværende situation.

Jeg vil lige bruge lidt skriveplads på at ridse dette emne op, selv om du ved en del af det. Det kommende er mere nøgternt end alle de mange stærke følelser jeg bærer på til dig.

Da jeg flyttede til Farum Midtpunkt var det fordi det var det eneste sted jeg med det samme kunne få en lejlighed, hvor jeg selv tænkte, at det kunne gå an. Det var oven i købet sådan, at jeg kunne vælge mellem 3 beliggenheder ud fra samme type lejlighed. Jeg søgte boligforeningens 1-værelses lejligheder som var 54 kvm store. Jeg flyttede fra mit lille hus i Ulstrup, som er det første sted i mit liv, jeg havde følt jeg havde en følelse af det der populært kaldes at "slå rødder".

Det var kun bebygget 60 kvm, men havde en kælder med centralvarme på 50 kvm, hvor jeg havde mit soveværelse og et meget stort badeværelse. Det meste i stueplanet brugte

jeg som kursuslokale. det vil sige jeg ikke havde en normal stue i adskillige år, men et værksted til 6-7 elever.

Jeg kæmpede som en tåbe for at beholde huset, eller i det mindste så længe at det blev solgt, men efter over et år uden en eneste køber kom, trods en god ejendomsmægler og en del snak med venner og børn, valgte jeg, som du ved, at opgive og flyttede meget hurtigt efter, til Farum. Dengang boede alle tre børn i København. Havde jeg stoppet med mine betalinger til Realkreditforeningen Danmark og blevet adskillige måneder mere, kunne jeg have sparet mange penge op, for de sætter først sådan et hus på tvangsauktion op til 9 måneder efter man har erklæret sig insolvent. Men jeg vidste det ikke og jeg spekulerede ikke særligt i det.

Du ved jeg 14 dage efter overtagelsen af min lille lejlighed, som sagtens kunne gå for en toværelses, fik besked på den skulle ombygges til en treværelses. Så et ½ år efter flyttede jeg over i blokken overfor i samme lejlighedstype. Og et år senere fik jeg så mulighed for min lejlighed på 3 værelser. Udelukkende fordi jeg stod som en af tre lejere der var udsat for ombygningen.

At bo i lejlighed, frygtede jeg rigtig meget. Jeg har hadet at høre naboer, der måske skændtes, spillede noget højt musik jeg ikke yndede eller lignende. Glæden var stor over hvor meget beton kan isolere lyde. Så det var et plus. Derudover var den vilde beplantning nedenfor min altan ligeledes et plus. Det plus er siden destrueret fordi boligforeningen har valgt at lave noget de kalder en "miljø sti" tværs gennem den frodige jungle. Den er bygget med hævet gangbro og et monstrum af en måske pergola eller lignende.

Jeg er da glad for lejligheden og har følt et vist held med at kunne få den, selv om jeg godt kan se at min "guldstue" på det nærmeste er overflødig, så jeg havde en ide om, at jeg om et par år ville søge en 2-værelses i en af de andre blokke, så jeg kunne slippe for den megen uro som "miljøstien" åbenbart appellerede til.

Så er der vennekedsen.

Jeg har selvfølgelig en slags kontakt til Kirsten V. men vi ses max 3 gange årligt. Så har jeg Jette Nørager. Jette og jeg snakker mere i mobilen og skriver mere små beskeder, end just ses. Men ok. Hun bor tæt på, så det er let, hvis vi pludselig vil og hun er et menneske jeg holder meget af, men ikke ved hvor længe jeg får lov at have. Hun er

ret syg med KOL. Jeg tror nok hun sidst sagde at hendes lungekapacitet var nede på 47 %.

Jeg har to dejlige veninder i Jylland, Therese og Susanne, som jeg skal se en til to gange årligt og tager i en mundfuld. Og så er der Lisa som bor i Fredensborg. Vi ses jævnligt og snakker fanden et øre af i mobil. Det er for det meste Lisa der sagtens kan udholde det i over en time, hvor jeg kan få helt pip af mobilen, selv om jeg bruger head set. Som venner hører også min eksmand Arthur, men meget bredere er min omgangskreds faktisk ikke

Da jeg flyttede til Farum, fik Kirsten og jeg til gengæld meget mere fysisk kontakt. Vi ses jævnligt. Enten tager jeg til Slagelse og overnatter der, eller Kirsten kommer til mig og overnatter så hos mig.

Mine børn og børnebørn har jeg vist ridset op omkring, de betyder alle meget, selvfølgelig.

Mine ønsker og behov.

De ønsker jeg har, er som første prioritet at være dig nær og dele et liv med dig de år vi har tilbage, og selvfølgelig gerne mange, som vi måske også får af at leve sammen. I den forbindelse er jeg klar over at vi skal hvile i nogle gode tilstande begge to. Jeg føler jeg har så meget at give dig, og ved vores kærlighed vil føre os gennem de næste forhåbentligt mange år sammen.

Du skriver "Men det du skal gøre dig klart er, at det så er dig, der bliver revet op med rod og plantet ud et nyt sted."

Ja det er det så, men det vil det jo være uanset hvad, da vi gerne vil dele livet sammen. Jeg ved ikke om det er en fordel, at det kun er en der skal det, eller det er to. Jeg kan godt se at to ens tilstande, kan give noget til fællesskabsfølelsen, men jeg er nok blevet lidt snusfornuftig i den retning. For 15 år siden ville det have været alfa og omega, men den der følelse af at jagte et fællesskab via en bolig, er jeg nok blevet lidt mere rationel på. Vil jeg leve og bo med dig (og det vil jeg) så skal jeg investere i dette og "ofre" det jeg nu skal ofre, hvilket jeg hellere vil sige er at opgive gamle livstilstande til fordel for nye. Fællesskabet og kærligheden skabes af meget andet end at have et hus og en have. Så egentlig søger jeg ikke at opnå en speciel ønskedrøm angående bolig.

Jeg er kendt for min evne til at omstille mig, eller snarere min evne til at give slip på det materielle. Som dig har jeg med begejstring restaureret (nok lidt flere end dig) den ene

bygning efter den anden og kommet lige vidt, for det er ikke det der nødvendigvis giver lykken. Ja ofte nærmest det modsatte, fordi det levende, let bliver sat på standby i ombygningsfasen.

Mit væsentligste behov er et sted at udfolde mig kreativt. Det er en vigtig del af mig at kunne. Derudover er det også vigtigt at du ligesom forestiller dig, at du selv skal til at flytte ind på Karisevej 41 på ny. Så vi på en måde sammen kan flytte ind.

Det er en stor fordel når vi skriver om muligheder, at jeg allerede har været i Dalby. For så har jeg noget at forholde mig til. Og det jeg kunne forestille mig er, at skulle vi på jagt efter et mindre hus, så vil det måske ikke blive så meget anderledes, end det der befinder sig i Dalby. Det betyder noget at der er områder der er smukke, og skulle jeg ønske noget, er det, at det har noget smuk natur i nærheden, hvilket gør at Dalby (for at udtrykke mig i jysk sprogbrug) ikke er det ringeste sted. Men går jeg ind på Google Earth, ser det ud til at Dalby har en del natur.

Så er der haven. Den skal jo passes, og den så lidt kringlet ud. Det ved jeg ikke om den er, for jeg betragtede den jo ikke som noget jeg skulle forholde mig til, men jeg er ikke elsker af havearbejde. Stod det til mig ville jeg gerne have en have, der var tilknyttet skovlignende tilstande, så man ikke skulle pleje og passe den. Men haver kan jo godt indrettes så de ikke er vanskelige at passe og alligevel er dejlige.

Jeg har egentlig ikke behov for at bo i et oldekolle. Men udelukker det naturligvis ikke, hvis det er noget du godt kunne tænke dig. Jeg har dog en måske lille fordom om, at sådanne steder nok er mere plaget af, at snakke om sygdom og død. Jeg ved godt vi alle skal den vej og jeg ved heller ikke om det er en urimelighed over for det. Dertil kommer at ligesom i ethvert andet bofællesskab, får man pålagt pligter, som måske kan være ubejlige eller besværlige. Jeg vil godt have pligter, men når flere er involveret ved jeg, at det kan volde nogen problemer.

Jeg har dog også hørt glade pensionister, der lovpriser oldekoller.

Så det korte af det lange er, at jeg mest a la dig er knyttet til venner og familie, men også har brug for tid til de kreative beskæftigelser og fred i længere stræk for at kunne samle mig.

Jeg kunne godt drømme om f.eks. at bo på Samsø, men så kommer problemet med specielt børn og børnebørn. I sin tid var jeg vældig tiltrukket af at kunne overskue en landsby, et mindre sted osv. selv Anholt tænkte jeg lidt på, som et otium engang. Jeg

skriver det, for at du kan forstå at jeg egentlig ikke er havnet et optimalt sted på nuværende tidspunkt. Det har hjulpet mig meget at de to søer Furesøen og Farum sø lå så tæt på, at jeg lige kunne hoppe op på cyklen og tage en tur rundt om en af søerne. Eller snarere visheden om at jeg kunne, end at jeg egentlig har gjort det tit.

Meget lidt om økonomi

Det økonomiske bliver vi jo tvunget til at beregne mere grundigt. Jeg har det som dig, det er ikke det sjoveste i verden at beskæftige sig med. Jeg håber og tror på at det kan lade sig gøre, selvom jeg får en lille smule åndenød, når jeg sidder og kigger på tallene fra pensionsberegneren inde på Borger.dk. Lige umiddelbart ser det ud til at jeg bliver halveret i min indtægt. Men den skæbne vil jeg så komme til at dele med adskillige andre. Jeg ved fra bl.a. Kirsten og Kirsten V at sådan er betingelserne bare, når mennesker er enten samlevende eller gift og en af parterne ikke har en pension ved siden af. Kirsten V. brokker sig dog noget, åbenbart fordi hun syntes det er uretfærdigt. Men det kan jo slet ikke betale sig at spekulere i det. Sådan er det bare, så der er adskillige kvinder især, der er noget afhængige af deres mænds indtægter. Når det nu er sådan, så vil jeg selvfølgelig ikke, at det skal forhindre mig i at kunne leve et liv sammen med dig.

Jeg fornemmer også at du er villig til at acceptere disse vilkår.

Der står i øvrigt noget om at "friværdis i fast ejendom ikke bliver regnet med i den likvide formue" inde på Borger.dk, i forbindelse med beregninger, altså bliver det ikke medregnet som en formue, at eje et hus forstår jeg det som.

Krøniken er altså lige skrumpet en smule, men en bid mere vil jeg godt fortælle dig.

KRØNIKEN

Huset på Agerlands vej og livet i det.

Vi flyttede ind i "højhuset" uden de store værdier i form af møbler og andet. Der var en ret stor stue og et mindre køkken i stueplan, som trængte til en kærlig hånd. Især køkkenet så håbløst ud, med et gammelt gasblus der stod i ensom majestæt på et gasbord. Sikkert et der var mage til jeres på Korsikavej.

Ovenpå var der tre gedigne værelser; et til David, et til mig, og et soveværelse. Jeg malede alle gulve lysegrå med gulfarve og dekorerede soveværelsesgulvet med et sandt

mylder af flover power blomster. Alle ølkasserne blev malet enten grønne eller knaldrøde.

Men at eje et hus, kræver en lille smule penge på kistebunden, for der kan jo komme uforudsete udgifter. Bl.a. var der bøvl med kloaksystemet.

Jeg styrede mine ambitioner mod en optagelse på Kunsthåndværkerskolen, selv om jeg godt vidste, det var ovenud vanskeligt, at komme ind.

Så ud over arbejde på porcelænsfabrikken, gik jeg 3 gange om ugen på Glyptotekets tegneskole, hvor en kendt underviser, Askov Jensen underviste.

David var ikke meget for, at jeg søgte om optagelse, selv om jeg havde sagt jeg ville det, længe før købet af huset. Og selvom vi havde siddet og regnet det hele ud.

Han var et nervøst gemyt, som jeg godt kunne forstå var lidt urolig ved fremtidsudsigterne, fordi hans egen indtjening også, for en vis del, var baseret på provision. Men jeg tager sjældent sortseende bekymringer for meget på forskud, især ikke, hvis det hele ser nogenlunde hæderligt ud. Da er det jo det rene tanke - og følelsspild at bekymre sig.

Jeg tror aldrig jeg har tegnet så meget, som dette år mellem 1969 og 1970.

Jeg havde kun dette ene mål, at bestå optagelsesprøven på kunsthåndværkerskolen i "tegning og grafik".

Jeg gik også på et dødssygt aftenkursus i perspektivtegning, som jeg selvfølgelig fuldførte, men hele tiden spurgte mig selv om, hvorfor jeg dog tog. Siden har jeg faktisk haft stor glæde af den viden jeg der tilegnede mig.

Vi boede meget tæt på moster, som udover Annette og Kirsten var den eneste jeg snakkede med.

På et tidspunkt blev vi enige om at få nye køkkenelementer. Det havde vi foreløbig råd til. Vi bestilte et HTH-køkken til selvmontering.

David havde afsløret en forbavsende uvidenhed om selv det, at hamre et søm i væggen, ligesom hans interesse også blegnede en del, da han erkendte, man kunne ramme sig selv, hvis man ikke var opmærksom eller øvet i at ramme plet med en hammer.

Jeg troede alle kunne mestre en hammer og andre værktøjer og var noget overrasket over, at der faktisk ved selvsyn, eksisterede mænd, der ikke kunne. Jeg vidste godt at der var ekstremt mange kvinder der ikke ville gøre den slags, men jeg var vant til nogle andre vilkår. Selv min ret feminine mor, kunne da slå et søm i en væg.

David overlod fuldt og helt det håndværksmæssige til mig og det havde jeg det i grunden helt fint med.

Min far kom en eftermiddag og viste mig, hvordan jeg skulle stille alt i vater, hvordan grunden af sådanne køkkenelementer skulle monteres og så var det ellers bare, at drøne derudaf.

Det mest fornøjelige var, at David pralede med mig overalt, hvilket gjorde, at jeg slet ikke bebrejdede ham noget som helst.

Derimod skulle han en aften pakke kuffert til en forretningsrejse, over til hovedkvarteret for hans fars forsikringsselskab. Jeg kunne høre han begyndte at bande og svovle og mosle rundt på sit værelse. Da jeg gik derop for lige at se hvad der dog var galt, begyndte han at skælde mig ud. Det handlede om, at han ikke ejede en eneste skjorte, uden manglende knapper hist og pist. Det skulle jeg åbenbart gå og tjekke op på, sådan helt af mig selv.

Jeg lod mig ikke tiltale sådan to gange, men for ind på mit værelse og rev en del af mit tøj ud af skabet og bar det ind til David og sagde bestemt: ”godt min ven, jeg syr alle dine knapper i for dig, hvis du syr alle mine manglende knapper i for mig - først!”

Så var den diskussion på sin vis ovre. Hvordan han klarede sig uden knapper ved jeg ikke, for vi snakkede kun om det, når vi skulle fortælle situationen, som den vits, vi siden fandt det var.

Et par måneder efter, købte vi en hundehvalp. Det var mig der gerne ville have sådan en, da hunden Bonnie jo var overtaget af moster.

Sådan en race som jeg ønskede, kaldet en Old English Shepdog, var der ikke mange af i Danmark, så vi skulle helt til Langeland for at hente ham.

Den første uge lå hvalpen konsekvent inde under vores sofa i stuen, når jeg var på arbejde. David var ulykkelig over at Jumbo, som den hed, bed ham, hvis han forsøgte at få den ud.

Heldigvis blev de da efterhånden gode venner, og da Jumbo var udvokset var han så stor at han gerne satte sig som et andet menneske på sofaen.

Da jeg skulle til optagelsesprøve på Kunsthåndværkerskolens afdeling for "Tegning og Grafik" som varede en uge, havde vi alle forinden indsendt tegninger til bedømmelse, og ud af 800 ansøgere stod der så 200 håbefulde unge mennesker, som fyldte op langt ud på gaden. Kun 36 ud af denne udvalgte flok kom igennem nåleøjet.

At vente på den slags, føltes som en uendelighed.

Hele 14 dage skulle vi vente, inden resultatet ville kunne læses på et papir, opslået på den store dør ind til skolen.

Det vil jeg berette videre om i morgen.

Men du må gerne kommentere mine tanker og så skal jeg også lige fortælle at min yngste datter Eja, søndag formiddag kommer fra Australien, og hele familien tager imod hende, for at fejre at hun endegyldigt er blevet færdig som dyrlæge. Så fra lørdag til søndag har jeg overnattende gæster og skriver ikke en lang krønike, men som dig sender jeg min kærlighed til dig, i form af korte breve.

Jeg vil også sige at, dette at prøve at formidle alle mine ønsker og tanker om vores fremtid, tog noget mere af min tid end ellers. For flere gange måtte jeg lige ind og se omgivelserne i Dalby, og flere gange ind på borger.dk, for at regne forskelligt ud, eller bare læse op på reglerne igen.

Jeg savner dig meget kære Niels. Drømmer om at stryge dig over dit dejlige hår, omfavne dig, mærke jublen i mig når jeg er dig nær.

*De kærligste tanker om kys, knus og meget mere
Fra din Karen*

Torsdag d. 20.04

Spredt fægtning og kronike

Kære Karen.

Mange tak for dit brev, hvor du kommer omkring vores muligheder. Det må også være den måde, vi får sporet os ind på, hvad vi skal gøre og hvordan.

Hverdagen

Jeg siger som Dan Turèll "Jeg kan bedst li' hverdagen".

Vi kan godt gøre hverdagen til en fest, men det er ikke nødvendigt. Jeg glæder mig, hver dag jeg vågner op til en ny dag og sammen med dig er det en endnu større gave.

Jeg regner med, at du har gang i så mange ting, som du har lyst til at have gang i. Der er i hvert fald mange muligheder her på stedet.

Jeg har bestemt ikke den store vennekreds, som kommer rendende og det kan jeg forstå, du heller ikke har. Det var måske der, jeg var lidt bange for at det havde du brug for – for så kan det jo godt virke lidt øde her.

Du har endnu ikke været nede bag ved bebyggelsen, hvor der er mose, skov og marker. Der er dejligt og dertil går min morgentur ofte.

Gæster

Jeg kan godt lide at have gæster – men helst ikke for mange af gangen. Der skal være mulighed for at kunne snakke ordentligt sammen. De fleste, der kommer her, er Hannes venner (hun har jo boet i området i 30 år) og dem har jeg ikke nogen ide, om at overtage.

Familie er fint og de må gerne blive et par dage. Morten synes dog det er lettere at tage hjem, i hvert fald mens han har to små børn.

Peter tager som regel også hjem igen og sover. Angela kan undtagelsesvis finde på at blive til næste dag. Lise fra Fyn stiller nærmest krav om overnatning, men hun kommer cirka en gang om året. Hun er selv utrolig gæstfri, så der er altid overnatning på Midtfyn, når der er brug for det.

Jeg tager ikke selv meget ud, holder mest af at være herhjemme. Jeg har heller ikke den store rejselyst. De seneste års rejser, har mere været Hannes behov end mine. Jeg er heller ikke vild med at køre i bil, når jeg kører op til dig i Farum er tanken om at jeg skal se dig, dog meget stærkere end min modvilje mod at køre.

At bo

Det er jo rigtigt, at man ikke bør flytte sammen et sted, hvor den ene af parterne bor i forvejen, der er dog det men.

MEN det kan godt lade sig gøre, hvis der ikke er specielle præferencer – eller ukendte særheder, som ikke er blevet snakket igennem.

Jeg har, som du, let ved at omstille mig, men har altså også let ved at slå rod. Jeg er vist det man kalder en hjemmefødning.

Når Hanne er flyttet ud eller vi har et andet sted at bo sammen, er jeg klar til at starte på en frisk. Jeg har godt nok sagt, at vi ikke kan starte forfra, men det er noget helt andet.

Hvis ikke jeg får skrevet mere om det, så spørg mig, når vi er sammen næste gang, så skal jeg forklare, hvad jeg mener.

Som skrevet, har jeg ingen særlige præferencer, men kun almindelige ønsker, der vel nærmest kan opfattes som oplæg. Så det kan jeg ikke forestille mig på nogen måde kan komme i vejen for dine ønsker. Der er mange muligheder her eller, hvor vi ellers vælger at leve vores liv. Det skal der være.

Haven

Haven er ikke svær at have med at gøre. Det meste består af græs med mos. Jeg slår græs cirka en gang om ugen i sommerhalvåret.

Buske og træer bliver klippet ned om efteråret.

Der er lidt ukrudt i indkørslen og på terrasserne, men det er normalt ret overskueligt.

Det eneste, jeg synes er besværligt, er at klippe hæk, men den er heldigvis ikke så lang. Så er der en lille krydderihave, samt et stykke ”mark” på cirka 16-18 m². Det kunne på et tidspunkt lægges om til græsplæne. Her har jeg normalt nogle rækker kartofler og en klynge jordskokker.

Der kan også plantes et par frugttræer.

Af frugttræer er der i forvejen: Victoria blommer, Ingridmarie æbler, kirsebær og af ukendt oprindelse er der både et æbletræ mere, samt et pæretræ.

Buske: stikkelsbær, ribs, solbær, hindbær og brombær.

Ingen af disse træer og buske er et must for mig, men jeg holder dog ret meget af Victoria blommerne.

Nå, alt det må du se nærmere på, når du kommer herved i begyndelsen af maj.

Art Nordic

Jeg glæder mig til at gå til udstilling sammen med dig.

Muligheden kunne være, at jeg kommer op til dig fredag eftermiddag og vi kørere sammen til København.

Jeg skal være tilbage, sidst på eftermiddagen lørdag, da der er opstart i tennisklubben i den weekend.

Ja nu begynder de forskellige udendørs idrætsgrene og motion at trække. Men heldigvis skal vi snart have nogle dage sammen på Samsø – det glæder jeg mig meget til. Og også til at du kommer med her til Dalby.

Lige nu

Jeg glæder mig også til at finde ud af, hvad Hanne forestiller sig. At hun ikke kan komme på tværs af os er imidlertid helt sikkert.

Jeg tager det op med hende, når vi kommer tilbage fra Samsø turen og hun også er kommet tilbage fra Italien.

Så må du og jeg tage den derfra.

Det er nok lidt af taktisk grunde, at jeg tager med på hendes familietur i den kommende weekend. Taktikken går ud på, at bekræfte det gode forhold, jeg har til hendes familie, så hun ikke kan se nogen grund til at spænde ben for mit kommende liv med dig.

Hvordan det så end kan blive – men jeg tror på, det bliver godt og lykkeligt.

Du får lige lidt underholdning her til sidst:

KRØNIKEN

Julen 68

Julegaverne var som nævnt reddet og Angela, min mor og familien Clausen fik en flot hjulpisker. Den sidste beholdt jeg selv. Der gik i øvrigt flere år, inden jeg fik brug for den. Det er begrænset, hvor mange gange en ungkarl har brug for flødeskum eller stiftpiskede æggehvider.

Jeg tror egentligt, at jeg har hjulpiskere liggende et eller andet sted. Det var i hvert fald en ret god kvalitet og så er den i hvert fald ikke slidt op.

Fruen viste sig ikke at være så påholdende, som jeg ellers havde tiltroet hende. Jeg fik skam nytårsgratiale det år - 200 kr. hvilket var en net sum i 1968/69.

Min mor og Kaj var flyttet til Samsø og boede i Tranebjerg, hvor også min bedstemor var flyttet ind.

Jeg var derovre juleaften og havde for en gangs skyld en meget hyggelig juleaften.

Vi gik ikke rundt om juletræet, hvilket jeg heller ikke synes er sjovt, men sad i stuen med det tændte juletræ og sang julesalmer - og sange.

Det var før børnebørns tid, så vi slap for både På loftet sidder nissen, Der bor en lille nissemand og alle de andre børnesange, som forpester nutidens juleaftener.

Jeg synes, det er udmærket med børnesangene, men bare ikke juleaften. På min juleaften hører der julesalmer til.

Selv om det er et lille spring, så skal det lige med, at de smukkeste juleaftener, jeg har oplevet, har været i Østrig. Det har jeg heldigvis oplevet nogle gange. Tre gange som ski-guide og tre gange som instruktør for nye guider.

Og nogle få gange, som feriegæst.

For få år siden holdt jeg juleaften i Imst i Tyrol. Vi gik til midnatsmesse, som startede med at alt elektrisk lys blev slukket og i et svagt stearinoplyst meget smukt kirkerum, sang hele menigheden og vi andre også for den sags skyld Stille Nacht.

Jeg er så heldig at have lært den tyske tekst til Stille Nacht udenad i sin tid i Obergurgl, så jeg kunne også synge med, selv om det havde været umuligt at læse en tekst i det svagt oplyste rum.

Ellers var meget af den messe mere lig Sankt Annæ kirkes, end den hvert år transmitterede midnatsmesse fra Peters Kirken.

Det var bare lige en lille stump krønike og så sender jeg brevet af sted med de kærligste tanker, de varmeste tanker og følelser for dig min søde pige.

*De kærligste hilsner fra
din Niels*

PS. Hvis der er noget, jeg ikke fik svaret rigtigt på, må du lige skrive det igen og rykke for svar. For det her blev vel lige så meget et causeri, som et egentligt oplæg, men vi skal vel også vidt omkring for at komme forskellige muligheder igennem.

Fordybende af både respons og videre tanker, samt krønike

Kære Niels

Utroligt så meget din grundtilstand som du udtrykker via Dan Turèll om ”Jeg kan bedst lide hverdagen”, minder om min indstilling. Ja ”jeg elsker hverdagen”. Ja i det hele taget er der ikke megen forskel på vores indstillinger, for uagtet hvad, vil jeg da også betegne mig som en indgroet hjemmefødning, forstået som det at være hjemme, uden altid at formå at slå rødder. Jeg tror dog at jeg som ældre har en mindre angst for at knytte mig til jorden, til et sted, end jeg har haft.

Der er heller ikke et langt spand mellem indstillingen i familiesammenhæng, for ligesom du foretrækker et mindre antal gæster ad gangen, gør jeg det samme.

Og for at besvare din mere afsluttende oplysning om julens pinsler og glæder, så synger vi i det foreløbige familiebillede jeg er puttet ind i, normalt ikke børnesange til julehøjtideligheden, andet end højt for træets grønne top og at vi i fortiden sang til slut, mens vi dansede igennem hele huset ”Nu er det jul igen”, så der bliver sunget salmer. Vi danser omkring juletræet, når der er børn tilstede, men sidste år hvor vi kun var voksne, havde vi faktisk ikke engang et juletræ, hvilket jeg egentlig fandt lidt underligt og tomt. Men det var Miriam det blev holdt hos, så det var hendes afgørelse. Den aften overvejede jeg kraftigt at tage ud på Amager og gå til midnatsmesse i Sankt Annæ Kirke. Jeg manglede at mærke juletilstanden ordentligt.

Det lyder meget betagende når du fortæller om julen i Østrig.

Selskabelighed.

Jeg har altid været ret privat uden jeg egentlig har tænkt over det og selv om jeg ofte sådan lidt lorent starter med at sige, det er ok at få gæster, vender det altid til en glædelig oplevelse, når de så er kommet. For det er altid vældig hyggeligt og som du, foretrækker jeg at overskue dem, selv om jeg også har fundet det sjovt de få gange jeg er til et større fødselsdagsarrangement, eller anden festlighed. Sker det, kan jeg godt blive mere selskabelig.

De mange år på Anholtlejren var meget socialt, men også meget uforpligtende. Alle der var med, børn som voksne, havde kun lidt omkring madlavning, og dengang var jeg nok noget mere indstillet på at snakke med gud og hver mand. Det har jeg generelt let ved.

Jeg tror det var fordi vi ikke behøvede at skulle så meget, når lejren var slut. For vi kunne jo bare opleve en slags boplads tilstand næste år igen. Som familie føltes det meget afstressende at børnene legede og de voksne snakkede, havde små workshoper eller andre pudsigheder, ligesom vi om aftenen alle samledes til fællessang, børn som voksne. Det holdt jeg virkelig meget af. Det holdt vi som familie alle sammen meget af. Vi var aldrig ude over landets grænser dengang. Og jeg er egentlig ikke vild med at rejse, men kan godt trives i det, når jeg først er kommet af sted. Jeg vil langt hellere en tur til Samsø eller et andet skønt sted i Danmark, end en tur til f.eks. Paris. Da jeg blev i halvtredserne nåede jeg dog at vade både Italien, de schweiziske alper, Stockholm og Prag tyndt, ligesom jeg fik en luksus tur op langs Norges kyster helt op til Nordkap. Men jeg glæder mig ofte mest til at komme hjem i mine vante omgivelser ret hurtigt. Ugelange rejser er næsten som en beskeden pinsel de sidste dage. Eller i alt fald et lettelsens suk når jeg havner hjemme i de vante omgivelser.

Da jeg blev femogtres, lovede jeg familien at holde en fest og gjorde det med de nærmeste, uden Kirsten og Alex. Da jeg blev femogtres lovede jeg højt og helligt at holde noget udover familien, men fordi jeg da blot ventede på signal til en flytning og dermed boede i mere eller mindre pakkede flyttekasser, blev det hos Miriam det foregik. Ofte deler jeg den slags op i enkeltpersoner, således at jeg inviterer Lisa en dag, Jette en anden dag og Kirsten V en tredje. Osv. Det er klart at når veninderne og familien fra Jylland kommer, (eller fra Hundested) overnatter de selvfølgelig en enkelt nat. Det er rigtig fint, men mere end en nat kan godt virke lidt sværere. Det har selvfølgelig også sammenhæng med pladsen, og om det er vinter eller sommer.

Den lille familierelation

Det jeg kalder min familie, selv om ikke alle er blodsband, er ikke en stor en af slagsen, hvilket har gjort, at der er medlemmer af den, såsom Arthur og Georg der tæller med, ligesom Georgs to sønner der er Miriams mindre, men voksne brødre og Mona der er Ejass storesøster. Nogen gange er så Kristas ene storebror Rane og hans Kone Tammy også med og havde hendes far levet, var han højst sandsynligt også dukket op. Vi er dog yderst sjældent samlet alle sammen. Mærkeligt nok er familieidyllen med Kirsten og hendes mand og børn lidt speciel, idet vi desværre ikke har været flinke til at samles med vores børn mens de voksede op. Kirsten og jeg har noget meget tæt sammen, og jeg ved hendes børn er glade for mig, men som sagt, kender mine børn kun

Kirsten og specielt Alex meget lidt. Jeg er som regel med, hvis de holder en større fest, hvor der også er mange fra Alexes familie med.

At turde springet

Jeg vover også at sige ret klart og sikkert at jeg er parat til at starte på et friskt og nyt kapitel sammen med dig, uanset hvad vi sammen finder ud af som mulighed, og vil selvfølgelig gerne bruge tid på at have alle praktiske ting nogen lunde snakket igennem. Resten har noget med at leve vores liv til sidste minut sammen og selv om vi kan fornemme de muligheder vi har, så glæder jeg mig med en naturlig spænding til at det kan leves ud, kan opleves.

Respons på "Lige nu"

Det er jo ikke dårligt at være taktiker, og jeg håber du kan beholde den gode kontakt med Hannes familie, og for den sags skyld også gerne med Hanne selvfølgelig. Jeg er nok af den indstilling i dag, at vi ikke er ejere af hinandens hjerter, at vi ikke kan leve et helt liv uden at såre vore kære, men også at sympati og empati ikke er en lagkage der kun rummer så og så mange stykker og jo flere der skal have et stykke jo mindre er der til hver. Snarere forholder det sig sådan i min forestilling at vi har sympatien, respekten og venskabet indrettet noget anderledes. Jeg tror dog mere end nogensinde på en slags, "eneste ene" på den måde at hvis hjertet, sympatien, respekten, den sensuelle og seksuelle energi og ikke mindst det mere åndelige kobles sammen, er det denne dybere forening der opstår. Det mener jeg er en yderst sjælden tilstand, og det er jeg først ved at blive klar over i dag, sådan ret overraskende, via min stærke kærlighed til dig. Det forhindrer ikke at der er delelementer af disse tilstande i andre relationer især oplever jeg det omkring sympatien, respekten og venskabet. Kærligheden til børn og børnebørn hviler også på disse delelementer, opfatter jeg.

KRØNIKEN

Kunsthåndværkerskolen.

Efter en utålmodigt ventende periode i august, blev den ventede seddel med de optagne elevers navne, slået op på den prangende glasdør ind til Kunsthåndværkerskolens afd. For tegning og grafik. Oversat, illustration og reklametegneruddannelsen. I første omgang havde jeg sådan en hektisk gennemlæsning af navne at, jeg på mystisk vis måtte udelukke jeg var optaget. Men David sagde pludselig tillykke og da jeg lige fik

øjnene placeret på de navne, der stod ret langt nede (grundet R) opdagede jeg endelig mit navn og den spændte mave og det korte åndedræt, forsvandt forbavsende hurtigt. Især min far blev noget negativ, og regnede med jeg omgående ville starte med at ryge hash, drikke mig fuld i tide og utide, og andet forfærdeligt. Den retorik tror jeg han erhvervede i de voldelige tressere, hvor folk pludselig fik leveret krigsbilleder på en skærm og rasede over uretfærdighed og magtforvrængning og politiet derfor blev sendt ind i brostens – og Molotov kastende, vilde unge mennesker. Min far havde tendens til mavesår, han skulle tage vare på sig selv, men at tro alle kunstnere var voldelige, er jo ikke just sandheden. Men angsten skal have et ansigt.

Moster var meget glad på mine vegne, og egentlig tror jeg også min mor faktisk glædede sig over det fine resultat. Hun var jo selv et meget kreativt menneske.

Jeg lærte adskillige dejlige mennesker at kende på mit hold, og jeg fik mulighed for at lære meget. Dengang gik vi ofte ud på gader og stræder for at tegne folk og få, samt lærte alle tænkelige daværende skrifter at kende, samt historien om deres opståen.

En af pigerne, Dorit, en lille spinkel størrelse var fanatisk optaget af alternativ mad, yin og yang mad, som bestod af forskellige mærkelige ingredienser. Jeg lånte en bog af hende og besluttede mig for at gå på riskur, fordi bogen påstod at ris var den mest balancerende mad at gå på sundheds kur på.

Den kur varede kun et par døgn, selv om bogen mente det skulle være over 14 dage. For det første skulle de brune ris koge enormt længe, for det andet brændte jeg dem konsekvent på, ikke mindst om morgenen, hvor jeg satte dem til at koge, satte vækkeuret til for at kunne sove 3 kvarter mere, med det resultat at jeg ødelagde to gode kasseroller, fik kvalme bare jeg lugtede til kogte ris og en hovedpine der ville noget.

Så det med yin og yang var ligesom ude af billedet i adskillige år, ja egentlig for altid, det var kun risene der kom tilbage som tilbehør i ny og næ.

I oktober måned reklamerede en af aviserne med et job som illustrator til et nyt juleblad a la Blæksprutten og Svikmøllen.

Jeg søgte det, fordi David ofte ængstedes over vores økonomi.

Det var et ret snusket sted inde på Vesterbro, men tekstforfatteren var ansat på information og idemageren var tilknyttet et andet blad, så i stedet for at få flere tegnere ind, valgte de mig og spurgte om jeg var i stand til at tegne alle 48 tegninger gerne udtrykt i forskellige teknikker. Det var jeg faktisk, selvom det krævede en voldsom og

næsten søvnløs periode, hvor Davids job blev, at støvsuge alle aviser og blade for billeder af kendte folk, som jeg så kunne lave mine karikaturer efter.

Bladet skulle være på gaden inden 1. december. Og det kom det også.

Der blev skrevet noget om mig i nogle dagblade som BT. Og Ekstrabladet, samt Information.

Om eftermiddagen efter udgivelsen mødte jeg min far i fuld uniform sammen med en kollega, og fortalte ham glædestrålende at jeg var i avisen. Hans svar var som et piskesmæld: "Ja ja min pige, men i Berlingske er du ikke kommet". Han kunne lige så godt have sparket mig.

Det ville være rigtig dejligt hvis du kunne komme fredag eftermiddag den 28. april, gerne ved 15 – 16 - tiden da jeg om torsdagen er oppe i Dyssekilde og passe og putte Ellis og måske overnatter der. Så er jeg sikkert hjemme ved middagstid om fredagen og kan forestille mig der er fin tid til en forplejning, omklædning og andre små ærinder. Jeg vil glæde mig virkelig meget til at se dig igen. Virkelig meget.

De kærligste tanker og hilsner

Fra din Karen.

Ps. Tegning til bladet Edderkoppen

Kapitel 6

Drømmenes mulige virkeliggørelse

Fredag d. 21.04

Refleksioner, krønike og kunstudstilling

Kære Karen.

Mange tak for dit brev og dine tanker, som jeg deler fuldstændigt.

Jeg takker også for tegningerne fra Edderkoppen, hvor må det have været spændende at lave de dejlige tegninger.

Det burde du da tage op igen. Dine karikaturer er fortræffelige.

Det bliver et rigtigt brev i dag, men de næste to dage bliver det bare til nogle små cyber kys fra Jylland.

Der er en foreløbig køreplan som siger, at vi ses i næste weekend og om 2 – 3 uger,

kommer Hanne hjem fra Italien, nogle dage efter, at vi kommer hjem fra Samsø.

Når hun kommer hjem, vil jeg snakke med hende, om hvordan tingene står. Det væsentligste her i vores forhold er, at det så skal gøres helt officielt. Uanset, hvad Hannes holdning til boligsituationen er. Hun kan ikke ændre ved at vi elsker hinanden og at vi vil et liv sammen, på en eller anden måde. Det vigtigste for mig i første omgang er at, få gjort det officielt. Så er vi allerede videre – for hvad, der derefter skal ske, vil blot være et spørgsmål om tid.

Vi har praktiske ting, vi skal have aftalt, skal måske regne lidt mere på økonomi, men det står fast at uanset, hvad Hanne vælger, vil jeg have råd til og mulighed for at købe os et sted at bo. Vi skal så bare regne på, at vi kan blive boende der sammen, resten af vores liv.

Selskabelighed

Jeg vil lige skrive et par uddybede ord om selskabelighed. Jeg tror, vi tænker meget ens der, kan jeg forstå. Jeg kan godt ind imellem lide de helt store fester, som ved min 70 - års fødselsdag, hvor jeg havde inviteret omkring 70 gæster på den kinesiske restaurant.

Bagefter fortsatte vi her hjemme og det blev en pragtfuld dag.

Mine to tidligere runde fødselsdage var begge på Aalykke, hvor jeg havde plads til, at de 50 – 60 mennesker jeg gerne ville se, kunne spise på stedet. Ved min 50 års dag var

der en kogekone og et par medhjælpere, som sørgede for gæsterne og ved min 60 års dag, var der to kokke og to unge medarbejdere, som sørgede for gæsternes velbefindende.

Ind i mellem har jeg nogle få gange, holdt en lidt større fødselsdagsfest. Det var nærmest tilfældigt at en af disse lidt større fester var min 65-års fødselsdag. Der var nok cirka 18 gæster her på Karisevej. Det viste sig senere, at det var en stor dag, fordi det var sidste gang, jeg fik lov at optræde sammen med Bille, da hun desværre døde nogen tid efter.

En anden, men sjov ting, ved denne dag var at nogle gæster havde syntes, at det var synd for Freja Hund, at hun ikke selv kunne tage sig en øl, så de sørgede for at hun fik så meget øl indenbords, at hun ikke kunne gå lige resten af dagen. Jeg tror, hun havde det sjovt.

Nå, det var for lige at illustrere lidt festlighed på større dage, selv om hver dag nærmest kan være en fest. Sådan har jeg det i hvert fald tit. Jeg glæder mig til vi to kan gøre hverdagen til en fest og i hvert fald give hinanden kærlighed og glæde. Det har jeg oplevet hos dig: Du er den bedste gave, jeg nogensinde har fået. Tak min søde Karen. Da du ikke får rigtige breve fra mig i to dage skal du lige have lidt krønike. For ud over mit job som vicevært og hvad det medførte, var der mange andre spændende tiltag i året 68/69.

Det tager jeg hul på nu.

Jeg er opmærksom på, at jeg i forbindelse med fru Løfberg mangler min afrejse fra jobbet, samt det lille appendiks om majoren, men det kommer, når kronologien tillader det.

KRØNIKEN

Året 68/69, udover fru Løfbergs fremtræden

Inden jeg omkring maj måned var ved at være træt af at være vicevært, var der sket mange andre sjove og spændende ting i Bagerstræde.

Jeg havde ofte besøg af Hans Jørgen og så skulle vi altid fyre en fed og havde mangen en dybsindig snak.

Vores natlige seancer omfattede som regel ud over hashen – billig cognac og Irmas ingefærkager.

Han blev dog mere og mere afvigende og begyndte at eksperimentere med andre stoffer, hvilket jeg stort set holdt mig fra.

Han var ellers ikke til at drive hjemmefra, selv om hans forældre jævnligt opfordrede ham til at flytte hjemmefra. Men så flyttede han endelig i Ballonparken. Jeg ved ikke, om du kender Ballonparken ved Artillerivej. Det var de frygteligste boliger, som Københavns Kommune ejede dengang. Det var husvilde boliger til folk, som ikke behøvede et køkken og var ligeglade med om der var 200 meter til et ulækkert WC. Søster var i efteråret fyldt 15 og vi begyndte at komme mere rigtigt sammen, Hun besøgte mig jævnligt og vi havde det faktisk ret rart – uden at gå i detaljer.

Men Søster ville aldrig med nogen steder, andet end hos mig eller hjemme hos sine forældre.

Derfor ebbede vores forhold ud og jeg kom en meget kort overgang sammen med hendes veninde, Hjørdis, som gerne ville gå ud, men som ikke var nær så sjov og spændende at tale med, som Søster. Hun var sød nok og meget smuk, men lidt kedelig.

Jeg begyndte på det tidspunkt at gå mere og mere i byen med Peter V.

Vi underviste jo sammen på musikskolen og når vi var færdige om aften, gerne ved 21-tiden, gik vi i byen sammen. Nogen gange gik musikchefen Svend Djurup i byen sammen med os. Han var som altid meget underholdende, selv om det ofte var de samme historier, han fortalte. Hans historier ændrede sig ofte fra gang til gang, så de kunne være lidt svære at genkende. Jeg tror egentligt det var med vilje, at han nogle gange ændrede persongalleriet i en historie – eller også ændrede han lokaliteten, så vi havde sværere ved at konstatere, at vi havde hørt historien mange gange før. Måske var han bare ligeglad, for han elskede bare at fortælle om sig selv. Men underholdningsværdien var der ikke noget galt med.

Rent praktisk

*Jeg satser på at komme op til dig på fredag sidst på eftermiddagen og så tager vi til København lørdag. Hvor lang tid tager det med toget til Københavns hovedbanegård? Til slut de kærligste hilsner og ømmeste tanker fra
Din Niels.*

Respons og andet i et kortere brev

Kære Niels

Tak for dit brev med refleksioner jeg straks får lyst til at besvare. Men den gik nu ikke, for i dag skulle jeg ind til København og ud til Blågårdsskolen og hente Lila og sætte hende på toget til Jylland. Det gør jeg ofte.

Bagefter dristede jeg mig til en gåtur ned ad strøget, med risiko for at falde for et eller andet tilbud, enten tøj eller andre sære ting, især fordi jeg jo pludselig har lidt penge, hvad jeg ellers ikke rigtig er vant til. Pengene er fra mit solgte billede. Som regel ser jeg blot på alt muligt og fryder mig uden at købe spor. Det er jeg faktisk ret god til, ikke mindst fordi jeg har en masse tøj. Det er tøj som er op til 15 år gammelt og morsomt nok kan hives frem igen med jævne mellemrum, som f.eks. de mangefarvede bukser jeg havde på sidst du var hos mig.

Jeg sad så i toget og læste dit brev nok engang, og så endnu en gang til.

Jeg regner ikke med, du har mulighed for at studere lange breve på weekendturen, så jeg vil prøve at svare lidt på dit brev, og beherske mig i at skrive alenlangt.

Jeg er vældig glad, ja nærmest stolt over din beslutningsevne.

Jeg ved jo, det er mere krævende for dig med alt det der skal forandres i forbindelse med Hanne og familie, end det måske er for mig at skulle flytte ud af Rustenborg. Eller måske ligger det lidt i samme niveau. Der kan fra mine omgivelser overhovedet ikke blive muligheder for, at nogen lægger sig på tværs. Jeg er faktisk ikke i tvivl om at både familie og omgangskreds under mig min store kærlighed.

Sikke nogle store fester du har fået stablet på benene.

Da jeg blev 35 år, holdt mine veninder Therese og Lone en kæmpe fest for mig, men jeg må indrømme at jeg ikke kendte alverden, der var inviteret med.

Den sjoveste fest (måske) var da jeg gik på akademiet og havde solgt et stort billedtæppe til Århus kommune og fyrede en del penge af på spontant at invitere alle fra Akademiet hjem på P. M. Møllers vej.

Det er sjovt at du skriver om Freja hund, som blev noget beruset, for lille Krista der var omkring 2 år blev til min store akademifest også meget interesseret i den store bowle der var fyldt med hvidvin og noget lidt stærkere og en masse friske sugende jordbær, ananas og andre glemte frugter, som hun ivrigt fiskede en del af op, inden nogen bemærkede hende. Hun blev også en kende beruset.

Derudover fejrede vi Arthurs og mit bryllup. Det foregik den 4 juni 1988. Det var godt tænkt af Arthur, at lægge det den 4. for så var der altid fridag den 5.

Da jeg blev 50 år, samlede jeg en masse fra både Arbejdet på daghøjskolen og Anholt deltagerne, men lavede det til et sammenskudsgilde, fordi, ellers ville det ikke have været muligt.

Resten af tiden indtil nu har jeg så deltaget i Kirsten og Alex fester, som altid er ret stort udført, samt Thereses og Susannes fester, og selv kun haft max 10 -15 indbudte gæster. Nå, nok om fester.

Jeg glæder mig også til at hverdagen sammen med dig, om ikke bliver fest så fyldt op med kærlighed, hvilket også er en fest at opleve.

For lige at svare på hvor lang tid det tager med toget til København, så er tiden fra afgang på Farum st. til Dybbølsbro st. hvor lokomotivværkstedet ligger, ca. en times tid. Dertil skal så lige regnes den lille gåtur ned til stationen. Der går et tog hvert tiende minut og det kører direkte til Dybbølsbro st.

Længere end denne lille bid brev, vil jeg ikke sende til dig i dag, og som du ved, bliver det også mest eller kun mit hjertes fylde der bliver sendt til dig både i morgen lørdag og søndag. Men jeg glæder mig til fryden og den varme der altid kan mærkes når du sender, også et af dine små virtuelle kys, som du kalder det.

*De kærligste tanker og inderligste kys
Fra din Karen*

RE:

Min kære Karen. Tak for dit dejlige brev. Jeg skriver igen i morgen men vil bare fortælle dig at jeg nu ligger på min seng og genlæser dit brev og sender varme tanker til dig. Jeg tænker meget på dig og bliver blød og varm ved det. Sov godt.

*De kærligste hilsner
Niels*

Lørdag d. 22.04

En lille godnat hilsen
Kære Niels

Jeg vil lige sende dig en lille varm godnat hilsen og fortælle dig at du er i mine tanker og i mit hjerte hele tiden.

*Jeg elsker dig. De kærligste hilsner
fra din Karen*

Søndag d. 23.04

Kys og kram

Kære Karen

Jeg sender dig lige de kærligste kys og kram. Jeg er næsten på vej hjem fra Jylland og skriver et rigtigt brev til dig i morgen.

Kærligste hilsner

Din Niels

Et lille godnat brev og lidt om min dag

Kære Niels

Tak for din søde hilsen.

I dag troppede den lille familie op ude i Kastrup lufthavn og tog imod Eja, der kom fra Australien og endelig med fuld ret kunne kalde sig uddannet dyrlæge. Bagefter tog vi alle hen på et lille, men godt madsted, ikke så langt fra Jeppe (hendes kæreste)'s lejlighed på Vesterbro.

Eja solgte sin andelslejlighed på Palermovej, før hun rejste til Sydney.

Allerede d. 6/5 flytter hun så til Stockholm, hvor Jeppe har fået fat i en lejlighed til dem. Dog skal han først finde job derovre og fremleje sin lejlighed, før de endeligt kan tage deres nye tilværelse i brug.

Jeg håber du fandt familieturen til Jylland fin for dig, men det kan du altid berette om. Jeg skriver ikke så langt et brev men vil altid gerne sende dig virtuelle kys og kram og i øvrigt glæde mig til at der ikke er så længe til vi ses igen. Ja det glæder jeg mig virkelig meget til.

De kærligste hilsner

Fra din Karen

Mandag d. 24.04

Kære Karen

Mange tak for dit brev og for billederne fra Ejnas modtagelse i lufthavnen.

Jeg har selv nogle ganske få gange oplevet at modtage én i lufthavnen og det er altid festligt og - håber jeg en stor oplevelse for den, der bliver modtaget. Det er vel også derfor, man gør det.

Det ser da ud til, at I hygger jer og er glade for at se hinanden.

Som jeg skrev til dig, var det lidt taktisk, at jeg tog med på "Familiaturen" til Sønderjylland. Jeg må indrømme, at det blev en god tur – langt over forventning. Der blev godt nok spist og drukket noget over middel.

Jeg kan på en gang fortælle lidt om turen, samtidigt med, at jeg fortæller noget, som jeg tror mange har oplevet, når forskellige mennesker er sammen.

Jeg tror også, du som kunstner kender den skuffelse, der kan opstå.

Nå, men ikke flere omsvøb. Her er eksemplet fra weekenden.

Ud over mig, var der tre andre musikere med. Nr. 1 en glad dansktopsanger, som er forsanger i et danseorkester på Fyn. Nr. 2 en udflippet singleguitarist. Nr. 3 en dybt seriøs musiklærerinde, nærmest med knold i nakken, men meget dygtig til at tage en hver node og straks spille det, der står på arket.

De havde medbragt diverse forstærkerudstyr og instrumenter. Den første aften spillede dansktopsangeren og syreguitaristen. Det var enormt hyggeligt, som sådan noget kan være, men jeg havde ikke lyst til at spille og ville hellere bare i seng og læse lidt.

Udmærket.

Jeg ville også godt yde noget og om lørdagen var jeg ret frisk og klar til at yde noget til selskabet, så jeg spurgte syreguitaristen om vi skulle gå op i dagligstuen eller, hvad det nu var – men meget hyggeligt rum, med masser af dybe lænestole mm.

Det gjorde vi så.

Jeg skriver lige at syremusikeren hedder Kaj. Det er nemmere.

Jeg havde ellers lovet mig selv, at jeg aldrig spillede sammen med Kaj mere, efter at han en gang, hvor vi spillede på Fyn, gik ud for at fyre en fed midt i et sæt og så glemte han at komme tilbage.

Nå, men jeg syntes altså, jeg ville yde noget og Kaj og jeg gik op og startede bare med at spille for os selv. Meget hurtigt blev lokalet mere og mere fyldt op.

*Jeg må indrømme, at han spillede en væsentlig del bedre singleuitar, end jeg huskede.
Jeg vil sige det på den måde, at det bare kørte for os.*

*Tressermusik og nogle enkelte nye numre ind imellem og jeg fik også lejlighed til at fyre
nogle kommentarer af undervejs.*

*Jeg tror vi opfattede os selv som en mellemting mellem Dr. Hook og Mungo Jerry – i
hvert fald hvad en del af repertoiret angik.*

*Vi kunne på det nærmeste ikke få lov at holde pause og det var sådan set Ok når, først
det kører, så kan man klare ret meget.*

Lokalet var efterhånden pænt fyldt med både voksne, unge og børn.

*Jeg vil tillade mig at sige, at det var godt, det vi lavede, men så dukkede
musiklærerinden op med knold i nakken og eksotiske rytmeinstrumenter i en kasse.
Hun begyndte at dele dem ud til publikum og straks forsvandt stemningen - som en
pølse i en myretue.*

*Det var bestemt ikke fordi, folk syntes det var spændende pludselig at sidde med deres
Pina colada i den ene hånd og en tamburin eller en rytmepind i den anden.
Kaj og jeg så bare på hinanden og meddelte kort at, nu holdt vi altså pause.*

*På en eller anden forunderlig måde, endte alle rasletingene snart nede i
musiklærerindens kasse igen.*

*Lidt efter spillede vi videre en lille times tid mere, indtil vi ikke havde mere væske at
svede ud af. Så tog dansktopsangeren fat og hyggede omkring publikum med et
repertoire af dansktopslagere og grandprix melodier.*

*Det var det ene eksempel, det andet er en slags krønike, fordi jeg var ca. 11 år og på
sommerferie på Samsø.*

Vi var 5 – 6 jævnaldrende børn i en nabohave, hvor vi legede orkester.

*Vi sad eller stod med forskellige kæppe og brædder og kasser og legede vi var et
symfoniorkester eller sådan noget.*

*Vi lavede vist lidt larm med diverse udstyr, tilsat syngende, nynnende og brummende
stemmer.*

Jeg husker mest, at det var enormt sjovt.

*Inge, som var den pige, der boede der, hvor vi legede, forlod os og gik ind i huset.
Meget kort efter kom hun tilbage med sin mundharpe, som hun var rimelig god til at
spille på.
Hun satte sig ned igen mellem os andre og begyndte at spille fiskerpigens sang eller
noget i den retning.
Så var legen ødelagt.*

*Min morale udledt af de to episoder er, at der ikke må organiseres undervejs, når ført
toget kører.
Jeg kan godt lide, at tingene er planlagt og rammerne er lagt, men herefter skal der ikke
gribes ind, medmindre, det er ved at gå helt galt.
Hvad sker der psykisk hos dem, der får deres udfoldelser ødelagt eller hos den, der -
naturligvis utilsigtet, ødelægger det.
Jeg tror, at i den første episode ville musiklærerinden have del i en tilfældigt opstået
succes.
I den anden episode, syntes Inge sikkert bare, at hun kunne tilføje legen en ekstra
kvalitet.
I begge episoder et misforstået ønske om en kvalitet, som var rent teknisk. Uden skelen
til den kvalitet, som bestod af selve stemningen og glæden blandt de mennesker, som var
sammen om noget, hvad enten de drak sjusser, dansede og teede sig lidt fjollet til
rockmusik eller det var børn, som legede, at de kunne noget og var noget.
Nå det var lidt tanker ovenpå weekendturen.
Til sidst vil jeg igen sige, at jeg tænker meget på dig, jeg elsker dig og glæder mig meget
til at se dig på fredag. Jeg glæder mig til at være sammen med dig og ikke mindst at
vågne op sammen med dig lørdag morgen.
Ja brevet i dag blev så nærmest en lille snak til/med dig. Men i weekenden kan vi se
hinanden, mens vi taler sammen. Det kan kun blive dejligt.
De kærligste hilsner og tanker
Fra Niels*

PS. Du får også lige et billede fra weekenden. Syreguitaristen er nr. 2 fra højre med sort jakke og cap med skyggen i nakken.

Refleksion, tanker og krønike

Kære Niels

Tak for dit brev og din festlige beskrivelse af weekendturen. Godt det blev en tur der blev over den forventning du havde lagt ind i den. Tit når man selv yder noget også, bliver det hele jo ofte meget sjovere, og det er dejligt at høre om den feststemning i fik fremmanet. Sådan en oplevelse er guf for sjælen og jeg ville godt se dig på slap line engang, har selvfølgelig set nogle klip på YouTube.

Med hensyn til fortællingen om musiklærerinden med knolden i nakken, så kender jeg bestemt situationen, selv om jeg ikke lige kan fremkalde en bestemt begivenhed nu. Den måske velmenende lærerinde har åbenbart overhovedet ikke haft for fem flade øre situationsfornemmelse. Og den lille Inge har ligeledes nok tænkt at det var hendes chance for at høste noget bifald.

Ja gud ved hvad den psykiske reaktion er for dem der får deres udfoldelser ødelagt? Jeg tror ikke der sker så meget andet end ærgrelse, og hvis ødelæggeren overhovedet opdager det, noget flovhed.

Nu kan jeg egentlig godt huske nogle situationer fra Anholtlejren. Hvis vi som flok sang så teltet nærmest gik til vejrs, skete det ikke så få gange at en eller anden syntes der skulle synges kanon og opdeles i grupper, og så dappede folk lige så stille ned i deres egne telte, for det disciplinerede oveni en hjertelig udfoldelse af alles stemmer, kan smadre rigtig meget. Er det ikke også det, der er alt for meget af, det der disciplinerede jag?

Hvis billedet, du har sendt mig er af Hannes familie, skal jeg love for den er stor. Det er da lidt af en flok.

I morgen skal jeg mødes med Lisa, min veninde og på Louisiana med hende. Hun har årskort til deres udstillinger og må tage en med gratis. Det er en eller anden videokunstner der udstiller der. Det glæder jeg mig til. Hvis jeg havde været ung i dag havde jeg ret sikkert søgt ind på Viborgs Animationsskole og blevet tegnefilmsudvikler. Jeg elskede tegnefilm som barn, og husker især nogle anderledes tegnefilm, end Disneys, som moster og jeg så i en driveinbiograf på Københavns Hovedbanegård. Men ok da jeg blev ung ville jeg også gerne være arkitekt, kunstmaler, keramiker og karikaturtegner, og allerhelst forfatter.

Der er lidt run på i de kommende dage, men har heldigvis brugt dagen i dag, til at forberede min krønike for de kommende dage, for der er nu noget særligt ved de længere fortællinger vi sender til hinanden. Grunden til forberedelsesarbejdet er, at onsdag skal jeg ind og passe Lila og torsdag op til Hundested og passe Ellis. Krista har fået et handicap medhjælper arbejde og har vagt på torsdag, hvor Jeppe vist har sin spilledag. Han spiller og synger sammen med sin lillebror.

Men jeg kan overkomme meget, når jeg ved at jeg skal se dig allerede fredag. Det giver en vældig energi, så jeg føler mig på linje med en teenager. Og så til

KRØNIKEN

Mens jeg gik på Kunsthåndværkerskolen

Da jeg gik på kunsthåndværkerskolen, må jeg erkende at jeg var yderst sårbar over for kritik. Og i den retning fandt jeg ud af at tegnelærer Erik Clemmensens pædagogiske sans var at foretrække. Han startede med at se på det udtryk han skulle bedømme og

roste de områder i billedet han kunne finde ud af at rose. Så kom kritikken på de mere uheldige elementer og tilslut endnu en opmuntring om det gode resultat. Mange lærere var kun interesseret i fejlene og slog mange håbefulde sjæle ned på den konto, men det var måske også meningen. Da jeg senere blev lærer, brugte jeg altid gamle Clemmensens principper.

Planen var at jeg skulle gå 4 år på uddannelsen til enten illustration eller reklame. Jeg ville 100 % helst gå på linjen for illustration, men vidste godt at det krævede albuer, at leve af.

David var vældig ærgerlig over at jeg ikke tjente særlig meget og gav altid udtryk for sin store bekymring og sin egen formåen. Det nagede mig at jeg derved virkede som en belastning på den økonomiske del. Jeg havde ekstra job i perioder og studielån, eller en slags SU.

Et udfordrende lærerjob

Moster kunne af gode grunde ikke undgå at høre om de økonomiske utrygge tilstande, som selvfølgelig handlede om at David i bund og grund hadede sit job, og det usikre indtjeningsniveau. Og det er der som sådan ikke noget at sige til, selv om jeg ikke tror han var bevidst om sit had til jobbet.

Da 1971 oprandt og foråret nærmede sig, hørte moster at de manglede en formningslærer på Sankt Annæ skole i 10 timer pr. uge.

Det job blev mit.

Efter sommerferien blev det sådan at jeg startede som formningslærer en torsdag og samtidig skulle forsøge at passe mit studie. Men studiet var meget stramt, vi blev krydset af om morgenen og det stod snart klart for mig at, jeg ikke både kunne gabe over de ti timer på Sankt Annæ, der tidsmæssigt, ikke indbefattede transporttid, og også passe min skole. Timerne lå ikke alle sammen i forlængelse af hinanden, så efter 3 mdr. stoppede jeg derfor på Kunsthåndværkerskolen, for en periode, og forlangte at vi solgte huset. Uddannelsen betød så meget for mig, men jeg brød mig heller ikke om at se Davids evige bekymring.

Den første dag som formningslærer gik ad h..... til. Ungerne var fuldstændig vilde, og jeg helt uvant med at sætte mig igennem via fasthed og kontant udmelding.

Fredagen blev endnu værre. De vilde børn kastede med ler, fjantede uhæmmet og uanset mine forsøg, hjalp intet.

Jeg var fortvivlet. Fredag aften begyndte jeg at kaste op og lå og græd opgivende i min seng. Men langsomt modnedes en følelse af ”at det skulle være løgn”. Jeg lagde derfor en plan om, at når jeg kom igen mandag, ville jeg bare være enorm skrap og ikke fokusere på enkeltindivider, men på dem alle i en klasse.

Det gav pote. Nogle af de mindre elever begyndte da også at fortælle deres respektive klasselærere, at de syntes deres nye formningslærer var skrap. Men ved at få denne placering, kunne jeg langsomt slække på stregheden og gå mere personligt ind på hver enkelt. Så stille og roligt forvandlede jeg i elevernes øjne, fra en skrap lærer til en populær lærer.

Jeg ville gerne at undervisningen ikke bare skulle være et fællesprojekt, så jeg begyndte at opfordre mine elever til også at udtrykke deres ideer. Jeg havde fra 4. klasse til og med 10. klasse.

Jeg var utrolig optaget af disse elever. Og næste forår spurgte frøken Rastrup, som var rektor på skolen, om jeg kunne tænke mig at blive klasselærer i en 1. klasse. Det virkede som en kæmpe ros af det hidtidige, så jeg blev noget smigret. Drømmen om at blive tegner dæmpedes noget, og jeg tilmeldte mig ”Triers faglærerkursus”, eftersom det var betingelsen fra Rastrups side, det sted hvor moster også havde taget sin læreruddannelse i Dansk, matematik og geografi. De krævede end ikke papirer på færdiggjort realeksamen, hvilket jeg jo ikke havde. Det jeg havde og kom ind på, var en udtalelse fra Rastrup, min i øvrigt gamle klasselærer i realen.

Tilknyttet til dansklæreren i en 1. klasse, var et utroligt gennearbejdet undervisningssystem der simpelthen havde plan for hver time man afholdt. Altså kunne jeg via denne lærebog, undervise de små jeg havde, efter alle kunstens regler. Det gik strygende. At jeg var og så meget ung ud, viste sig ved at rengøringskonen antog mig for en elev da jeg var vikar i 3. real. Det harmede mig.

Forældrene til børnene i 1. klasse skulle jeg jo også tage vare på. Det første forældremøde lød der stor forundring i starten, og flere spurgte hvor gammel jeg var. Jeg følte mig ofte meget usikker og famlende, men forældremøderne gik faktisk fra starten af ret fint og børnene fandt jeg dybt interessante.

Jeg har fortalt dig i et tidligere brev, hvordan den lille Niels der dunkede alle børnene i knolden på vej op til mig, næsten blev normal, og hvordan hans åndssvage mor kom med lillesøsteren ved sin side, så på sin søns fine tegninger og bogstavskrivning, som

han havde lavet, som en lille bog, og bare rystede på hovedet og erklærede at den lille pige ved hendes side, var meget dygtigere. Jeg ville godt have kvalt hende, men tilstede var både Niels og søsteren, så den mulighed måtte jeg opgive.

Det med "Triers faglærerkursus" opgav jeg efter 3 måneder. Det var mildest talt ufremkommeligt og beregnet til, hvis man havde klasser på et væsentligt højere trin. Nu var det jo i forvejen egentlig ikke min plan, at blive skolelærer i al evighed.

I 1972 solgte vi huset på Agerlands vej 49 og købte en ejerlejlighed ved Amagerport 4.

Da havde jeg egenhændigt installeret både nyt køkken og bad i huset.

Vi tjente ret godt på det salg, og havde til udbetalingen. Jeg tror vi solgte det til 290.000 kr.

Men selvfølgelig gik jeg straks i gang med at restaurere det gamle køkken i denne gamle patricierlejlighed og male entreen med mærkelige figurer, (som det vrimlede med) så alle folk forundret sneg sig ind i vores entre og gerne blev der i mere end blot til tøjet var afleveret.

Ved at flytte til Amagerport, besluttede David at han ville på et realkursus, idet han var gået ud af 7. klasse.

Men det vil jeg fortælle videre om i morgen.

Som en slags godnat sang der gerne må nå dit hjerte, men også er udtrykt mange gange, hvilket jeg ikke forestiller mig kan skade dig, vil jeg fortælle at jeg elsker dig højt og længes efter dig og glæder mig til det er fredag.

De kærligste hilsner

Fra din Karen

Tirsdag d. 25.04

Om dagens brev

Kære Karen.

Jeg er lige kommet ind fra havearbejde og mangler endnu lidt.

Så du får først brev fra mig sidst på eftermiddagen.

Kærlig hilsen Niels

RE:

Kære Niels

Tak for din oplysning.

De kærligste hilsner

Karen

Respons og mest om Ingo K.

Min kære Karen.

Tak for dit brev, dine refleksioner og den dejlige krønike.

Her følger så lidt refleksioner og noget krønike.

Jeg tror, at den, der ødelægger en stemning ved selv at ville være med i midten er en, der har så stort et ego, at vedkommende ikke bliver flov over en sådan forholdsvis lille ting, som at spolere en stemning. Det er i mange tilfælde først bagefter, at man kommer til at tænke på, at stemningen blev ødelagt, da det og det skete.

Med et ego større end landsgennemsnittet, tror jeg ikke den der har ødelagt noget, lægger særlig meget mærke til det. Hvis vedkommende lægger mærke til det, vil vedkommende nok nærmere tænke at alle de andre er en flok ignoranter, der ikke forstår, hvad der er stemningsfuldt.

Og så har du ret i, at det nok mest er ærgrelse, der præger de det går ud over. Og samtidigt er det kun en momentan følelse, som endda først rigtig kommer til udtryk, hvis man tænker over det bagefter, hvilket måske de færreste gør.

Jeg har desværre oplevet sådan noget på forskellige niveauer flere gange og havde lige som dig ikke umiddelbart husket et eksempel, der lige kunne rystes ud af ærmet.

Men, ligeledes som du, dukker de pludselig pinlige forsøg på kanonsang op... Det er simpelthen det værste, når en festsdeltager vil forsøge på denne måde at løfte en stemning yderligere op – en stemning, som i sig selv er rigtig god.

Ja, pinlige forsøg på kanonsang indtager helt klart førstepladsen i denne sammenhæng. Da jeg samtidigt ikke er den store fan af kanonsang, er det ganske let for mig at forstå dette eksempel.

Når selv musikere og andre professionelle, som ellers skulle optræde, laver et af disse indslag med at inndele publikum i hold, der skal lave noget kanonagtigt, ender det som regel med at det er publikum, der bliver til grin og ingen opdager, hvilket billigt trick, der er brugt.

Nå, men kanonsang er altså det værste. Det slår i øvrigt rundesang med mange meter.

Jeg skriver så vider på

KRØNIKEN

Jeg er nået til at skulle fortælle om flere af de sjove/interessante ting, der skete i mit år på Bagerstræde.

Da jeg flyttede ind i sommeren 68, var der på den side jeg boede, nogle kjolebutikker og andre tekstilhandlere, der lyste op blandt en frimærkehandler og en kul - og antikvitetshandler, som mest solgte koks og petroleum.

De fleste lejligheder i Bagerstræde var opvarmet af petroleumsbrændere.

Den side af gaden kunne jeg jo ikke se fra mine vinduer, for herfra så jeg den ulige side af gaden.

På denne var der ca. tre ledige butikker, en porcelænshandel og en forretning med møbelstof.

Møbelstofbutikken holdt ophørsudsalg, da jeg flyttede ind i de to stuer mod gaden. Det gik op for mig, at der i disse stuer var fire store vinduer og jeg havde aldrig ejet et gardin. Det gik op for mig, at jeg skulle bruge fire fag gardiner. Gardinerne skulle vel både se ordentlige ud om dagen og kunne trækkes for om aftenen.

Jeg gik ind i butikken, som havde ophørsudsalg. Nu var det ikke lige gardinstof, de gjorde i, men mere riflet fløj, læderlook og uopskåret mekka.

Men det var meget billigt, så jeg købte et ikke memoreret antal meter af noget meget kraftigt strukturvævet grønt stof.

De kom til at fylde væggene mod gaden i begge stuer – fra gulv til loft.

Det så bestemt anderledes ud end det ublegede lagenlærred de fleste af mine venner havde hængende omkring deres vinduer.

Kort efter blev butikken helt tømt og endnu en ledig butik havde jeg så udsigt til, men så en dag skete der noget.

Ingo Kühl og Co

Der ankom nogle mænd i store amerikanerbiler sammen med et større udvalg af håndværkere.

De arbejdede flere dage på et projekt og endelig en dag blev der sat facader op og jeg kunne se, at jeg nærmest var kommet til at bo i Londons Carney Street.

Der åbnede modebutikker hele gaden igennem. Kun porcelænsbutikken, ejet af to ældre frøkener var tilbage, som den havde ligget i mange år.

Jeg kan ikke huske navnene på alle de folk, der havde nogle små modebutikker, men den store matador var Ingo Kühl og hans bror samt Bent Visti og noget af hans familie.

Hele gaden igennem blev der lagt en rød løber og der stod store baljer med gule asters (tror jeg nok de hedder).

Det var en flot udsigt fra mine vinduer og til overflod var det sådan, at der var parkeringsforbud i Bagerstræde, så der var næsten intet, der tog udsigten – med få undtagelser: Ingo Kühl, hans venner og forretningsforbindelser, parkerede naturligvis i gaden. De regnede ikke med at parkeringsforbuddet gjaldt dem, men det havde de glemt at aftale med politiet, som jævnligt ankom og noterede hele striben.

Antikvitetshandleren, som var en slags lokalavis for os beboere i gaden, berettede, at Ingo Kühl havde en aftale med sine forretningsforbindelser om, at de blot sendte alle parkeringsbøder til ham.

Jeg havde i og for sig ikke noget med den anden side af gaden at gøre, men gik jo tit igennem, både i private ærinder og når jeg skulle over til fruens ejendom og passe noget der, så jeg var da på "Goddav" med nogle af modedefolkene.

Jeg talte ofte med antikvitetshandleren og når vi stod uden for hans butik, viste det sig, at han var på talefod med Ingo Kühl, som jeg derfor også talte lidt med en gang imellem.

Så en dag trak Ingo mig til side og spurgte, om jeg ville tjene nogle penge og jeg skulle næsten intet lave for de 5000, som var mange penge i 1968. Og ikke mindst for en vicevært og guitarlærer.

Så jeg ville da godt høre lidt mere om det lette job.

Du får resten i morgen, men jeg kan da godt røbe, at jeg kom til at sige ja. Men glædest var jeg dog siden hen over, at jeg ikke blev dybere involveret i hans forretninger.

Jeg fandt et lille uddrag på nettet i forbindelse med sagen mod Brixtofte, det får du lige med:

BT 30. MARTS 2002:

Brixtofte omgivet af forbrydere

*Svend Petersen var indkaldt som vidne i straffesagen mod de to selskabstømmere - i øvrigt sammen med andre kendte kriminelle som **Ingo Kühl** og Mogens **Wisti** Kiilerich, begge dømt i den såkaldte tolddatapladesag i 1997.*

Svend Petersen solgte Rør Mosegaard-grunden til Farum Kommune, for 32,5 mio. kr.,

men fik i tilgift 325.000 kr. og i følge Jørn Frederiksen, tidligere teknisk direktør i kommunen, gav Peter Brixtofte simpelthen ordre til, at betalingen skulle falde for sent, med det resultat at der skulle betales strafrenter. Hvorpå Svend Petersen fik tilsendt en check på 325.000 kr. fra kommunens bank. Bagmandspolitiet mistænker nu Peter Brixtofte for mandatsvig.

Nu skal du have dette brev og du får resten af Ingos krønike i morgen.

Jeg glæder mig til at være sammen med dig fredag/lørdag. Det er snart længe siden – i hvert fald alt for længe siden.

Håber du får nogle gode dage med børnebørnene.

De kærligste hilsner og min kærlighed sender jeg til dig.

Din Niels.

PS. Dagens billede er de to ejendomme, jeg var vicevært for. I den gule boede Fru Løfberg selv øverst oppe. Ingen lille lejlighed for en enlig.

Det blå hus var diverse pensionater, præstegård og hjulpiskere i kælderen.

I baggrunden til højre: Det ny Teater.

Respons og dagen i dag, samt krønikens fortsættelse

Kæreste Niels

Tak for et herligt brev, og en spændende optakt til næste del af din krønike. For uha, hvad mon du bliver rodet ud i af ham Ingo Kühl for 5000 kr.?

Det minder jo lidt om min egen situation efter at have tegnet de 48 tegninger til bladet Edderkoppen, og dernæst fik tilbudt endnu en pæn sum for at tegne nogle noget mere dristige udtryk, hvoraf jeg husker et, som måske var det eneste jeg egentlig fik tegnet. Det forestillede dronning Ingrid og kronprinsesse Margrethe i topløs udgave stå og sælge et eller andet ved en disk, mens Aksel Larsen stod i venstre side af tegningen og via taleboble erklærede at "Det gir' jeg ikke fem flade øre for."

Jeg husker ikke pengebeløbet hvis jeg udførte en stribe af den slags, men jeg fik ret kolde fødder, og smuttede en eftermiddag ned i deres lokaler der lå i Istedgade.

Tegningen eller tegningerne lå fremme i baglokalet. Jeg snuppede det eller dem og forsvandt ud i lyset.

Selv om der blev lokket med alskens pengebeløb, nægtede jeg at tegne så meget som en eneste tegning til dette foretagende igen. Uanset om de skulle lave flere Edderkopper eller andet. Der var et eller andet lurvet omkring udgiveren og hans hjælpere.

Og så er vi vist ganske i overensstemmelse med hinanden ud i kanonsang.

I dag har jeg været til en utrolig spændende men også ret dystre udstilling på Louisiana med kunstneren William Kentridge, som jeg ikke kender, egentlig kender jeg ikke specielt mange, fordi det er værkerne der interesserer mig, og egentlig ikke kunstneren. Sådan er det med alle værker, musiske, boglige eller andet.

Bagefter tog vi hjem til Lisa. Hun serverede, som altid, superlækker mad og vi fik lige endevendt både kærlighed og kildevand, vores tanker om hist og pist. Lisa har jeg kendt i 42 år.

KRØNIKEN

Kritikken der vendte til en ny udfordring

Jeg følte mig en lille smule røvdreng, da David ville have sin realeksamen og tog den, fordi jeg nu var den der slæbte pengene hjem. Det var dog ikke noget der gav de store gnidninger.

Jeg var virkelig dybt engageret i mine børn, og forsøgte mig med undervisningsmetoder, der påkaldte sig et forældrepars ængstelse. Jeg arbejdede på samarbejde og det at sætte børnene sammen til glæde for hinanden. Jeg lavede timer hvor de blev individuelt undervist, hvilket krævede meget af mig men viste sig at gøre børnene ret gode til at læse allerede inden de startede i 2. klasse. Grundet det klagende forældrepar, der mente

at "det også kunne blive for meget af det gode, udelukkende fordi deres lille pige Anne var henrykt for undervisningen", dukkede vores Rektor Annie Rastrup pludselig op i en time, for at observere min undervisning. Jeg tænkte at så kunne hun lige så godt få den undervisning jeg var blevet klandret for. Syntes hun ikke om opskriften så måtte hun jo sige til.

Det gjorde hun. Hun var faktisk ret begejstret og spurgte om jeg kunne tænke mig også at få timer i specialundervisningsholdet, for jeg kunne måske tilføre undervisningen et pift eller to.

Det skulle så være i august 1973.

Specialundervisningen

I den "klasse" jeg fik i specialundervisningstimerne, som var udover min klasselærerfunktion, havde jeg, som start 4 små elever som var på 3. klasse i alder, men ikke rigtig kunne finde ud af logikken i specielt læsningen.

Jeg startede selvfølgelig ud med at de alle fire skulle fortælle noget om sig selv. Det er jo ikke det nemmeste altid og det vidste jeg godt, så de skulle prøve at tegne eller klippe ud af blade, hvad de godt kunne lide. Det blev en slags fiasko der endte i succes. Den ene var en lille pige Betina, med ekstremt svedige hænder og et underligt tomt blik. Måden hun kikkede blade igennem på for at finde billeder, var fuldstændig ude af kontakt med opgaven.

Jeg havde også tre drenge, hvor den ene Michael, som Betina, bare bladede formålsløst igennem alle bladene og kun stirrede på mig stort set konstant. De to andre drenge kløede til gengæld på og fik skabt noget sjovt.

Men egentlig var de to "problembørn" dem jeg følte trængte til et eller andet i opgaven.

Jeg tog fat på den ene af de to drenge der havde løst opgaven og jeg fik alle 4 til at komme med nogle kommentarer. Så tog jeg Betina op. hun så lidt betuttet ud, men smilede pludselig stort, "jeg kan godt lide rød farve". Og så kom der gang i et fint maleri, med en meget aggressiv og hurtig udførsel af rødt på et stort stykke papir.

Michael mente ikke han kunne afsløre hvad han bedst kunne lide, men han ville gerne hviske det i mit øre. Og det gjorde han så, kort og kontant. "jeg kan bedst lide dig".

Dernæst var opgaven at klippe noget ud, eller male noget de ikke kunne lide. Og det blev nogle yderst dramatiske billeder.

Dette at få deres tilstand nogenlunde udtrykt, gav en rigtig fin stemning.

Og så bagte vi bogstaver til den store guldmedalje og hoppede dem ind i en hinkerude. Det hjalp gevaldigt på hukommelsen at man kun fik en af de bagte bogstaver, hvis man kunne huske hvad det var for et bogstav.

Det generede især Betinas far med denne "løsslupne" tilgang til lærdom. Han forklarede sin egen teori om stort set, at kun revselse af børn, var løsningen for at banke lærdommen ind i hovedet på, især hans lille heftigt nervøse og svedende datter. Jeg lavede en slags tids pause, hvor jeg fik ham til at love at han ikke en eneste gang begyndte på at slå Betina, og ikke talte negativt når hun forsøgte at komme igennem de meget forenklede tekster han ville have hun skulle læse for ham. Denne ed skulle vare i en måned. Det var kort tid, men en måned i et barns liv er langt, og Betina levede væsentligt op. hun åd sig igennem hele alfabetet og åd sig igennem små lette ord som læsebogen også indeholdt, og jeg tror hendes far indså at lærdom kan bankes ind på mange måder.

To af drengene Klaus og Georg, skulle lave gymnastiske øvelser for hvert bogstav selvom de selvfølgelig fik en bogstavkage som belønning, for de var urolige og ret aktive så det kunne jeg jo ligeså godt udnytte. Der kom da også skred i deres formåen, må man sige. Michael var derimod lidt af en nød at knække. Hans behov for fysisk kontakt var

ret stort og han havde det med at slå armene om mig og hænge fast med en slet skjult fryd, hvis jeg legede med og bevægede mig med ham hængene bagpå.

Jeg spekulerede som en gal på hvordan jeg kunne få noget puttet ind i hans hungrende hoved.

Det tog lige nogle uger, før det pludselig slog ned i mig.

Men det kan du høre mere om i næste krønike.

Nu nærmer fredagen sig med hastige skridt og det er superdejligt. For det er, som du skriver, snart længe siden vi har været sammen og jeg savner dig hver dag, selv om det hjælper at have skrivende kontakt.

De kærligste og ømmeste tanker og hilsner

Fra din Karen

Ps. Billedet er min, på det tidspunkt, 2. klasse, jeg med alt for kort hår, som også lige blev farvet en smule. Gys

Kapitel 7

Vi har stadig meget at fortælle hinanden.

Onsdag d. 26.04

Respons og afslutning på cliffhangeren

Kære Karen.

Tak for brevet og billedet, og det lyder jo heri som om, du havde en rigtig god dag med Lisa.

Lidt respons og en tanke

Det er jo dejligt at kunne gøre sådan nogle ting og netop at udstillingen var ret dystert siger jo også noget om, hvordan man kan have spændende oplevelser på mange forskellige planer. Det virker også som om du ikke var forberedt på, hvad I skulle se. Jeg håber Lisa stod inde for, at her var en spændende oplevelse for dig.

Jeg har det i hvert fald sådan, at hvis jeg er inviteret med til noget lidt specielt, vil jeg gerne have at den, der har inviteret mig, på en eller anden måde står inde for, at her er noget, der er værd at se eller opleve.

Det kan måske lyde lidt mærkeligt, men jeg har vist fortalt, at jeg er ikke til de helt store overraskelser. Jeg vil gerne være forberedt.

Det betyder jo ikke, at jeg ikke kan overraskes – bestemt ikke. Men der kan måske ligge lidt af en udfordring. Det kan vi altid snakke videre om.

Det var bare lige en tanke, jeg fik.

Men jeg har da bestemt fået nogle meget behagelige overraskelser i mit liv.

Det hører egentligt til i krøniken, at jeg fortæller om to meget behagelige overraskelser, som jeg slet ikke var forberedt på (Det kan altså godt lade sig gøre) men det er ikke udgangspunktet.

Næste gang vil jeg sprænge kronologien og fortælle om disse to episoder, for i dag skal du have mere om Bagerstræde, hvor der stadig er en del, men først og fremmest cliffhangeren om Ingo Kühl.

KRØNIKEN

En morgen havde jeg været ovre på Vesterbros Torv efter en avis, og da jeg gik ind i Bagerstræde på tilbagevejen, lagde jeg mærke til at den røde løber, var skåret væk

foran porcelænsbutikken. Samtidigt var baljerne med gule asters rykket, så der ikke stod blomster foran bemeldte butik.

Det her bliver lidt indviklet, men jeg håber, jeg får det hele med, så det er til at forstå, hvad der var ved at komme gang i.

Da jeg nærmede mig min opgang kom Ingo ud fra sin forretning og kaldte på mig.

Jeg blev vinket ind i hans showroom, hvor vi befandt os helt alene.

Uden indledning sagde han: "Nu skal du høre. Helt direkte og så kan du sige ja eller måske"

Han spildte vist aldrig tiden og gik direkte videre med at fortælle, at han havde prøvet gennem de sidste dage at købe porcelænsbutikken.

Men de to ældre for ikke at sige meget gamle frøkener ville ikke sælge. Han tilføjede, at det nærmest skulle tolkes som, at de gerne ville sælge, men ikke til ham eller andre modefolk, som blot ville nedlægge frøkenernes livsværk og indrette noget modehalløj i deres elegante porcelænsbutik.

Det blev i øvrigt antydnet at en af Ingos folk tidligt på morgenen havde skåret den røde løber væk fra porcelænsbutikkens fortov og fjernet asters, så der ikke skulle se for pænt ud.

Ingo forklarede videre, at jeg skulle snakke med damerne og prøve på at købe deres porcelænsbutik. Derefter skulle den sælges videre til ham med en fortjeneste til mig på 5000 kr.

Dog kunne der fragå et beløb pga. noget med varelageret, som jeg ikke forstod. I øvrigt anede jeg ikke en dyt om porcelæn.

Ingo virkede mig en kende smart.

Han var ikke den type, jeg ville købe en brugt bil af og så skulle jeg pludselig købe en brugt porcelænsbutik og sælge den videre til ham.

Jeg huskede min børnelærdom fra Greve Badehotel. Per Grenaa havde bl.a. lært mig, at i enhver situation, som man skal tage stilling til, er det store spørgsmål: Hvad er det værste, der kan ske?

Det kunne jeg ikke helt overskue, men kunne dog se noget i retning af, at jeg stod tilbage med en brugt porcelænsbutik og en masse Bing og Grøndahl, som jeg overhovedet ikke havde forstand på. Og så har jeg ikke en gang nævnt, at jeg jo ikke havde penge til at lægge ud, så jeg kunne også stå med en gæld vedrørende samme butik med varelager.

"Nej tak", sagde jeg.

I mellemtiden var Ingos revisor eller sagfører dukket op.

Sidstnævnte foreslog, at jeg købte forretningen og sagde at "min revisor" lige skulle sige god for det. Så skulle jeg gå tilbage til modebutikken og hente ham, som altså var revisor eller sagfører.

Han ville udfærdige papirerne.

Når det hele var klar skulle vi gå tilbage til Ingos showroom, hvor hele handelen skulle føres over i Ingos navn. Jeg ville så få 3.000 kr. for min ulejlighed - kontant og uden kvittering.

Jeg fik også opgivet en beløbsramme for selve det konkrete køb. Der medfulgte også et par fif om, hvordan jeg skulle byde og foreslå.

OK, tænkte jeg. Det kan ikke gå galt. Mit navn står ingen steder og jeg skal ikke have penge op af lommen. Det værste, der kunne ske, var at jeg ikke fik de 3.000 kr., men dem skulle jeg have samtidig med, at Ingo fik papirerne, så det så lyst nok ud. Ingen penge, ingen papirer.

Jeg gik op og tog min reneste skjorte på og en af mine fine jakker fra musikskolen og så gjorde jeg min entre i porcelænsbutikken.

Jeg husker ikke, hvad damerne hed, men de tog meget pænt i mod mig – de havde sjældent kunder.

Jeg kikkede mig omkring i butikken og gjorde mig klart, at jeg ikke skulle komme ind på noget omkring porcelæn og andet teknisk.

Jeg ved ikke, hvordan en porcelænsspecialist ser ud, men jeg prøvede at ligne sådan en.

Jeg tog mod til mig, nærmest henkastet men dog forretningsmæssigt, sagde jeg: "Jeg har altid ønsket mig at eje en porcelænsbutik. Kan jeg ikke købe denne her? Det er lige meget. Hvad den koster!"

Den ene af damerne sagde meget skrap: "Du kan hilse Ingo Kühl og sige, at butikken er ikke til salg"

Den anden dame, åbnede i mens døren og sagde "Farvel og tak for i dag!"

Jeg gik ind og fortalte det til Ingo, som bare sagde, at han havde regnet med den mulighed.

Det var en brat slutning på dette længere eventyr.

Herefter hilste Ingo stadig pænt på mig på gaden, men vi snakkede aldrig rigtig sammen mere.

Han er dog ikke helt ude af krøniken endnu.

For at fuldende historien, kan jeg berette, at da jeg et halvt år senere flyttede fra Bagerstræde, ejede de to damer stadig deres forretning.

De var vist sådan en slags "Hos Helene" på Vesterbro.

Så er der bare tilbage at tælle en, to og så er det fredag.

Du kan ved lejlighed skrive, hvornår du er hjemme, så kan jeg finde ud af, hvornår jeg kan være hos dig. Jeg vil lige undgå den værste myldretid ud af København.

De kærligste hilsner og tanker

Din Niels.

Nogle tanker og forslag, og en lidt blandet krønikeudgave

Kære Niels

Tak for dit brev, din respons og krønike. Det er stadig højdepunktet på dagen, at se dit navn stå inde i indbakken, og så som i dag, sidde hele vejen ind til Åboulevarden og læse dit brev.

Med hensyn til overraskelser og Lisa, så inviterede hun mig specielt ud til denne udstilling, fordi jeg selv har lavet nogle ret stærke eller dramatiske små "videoer" hvoraf du engang har set en.

Denne kunstner vidste jeg godt var ovre i denne side og det var yderst betagende at opleve hans videoer, der var sat kæmpestort op, som om en masse skygger arbejdede sig igennem et øde landskab.

Han havde virkelig noget at sige om specielt de undertrykte folk. Han er født og opvokset i Sydafrika som hvid.

Jeg er klar over at du ikke bryder dig om overraskelser, og jeg fik vist også sagt engang vi skrev lidt om det, at der er en del overraskelser jeg selv helst er foruden. F.eks. at venner eller familie pludselig og uventet dukker op. Det skal de bare ikke.

At jeg så også kan blive let forskrækket, som er de sidste rester af mit nedbrud i 2006, er den sørgelige sandhed, som jeg prøver at klare i stiv arm, men må erkende, nogle gange giver mig hjertebanken og åndenød.

Men a pro pos denne snak, vil jeg lige spørge om du ville gå med til at mødes med min yngste datter Eja til en kop kaffe på lørdag efter udstillingen. Grunden er at Eja skal flytte til Stockholm d. 6/5, altså næste lørdag og meget gerne vil møde dig inden.

Jeg ved det fra din side kan give uro, men jeg bliver nødt til at spørge dig, for jeg snakkede med Eja i formiddags. Der er en vis logik i dette, fordi de slet ikke havde regnet med, at jeg kunne blive så engageret overhovedet.

Nu har du nogle dage til at tænke over det.

Det er som sagt først på lørdag, og Eja er en meget ligefrem pige, som ikke har svært ved at køre en samtale.

KRØNIKEN

Løsningen på Michaels læsetræning

Jeg havde en dag en af de lange gårdvagter og så to piger sidde sammen. Den ene vendte ryggen til den anden og de morede sig med at tegne figurer på hinandens rygge. Der var ideen.

Det var sådan Michael måske kunne fange en sammenhæng.

Jeg forsøgte og selvfølgelig ville alle fire prøve det, og alle fire forlangte i første omgang at jeg skulle tegne på deres rygge.

Men jeg oplevede den glæde, at Michael fik åbnet for noget input.

Som du nok kan forstå var det efterhånden blevet en vældig god lille gruppe, der glædede sig til timerne og hinanden. Jeg ved selvfølgelig ikke, om det egentlig skulle være min fortjeneste, for de passede, på en måde, til hinanden.

Til gengæld var jeg ikke nogen succes for børnene i min anden klasse, da jeg efter sommerferien kom i skole med det lange hår klippet af. Som jeg sikkert for længst har fortalt dig, udtrykte en af de små drenge sig ret bombastisk, idet han sagde: "Ad hvor er du blevet grim." det stod ikke lige til at ændre.

Et lusket forsøg

Jeg ved ikke om du gik på skolen da lærer Braats søn startede op som lærer. Han var i alt fald ansat på skolen, da jeg gik i de større klasser.

Jeg var jo noget benovet over at så mange af de lærere, jeg selv havde haft som barn og ung, nu også var mine kollegaer.

Ole Braat spurgte en dag om ikke det ville være en rigtig god ide, at han og jeg lavede en historiebog sammen. Han forklarede at han var ved at skrive en lærebog i historie,

men manglede en tegner til at illustrere den og vidste jeg var rigtig god til at tegne lige den slags tegninger, han havde forestillet sig.

Det lød jo vældig spændende, så det sagde jeg jo ikke nej til.

Ole foreslog at vi mødtes hos mig efter skoletid og fik det diskuteret igennem.

Det var der jo ikke noget underligt i.

Han kom hjem til vores lejlighed, jeg hev tegnematerialet frem, og vi satte os i sofaen.

Der gik desværre ikke mange minutter før Ole slyngede sin arm over ryglænet, hvilket jo heller ikke behøvede at være specielt, men to minutter efter væltede han nærmest ind over mig og forsøgte at kysse mig samtidig.

Jeg blev rasende og fik ham skubbet væk og rejst mig op. Det var vildt ubehageligt at skulle erkende, at det nok næppe var for at lave en spændende historiebog sammen med mig, at han var kommet.

Han forsøgte i de kommende dage at forklare sig, at undskyldte, men jeg fandt ham simpelthen tarvelig. Den slags "overraskelser" afskyede jeg.

Endnu en gang Triers Faglærerkursus

I 1973 havde jeg atter lovet at tage studiet på Triers faglærerkursus op igen. Denne gang ikke alene, idet Birger, der som jeg, også var blevet ansat som lærer, og som jeg, lovet at følge disse kurser.

Det var en god hjælp at gå begge to på kurset, for så kunne vi gennemgå opgaver og snakke om det.

Birger var blevet gift med Else og David og jeg fik dem som venner.

Men efterhånden faldt både Birger og jeg noget af på den.

Undervisningen var mildest talt røvsyg, for at sige det, som det var.

Birger snakkede en del om at gå på seminariet i stedet for, og jeg overvejede selvfølgelig selv muligheden, men det rev noget i mig, for jeg kunne ikke slippe drømmen om at uddanne mig inden for den kreative verden. Jeg vidste jeg ikke ville fortsætte og være skolelærer resten af mine dage.

Men løsningen på det dilemma kom fra en helt uventet kant.

Det vil jeg bevæge mig ind på i næste krønike.

Min mor

En eller anden eftermiddag i februar 1974 havde jeg aftalt at min mor skulle komme på besøg.

Men knap en time før hun skulle arrive, ringede hun og lød mildest talt besynderlig. Hun kunne faktisk ikke rigtig tale, men fik vrøvlet sig ind i noget med at, hun ikke kom, at vi alle var ligeglade med hende og hun var træt af livet.

Nu var min mor gennem årene blevet et meget bittert menneske, som nidkært bebrejdede moster en masse og mente jeg sendte moster øjne, når hun var til stede, hvilket jeg måske også gjorde, idet øjne betød, at jeg kikkede over på moster, men selvfølgelig ikke, at jeg gjorde øjne. Det lå mig fjernt.

Men min mors jalousi tog til, år for år og var en slags forbandelse, der fulgte bl.a. mig, men også til dels moster, gennem hendes liv.

Da hun havde ringet, blev jeg forfærdelig bekymret og stormede alt hvad jeg kunne ud til hende, på min cykel. Hun var flyttet ud i Urbanplanen. Så hun boede ikke mere på den fine adresse, "Ved Mønten".

Stående foran hendes dør, erkendte jeg, det kunne blive vanskeligt at få hende til at åbne denne dør. Jeg råbte ind til hende og opdagede ved at kigge gennem brevsprækken, at en eller anden mands fødder, gik rundt derinde.

Det virkede meget besynderligt. Jeg tiggede og bad ham både grædende og tryglende om at åbne for mig, for til sidst at true med, at jeg ville kontakte politiet, hvilket var de magiske ord for endelig at få døren åbnet.

Min mor sad fuldstændig apatisk med savlet løbende ud af den halvåbne mund. Jeg stormede over til telefonen og ringede efter hjælp. Mogens som var hendes ven og ejer af mandens fødder fra kigget gennem brevsprækken, foretog sig intet. Men ham

Min mor efter blodproppen

opfattede vi alle som ekstrem sær.

Det korte af det lange blev, at min mor, på Sundby Hospital, fik konstateret en blodprop i hjertet, som dog ikke havde været stor nok til at ødelægge kranspulsåren.

Af en eller anden grund reagerede jeg noget besynderligt bagefter, idet jeg i flere uger måtte sidde op og sove, for overhovedet at kunne trække vejret. Hver gang jeg lagde mig på langs, stoppede vejtrækningen som om jeg var ved at

drukne.

Det var, som om min mor blev mere nærværende i et ½ års tid efter begivenheden.

Men det kan jeg altid vende tilbage til.

I næste krønike sker der absolut alt for pludselige ting, kan jeg kun oplyse.

Tankerne kredser om din snarlige opdukken her, de kredser om dit smil, dine varme øjne, og jeg glæder mig bare til at være dig nær.

De kærligste hilsner og tanker

Fra din Karen

Torsdag d. 27.04

Der svares ja og skrives lidt asynkron krønike

Kære Karen.

Tak for brev og krønike, som kom, som du havde skrevet - i nat. Men jeg læste det først her til morgen. De sidste nætter har jeg sovet ret godt og endda kunnet gå i seng inden kl. 1.

Lad mig straks svare på dit spørgsmål/forslag.

Jeg vil meget gerne møde Eja på lørdag.

Vi er dog nok nødt til at tage fra København allerede inden kl. 15. Jeg håber, det kan passes sammen.

Men jeg kan komme i god tid allerede i morgen, fredag. Jeg kan tage hjemmefra ved 12.30 tiden og dermed være hos dig ca. 13.30.

Det er lidt svært at tage hul på noget nyt her, da vi jo kan se hinanden og snakke rigtig sammen allerede i morgen. Vi finder så også ud af, om vi skal køre i bil eller tog til København. Det er jo parkering, der kan være et problem, men lad os nu se. Du skal bare aftale med Eja, som jeg glæder mig til at hilse på. Det er jo din datter.

Da krøniken ikke har en cliffhanger fra sidst, vil jeg i dag springe lidt og fortælle om de to glædelige overraskelser; jeg har haft.

De er begge det, jeg vil kalde en overraskende overraskelse. Nummer to tillige enormt glædende overraskelse.

KRØNIKEN

Da jeg var i lære på Nimb spillede vi kokkeelever fodbold engang imellem. Vi kunne jo bedst spille om hverdagen i dagtimerne pga. vores arbejde, men der var under Dansk Firmaidræt en forening, som hed Tjenernes Idrætsforening. De spillede kampe om hverdagen og lavede turneringer også på hverdage, hvor restaurationspersonalet havde mulighed for at holde fri.

Vi meldte os til en indendørs fodboldturnering i Sundby Idrætspark og var 4 unge mænd på holdet.

For at forstå min overraskelse, må jeg beskrive meget nøje vores entre til den første kamp i hallen.

Vi fik at vide, at vi var oversiddere i den første runde. Så var vi allerede lidt videre. Men ak og ve i anden runde skulle vi møde det hold, som havde arrangeret turneringen og vi vidste, at de var rigtig gode.

Vi ladede op rent psykisk og sagde til os selv, at så var vi slået ud i den kamp, men skulle bare gøre det så godt som muligt og løb dybt koncentreret ind i hallen.

Og her er beskrivelsen vigtig: Vi løb ind fra en port i siden af hallen. Dvs. midt på banen og kiggede til højre, hvor der jo så var et mål. Vi fokuserede udelukkende på det mål og det var det eneste vi så. Bortset fra modstanderne, som stod og varmede op ved det mål.

De vandt lodtrækningen og valgte at blive i den ende, hvor de varmede op. Vi gav bolden op og anden gang, da jeg fik den, huggede jeg til og scorede et mål. Dvs. i det andet minut.

Her er det passende at sige, at jeg normalt er forsvarsspiller og ikke vant til at score mål, men den store overraskelse var, at da jeg havde skudt og stod og fulgte bolden ind i nettet, kom det.

Da bolden lå inde i målet lød der et voldsomt bifald fra et par hundrede tilskuere, som jeg ikke havde set, idet de sad i den anden ende af hallen, altså til venstre. Til den side havde jeg ikke kigget på noget tidspunkt.

Det bifald glemmer jeg aldrig.

Det var jo ikke fordi, det var mig, der havde scoret, men fordi 4 små kokkedrenge fra Nimb havde bragt sig foran mod favoritterne.

Vi kæmpede resten af kampen for alt, hvad vi kunne og vandt 1-0. I øvrigt skete der det interessante i resten af turneringen, at i næste kamp spillede vi uafgjort, men fordi vi havde scoret første mål i den kamp, gik vi videre.

Så var vi faktisk allerede i semifinalen, som vi tabte stort. Vi var bare så trætte og ikke gode nok. Kampen om tredje, fjerde pladsen, tabte vi også.

Men det betød trods alt, at vi blev nummer fire, efter kun at have vundet én kamp.

Fire overraskede kokkedrenge der vandt 1 mål i fodbold

Men det største den dag, var altså det totalt uventede bifald, fra et publikum, som jeg ikke vidste, var til stede.

Anden store overraskelse

Selve den store fest på min 70-års fødselsdag blev ikke afholdt på selve dagen, men Hanne vidste godt, at jeg gerne ville se nogle venner om morgenen, så jeg inviterede de naboer, jeg var gode venner med. Dvs. Ham i nr. 39 blev ikke inviteret.

Hanne sagde, at hun havde inviteret et par stykker mere, men jeg måtte ikke vide hvem de var.

Det er heller ikke så vigtigt, men der kom altså en del flere end de naboer, jeg havde inviteret og Hanne havde sørget for, at der var, hvad der skulle være på brunchbordet. Da vi havde siddet og hygget os i ret lang tid, på terrassen ringede det på fordøren. Som fødselar var det naturligt, at jeg gik ud og lukkede op, det kunne jo være endnu en gæst eller postbuddet. (Det var dengang man stadig bragte post ud).

Jeg gik ud og åbnede hoveddøren og udenfor stod alle børnene fra børnehaven med tilhørende pædagoger og sang fødselsdagssang.

Jeg er ikke så vild med, at der bliver sunget fødselsdagssang for mig, men den morgen var det noget af det mest gribende, jeg har oplevet.

Jeg vil stoppe for nu og køre ud og møde Angela til en tur på golfbanen, hvor vi vil håbe vejret holder.

Jeg kan også godt tælle til én. Det vil sige en dag - og vi ses. Jeg sender dig et billede som jeg har fundet fra vores store dag i Sundby Idrætspark. De fire kokkedrenge, som slog favoritterne ud i den eneste kamp, de vandt den dag. Og så lige billedet af overraskelsen med børnene fra børnehaven.

Jeg elsker dig og længes efter dig.

Ps. Indholdsfortegnelse:

Jeg kan ikke lade være med at sende dig den foreløbige indholdsfortegnelse til mine erindringer.

De kærligste hilsner

Niels

Indholdsfortegnelse. 1

Indledning. 2

Tidligt liv på Korsikavej 2

Samsøboere. 4

En større familie på Korsikavej 7

En skoledrengs glæder og sorger 20

Ferier på Samsø. 26

Mormor i sporvognen. 28

Gammel Kirkevej 34

Fiskehandleren bliver sømand. 37

Halløj på Greve Badehotel 38
Restaurant Nimb, fodbade og den onde fe. 45
Musik eller skiveskåret pålæg. 48
Militærtjeneste. 48
Livet på Bygrænsen. 49
Det korte forsømte forår 50
Danmarks Musikskole. 50
Vicevært. Et år med et broget persongalleri 52
Treværelses lejlighed på Nørrebro med egen mug på væggen. 52
Syv år blandt lilla bleer 52
Fra kreativ udfoldelse til tørre lønsedler og skemaer 54
En næsten lykkelig skilsmisse. 55
I den hvide verden. 56
Et år med ski og musik. 57
En travl dag på kontoret 58
Bakken, en lidenskab. 58
Mit forfatterskab. 59
Oure med hypnose og rafting. 59
Oure og sommerskole som livsstil 66
Mellem gæs og ænder på Aalykke. 68
Svendborg Sygehus har en forkert afdeling. 68
Tilbage til Sjælland. 69
Helbred. 69
Vesthuset i Rønne. 71
Jeg elsker julen. 72

Refleksioner og en slags krønike

Kære Niels

***Wow, jeg kan faktisk sagtens forestille mig det overraskende bifald og din forbavselse.
Men det må også have givet både din rygrad og skuldre en anelse vokseværk, at vide du
var årsagen til at holdet også gik videre.***

Håber du ikke bliver for overrasket over jeg sender mit brev til dig noget tidligere i dag.

Ja det er morsomt som overraskelser alligevel kan gøre en utrolig glad.

Sådan en var jeg jo også i en noget mildere grad ude for, da jeg tog med Jette op til Hillerød, nærmere betegnet Annaborg for at hente mine billeder. Jeg blev simpelthen så overrasket over at mit billede var blevet solgt, at de to gamle frøkner der sad ved modtagelsen, fik et glad knus, begge to.

Din nr. 2 overraskelse er rørende.

Når du skriver sådanne oplevelser begynder jeg også at tænke på, hvornår jeg virkelig blev meget overrasket og meget glad. Men jeg må erkende at der er så mange gange det er sket, at der bliver helt blitzagtigt på øverste etage, så det må vente.

Men jeg må erkende at jeg faktisk godt kan lide mine børn synger en fødselsdagssang, hvilket ofte sker ved at de ringer om formiddagen uanset vi senere skal ses eller ej, og så synger de et vers.

Det er fint at du kommer her kl. ca. 13.30. rigtig fint. Jeg glæder mig så meget til at være i din favn igen.

Med hensyn til Eja skal hun noget om formiddagen, men regnede med hun kunne være et aftalt sted omkring kl. 14, jeg håber selvfølgelig lidt før. Hun er som sagt, jo ret opsat på at hilse på dig inden hun rejser til Stockholm.

En art krønike, eller noget, der kom til at hænge lidt og ikke blev fortalt.

Inden David og jeg solgte huset vil jeg lige fortælle lidt om nogle skærmydsler vi af og til fik.

En af dem skildrer vist meget godt mit dengang, lidt iltre temperament.

Det var vinter i 1971 eller 72 hvor jeg kan huske at vi blev uvenner over et eller andet, som for længst er havnet i affaldskurven. Jeg kan i alt fald ikke huske hverken årsag eller emnet. Det jeg vil fortælle er at, når jeg blev såret eller vred, vidste jeg ikke af andet end at hive fat i noget overtøj og smække med hoveddøren.

Normalt dampede jeg så behørigt af efter max 10 min og kom tilbage igen. Jeg har aldrig kunnet være vred eller sur mere end max et par timer, og så skal det være ret alvorligt. Det betyder ikke at jeg ikke kunne være ked af det i lang tid, det betyder mere

at jeg ikke kunne rumme vrede ret længe. Den følelse smuttede væk som vilde heste over en bakketop.

En gang må det have været lidt mere vrede der skulle gås væk, for da gik jeg meget længe, nok over en time. Jeg lagde ikke mærke til, at det var en af de koldeste nætter i mands minde. Ikke før jeg atter stod inde i vores varme stue.

David måtte med stor forsigtighed forsøge at trække mine støvler af og nulre et par totalt frosne fødder til akkompagnement af et tudehorn, for de tæer gjorde afsindigt ondt i fasen med at blive tøet op. Måske er det derfor jeg ret hurtigt glemte, hvorfor jeg dog var blevet så vred eller såret, at jeg havde formået at gå i over en time uden overhovedet at bemærke kulden.

En ret tavs Karen og hvad deraf fulgte

En anden begivenhed som borede sig ind i mit selvværd var, at jeg dengang i de herrens år 1968 – 1979 var et meget tavst menneske, bortset fra når jeg havde med børn at gøre, eller følte mig tryk nok til at åbne munden.

Jeg kunne selvfølgelig grine og pjatte med en veninde eller med Kirsten for den sags skyld, men der hoppede ikke mange gloser ud af min mund, hvis jeg befandt mig på lærerværelset, eller besøgte Davids far og dennes kone og nye barn.

En eller anden gang, hvor hans lille familie var i lidt krise, idet faderen og den nye kone, vist havde bøvlt med samværet, blev jeg forbudt adgang til dem. Det var nok ment som en midlertidig løsning, fordi tavse mennesker godt kan virke mere observerende end snakkende. Og jeg var meget observerende. Det kan jeg ikke benægte. Jeg havde tit denne følelse af at være tilskueren til menneskene i al almindelighed. Jeg bed mærke i deres mimik og udtryk. Og kan stadig godt huske de mange ansigter i mine unge år. Ja for den sags skyld kan jeg stadig huske ansigter godt.

Men det gik på et tidspunkt op for mig at det ikke er en tilstand alle mennesker har.

Da jeg underviste i maleri og tegning, nok specielt tegning startede jeg altid ud med at bede kursisterne sætte sig over for hinanden. 2. min efter bad jeg så den ene række lukke øjnene og efter tur fortælle, stadig med lukkede øjne, hvor meget de kunne huske af den person de havde over for sig. Nogle kunne huske ret meget, men de fleste huskede forbavsende lidt.

Nå men det at jeg var uønsket i Davids familie, gjorde jo ikke just noget godt for os, og tilmed var David ikke den der rigtig havde mod til at tage en snak med sin noget bestemte far.

Nu tror jeg nok at jeg blev inviteret ind igen efter nogle måneder, men da var jeg groet ind i en så stor følelse af vrede, at jeg blankt afslog at se dem mere. Og sådan blev det. Jeg ved ikke om jeg formår at putte de to afsnit ind i krøniken, på en eller anden måde. Vi får se.

Du har lige sendt din indholdsfortegnelse over din krønike, og det fik jo mig til også lige at tænke lidt længere frem. Men jeg skriver jo normalt fra gang til gang, ligesom jeg også lader mig inspirere af dine fortællinger, så jeg har endnu ikke nogen lang indholdsfortegnelse. Men det skal jeg nok få.

Det har jo været vores indfaldsvinkel til at åbne op for kærligheden. Og det er de små varme tilkendegivelser, flettet ind i fortælling efter fortælling, der for mit vedkommende, blev til en slags adgangsbillet til mit ellers tilbageholdne hjerte og opgivne forestilling om, at kunne blive berørt på alle planer. Det er jeg så overrasket over, så det er måske en af de største men ret stille fantastiske overraskelser. At jeg glæder mig som du til vi ses, er jo så heller ikke nogen hemmelighed. Nu kun om ret få timer.

De kærligste tanker og hilsner

Fra din Karen

Fredag d. 28.04

Vi ses om lidt

Kære Karen

Jeg bliver lidt forsinket i dag cirka en time. Dvs. at jeg nok er oppe hos dig ved 14.30 tiden.

I morgen kan vi bare køre i bil til København. Så har vi bedre tid om eftermiddagen til, at du kan lave en aftale med Eja. Jeg skrev jo at jeg gerne skulle af sted mod Dalby ved 15. tiden, men hvis det er fra Kbh. så er der mere tid, for så tager jeg ikke over Farum hjem.

Vi kan sagtens finde et sted at parkere, for det betyder ikke noget, hvis der skal betales. Det vigtigste er, at vi kan være sammen og lave de aftaler, vi gerne vil.

Og jeg vil meget gerne hilse på Eja.

Vi ses altså ved 14. 30 tiden i Farum og så kan vi aftale nærmere, men lav du bare en aftale med Eja.

Jeg glæde mig meget til at, være sammen med dig igen, min elskede pige.

Kærligste hilsner

Din Niels.

RE: Vi ses om lidt

Kære dejlige Niels

Det vigtigste er at vi snart ses. Jeg har sendt dig en lille SMS om du havde en af de der hulklippere til læder, for så ville det være fint hvis du tog den med. Jeg er så glad for bæltet som du gav mig, men kan kun bruge det til de bukser der sidder på hoften, da der lige mangler et hul ekstra.

De kærligste forventningsfulde hilsner

fra din Karen

Kl. 14.35 stod Niels udenfor min opgangsdør med sit glade lidt generte smil. Det at se ind i hans øjne, mærke forbindelsen mellem os, der ikke kræver ord, der bare er, fik mig til at boble i hele kroppen med det samme.

Vi måtte starte mødet med at ligge tæt sammen i min smalle elevationsseng og bagefter få en kort slummer.

Da Niels vågnede, valgte vi at sætte os ud på altanen for solen varmede og fuglene var som et helt englekor. Foråret piblede frem alle vegne og erklærede sin begejstring for livet.

Jeg åbnede en flaske rødvin, hvilket jeg yderst sjældent var i besiddelse af, og tog med ud på altanen, for at vi kunne snakke lidt mere praktisk omkring vores ideer med en fælles fremtid. Det var noget vi begge længtes efter også. Den med oldekollet, var jo stort set skippet, men Niels foreslog at jeg lejede en beskeden lejlighed i f.eks. Næstved, men boede med ham i huset i Dalby. Han var ret fokuseret på den økonomiske side af vores fremtidige samliv, hvilket var forståeligt. Ideen tiltalte mig på ingen måde. Bare tanken om at leve i hemmelig forening huede mig ikke og det var jeg selvfølgelig nødt til at udtrykke klart.

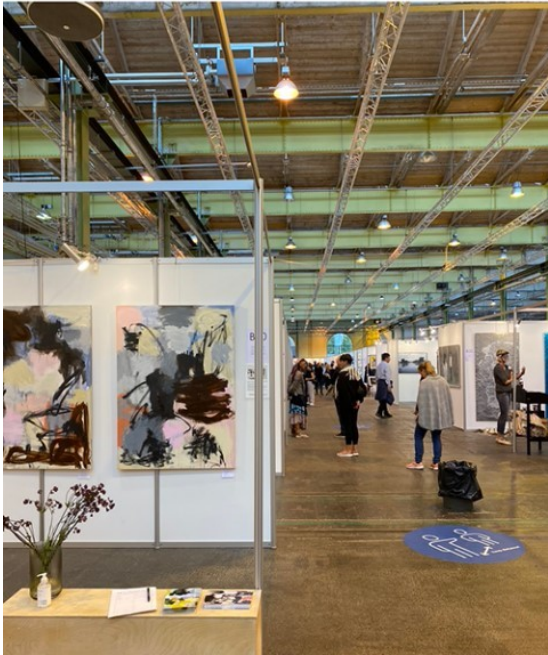
Det tog Niels blot til efterretning, ingen antydning af protest, så derfra gik vi over til hvad jeg ville have med af ting og sager. Niels er noget mere håndgribelig end jeg, og det er meget godt, for det giver mig en slags jordforbindelse og stor tryghed. På et tidspunkt kiggede han på mig og udtrykte, at han slet ikke havde gjort sig klart, at jeg havde levet 11 år med mit eget selskab og faktisk ikke før ham, ønsket et bofællesskab med nogen. De ord, den erkendelse blev jeg faktisk rørt over. For i mine egne overvejelser, lå jo en del rækker af år med den harmoniske, selvbestemmende tilværelse, som var en ret stor beslutning at give slip på. Men jeg var sikker i min sag. Jeg elskede denne mand nok til at springe ud på det, der kunne ligne isflagetilstand, inden der kom en eller anden mere fast grund under fødderne. En ny hverdag, milevidt fra mit nutidige liv. Dette nutidige liv var fyldt med indhold. Jeg havde generelt en følelse af aldrig at have tid nok. Hver dag glædede jeg mig til. At denne indstilling ikke var blevet mindre kunne jeg dårligt benægte.

Der blev drukket meget lidt af rødvinen. Det er altid et problem for mig hvis en halvfylt flaske, skal udholde ventetiden i længere tid, hvilket sådan en åbnet flaske snildt kunne risikere, da jeg ikke kunne drømme om at drikke vin til hverdag. Ja faktisk er sandheden at vin er meget lidt velsmagende, heller ikke de gode af slagsen, men kan give en lettere stemning.

Niels spiste ikke meget af den kylling med ris og salat, som jeg serverede for ham.

Vi kom til at snakke fortid og partnerskaber. Niels fortalte om en ret stor forelskelse han havde som ung. Kvinden var skizofren og var spaltet op i to personligheder. Ofte fortalte han, kunne hun selv mærke skiftet. Med den baggrund begyndte Niels ivrigt at læse om sygdommen. Forholdet var imidlertid for vanskeligt. Det blev aldrig til noget. Derimod blev Niels ret forelsket senere, i en kvinde der hed Lisbeth. Hun var imidlertid lige gået ud af et forhold og skulle have tid. Niels ventede ærbødigt på hende i et år før hun endelig åbnede for at de skulle blive kærestes. Sammen restaurerede de en ældre nedlagt gård. Men hun kedede sig ude på landet og ønskede at flytte til Odense, hvor der skete meget mere, end ude på landet.

Men at sove sammen, kunne ikke benægtes var en slags højdepunkt for os begge. Altså også bare at ligge i hans arme og falde i søvn ved lyden af hans lille kutterlyd, der blidt og romantisk snoede sig forbi mine skumgummi- ørepropper som jeg altid sov ind med og havde gjort siden jeg var barn.

Lørdag d. 29.04.

Det var også en slags dagens højdepunkt at vågne. At slå øjnene op og se ind i Nielses. At have tid.

I dag skulle vi på udstilling. En broget en af slagsen med mange amatørkunstnere, hvoraf nogle var formidable, mens andre ikke rigtig kunne svinge sig op til det helt store.

Det hele foregik i lokomotivværkstedet tæt på Fisketorvet. Derfor kørte vi til dette

sted for at stille bilen. Bagefter fumlede vi lidt rundt for at finde lokomotivværkstedet. Selvfølgelig fandt vi det og spadserende rundt i det kæmpemæssige foretagende kaldet ”Art Nordic”, hvor bl.a. min veninde Jette

Udstillede. Det gjorde så heldigvis, at Jette og Niels fik lejlighed til at hilse på hinanden.

Vi gik lidt rundt på de forskellige stande, men blev lidt overvældet af de utrolig mange udstillere og dermed et sandt ragnarok af billeder og skulpturer. For at få lidt overblik og ro, tog vi lidt at drikke, og gik derefter ned til Dybbølsbro station for at mødtes med Eja.

Hun så, så sød og en kende usædvanlig ud, med sin skindhue frejdigt trykket ned over issen.

Vi besluttede at gå ind i det kæmpestore center, som Fisketorvet viste sig at være. Der satte vi os på et af de mange cafeteriaer, hvor Eja straks spurgte til vores planer om at flytte sammen og dristigt spurgte ind til hvad Nielses samlever sagde til situationen. Der skyndte jeg mig at blande mig og sagde noget om at vi gik roligt til værks og det kunne vi altid snakke om. Ikke fordi jeg ikke ville snakke om det, men mest fordi Niels så ud til at få en slags følelsesmæssig lussing, i alt fald blev han noget forlegen. Men det var ret hyggeligt og lidt ærgerligt at Eja og jeg måtte bruge noget tid på at stå i kø ved dametoiletterne, da Niels jo skulle køre hjem forholdsvis tidligt og forlod os ved 15.30 tiden.

Jeg så ham gå ned ad butiksstrøget med denne lidt ludende lidt langsomme gang. Pludselig vendte han tilbage, gik hen til mig og gav mig et knus. Eja og jeg fortsatte bagefter snakken. Hun udtrykte at hun syntes godt om ham, selv om han lignede hendes far. Han virker god mor, sagde hun og tilføjede, og rar. Jeg vidste godt hun holdt meget af sin far, selv om hun i visse henseender fandt at han var for meget, og lagt et alt for ambitiøst niveau for hende.

lørdag d. 29.04

En kærlig godnat hilsen

Kære Niels

Det var så dejligt at have besøg af dig efter lang tids længsel og også komme ud sammen. Måske var Art Nordic lige lovlig stort sat op for os begge, men det var alligevel rart at snakke lidt om det og være sammen om det.

Og så fik du hilst på Eja, en måske lidt speciel pige. Ret bramfri. Hun syntes godt om dig og det er jo dejligt for mig, at hun fandt dig god og rar, som hun udtrykte det.

Lige hjemkommet, kom Krista så, dybt ulykkelig.

Men efter en times samtale om det der er baggrund og årsag, en forklaring om energier der tumler ind i hinanden osv. lysnede udsynet lidt. Jeg ved egentlig ikke om det bare er det at være åben og lyttende, der fik hende til at føle sig mere i samklang med situationen og måske se nogle udveje.

Det får du nok hørt mere om, på et tidspunkt.

I morgen vil jeg tro hun kører tilbage til Ellis og Jeppe. Måske tager hun med ind til Miriam som jeg skal ind til, for at hilse på hendes nye kæreste Bent.

Jeg skriver ikke så meget i aften, fordi jeg har Krista på besøg.

Men du skal vide at jeg elsker dig, og elsker at være dig nær.

Jeg elsker dig for den du er kære Niels, for du er virkelig mere lys end du måske selv kan se.

De kærligste ømmeste tanker og følelser

Fra din Karen

M.d.n.

Jeg skriver dette med at Niels er et lys, fordi jeg fornemmer en slags tyngde i ham, som han måske ikke er helt klar over, eller som han tror andre ikke kan se. Det stærke ønske om kontrol og hans fascination af mig, som hænger sammen med min status i vores unge år, dels som den ”smukke” Karen og dels som Anny Hawraneks niece, som mange af især kukkernes unge drenge var vældig interesseret i, men som jeg må erkende jeg ikke er denne identitet mere, bortset fra at jeg stadig er Karen. En Karen, som jeg har levet videre med i 50 år oveni, så min sjæl og personlighed er forandret på mange planer, selv om vi alle sidder inde i os selv, også selvom vi måske ikke helt er, hvad vi kom for at være, så ved kernen i os hvem vi faktisk er. Den kerne ved også, hvor vi betrådte forkerte veje, og hvor vi betrådte de veje der ville berige vores sjæle.

Søndag d. 30.04

Tak, dagen i dag og krønike anekdoter

Kære Karen

Mange tak for sidst. Det var et dejligt døgn, vi havde sammen.

Jeg kan godt forstå, du ikke rigtig fik skrevet i aften. Problemer, man som forælder skal tage sig af, trænger sig selvfølgelig op på en førsteplads.

Du skal da også bruge al den tid, der er nødvendig, på at hjælpe og støtte Krista med de problemer, der er opstået for hende.

I dag har jeg været på golfbanen. Der var ellers standerhejsning i tennisklubben, men golfen blev prioriteret op. Jeg havde ellers glædet mig til det arrangement i tennisklubben, men når jeg lod det udgå til fordel for golf, tæller det jo ikke så godt for tennis i år. Det er måske fordi jeg sloges med et par tennisskader i efteråret.

Men jeg føler egentligt ikke, jeg selv var med til at vælge eller også var det noget dybt i mig, der valgte – det er jo egentligt den handle måde, vi har talt om, kan forekomme. Det giver mig anledning til at overveje, om der skal være mere tennis, Det kan jo også være fordi floorball optager mig så meget. Det skal selvfølgelig overvejes.

Det tog lidt tid, at komme ud fra Fisketorvet. En meget venlig arbejder fra stedet fortalte mig, at det ikke var Fisketorvets skyld, men simpelthen københavnertrafikken, der var gået helt grassat – og det var københavnere ikke så gode til at takle, men lidt

var nok også frakørselsforholdene på stedet, der var skyld i det. Men hele resten af vejen hjem, gik dog uden kødannelser nogen steder.

Du skal havde den lovede stump krønike fra Nimb samt et billede fra den minderige dag i Sundby Idrætspark.

Selve krøniken, som stadig foregår i Bagerstræde, fortsætter så i morgen med nogle små episoder og et efterspil.

KRØNIKE

Rest. Nimb.

Det var på Rest. Nimb at vi jævnligt måtte lægge ører til køkkenchefens beklagelser. Det var ham, der hævdede at den onde fe havde stået ved hans vugge og kastet den forbandelse over ham, at han skulle være kok.

Når han kom ind i køkkenet eller i kødskæringen råbte han ofte, at nu havde han fået dagens første fodbad og var nærmest gennemblødt, og så betød det, at han havde spulet gulvet i køleboksene og fået et par dråber vand på sig.

Han var ellers god til at fortælle historier og hvis vi ved morgenmødet kunne få ham til at fortælle, havde vi reddet mindst en times ekstra pause.

Hans yndlingshistorie var om en gang han havde fået en opgave af en stor slagtermester på Værnedamsvej.

Han skulle lave nogle store kolde anretninger, som kunne udstilles i slagterens vindue og gerne måtte vække interesse hos de forbipasserende.

Iflg. køkkenchefen, som blandt kolleger i branchen, kaldtes "Danmarks Ove", havde hans anretninger vakt så stor opsigt, at folk stod i kø på hele Værnedamsvej og et stort stykke ned ad Gammel Kongevej. Og - stadig ifølge "Danmarks Ove", havde politiet indsat et vist antal uniformerede betjente til at dirigere fodgængerne.

Antallet af betjente varierede efter chefens humør.

Han kunne også en historie om, hvordan han på en fisketur - til en sø et sted på Sjælland - havde mistet en kostbar fiskestang, fordi han havde fået en alt for stor fisk på krogen. Stangen blev flået ud af hænderne på ham.

Da han et år senere var taget på fisketur til den samme sø, mente han bestemt, at vi ikke kunne gætte, hvad han pludselig fik på krogen.

Og ve den arme kokkeelev, der prøvede at gætte, at han havde fanget sin egen fiskestang fra året før.

Jeg glæder mig til vi skal være sammen igen og ikke mindst skal rejse et par dage sammen.

De kærligste hilsner fra

Din Niels.

En smule omkring Krista og anden dagsrest, og endnu et stykke krønike

Kære Niels

Tak for dit brev, det var virkelig dejligt at høre lidt om din dag med valget og beslutningen om at komme på golfbanen.

Og godt du kom helskindet ud af det rod, som de kære københavnere åbenbart ikke rigtig mestrede.

Den køkkenchef har da heldigvis haft nogle ører der lyttede til hans lidt usædvanlige fortællinger.

Krista var som sagt hos mig til i eftermiddags hvor hun tog hjem. Jeg tog derefter selv ind til Miriam og hilste på hendes kæreste, som virkede rigtig god for Miriam.

Midt i spisningen og snakken sendte Krista nogle triste sms'er og vi har derfor aftalt, at hende og Ellis kommer herhjem i morgen, begge to.

Lige nu orker hun ikke meget og jeg er noget bekymret for hende

KRØNIKEN

Afslutningen af en 7 års periode.

Mit forhold til David var lidt besynderligt. Vores samvær kunne have været bedre end det var, men fakta var, at jeg havde det bedst når han arbejdede, for så kunne jeg koncentrere mig om at tegne og skrive. Megen tid til den slags havde jeg ikke, fordi der også skulle bruges en del tid på forberedelse til skolen og selvfølgelig jobbet i sig selv. Nogle gange blev jeg faktisk nærmest sur, hvis han dukkede op allerede ved 21- tiden, fordi han ofte kimedede dørklokker til mindst kl. 21.30 og derfor først var hjemme omkring kl. 22. det var naturligvis ikke hver aften, kun måske to til tre gange om ugen.

Jeg tror jeg dybest set syntes det var urimeligt, at så snart jeg havde job ville han uddanne sig.

Nu kan vi mennesker jo som sådan normalt ikke både blæse og have mel i munden, så det bedste havde jo været at være studerende begge to og ikke partout også have et hus eller en ejerlejlighed. Men det var vi begge skyld i at ligge som vi havde redt.

I juni 1974, så vi oveni også på en grund, der var til salg i St. Magleby. Området skulle byggemodnes og grundene med de små sommerhuse, ofte bare nedrives. De var billigt til salg indtil byggemodningen tog over og nok ville gøre dem dobbelt så dyre.

Forinden havde jeg med stor aktivitet interesseret mig for begrebet typehuse. Og af og til blev jeg lettere optaget af spørgsmål om jeg skulle uddanne mig til arkitekt.

Rigtig mange af typehusene var efter oliekrisen i 1973, blevet mere opmærksomme på hvordan et hus kunne holde på varmen.

Jeg byggede små modeller af de forskellige ideer jeg gik op i. Sommeren blev ligeledes brugt på at bebo det lidt forfaldne sommerhus der bemægtigede sig et vildnis af en grund. I min fantasi ville vildniset altid kunne være der. Det var jo som et vidunderligt eventyr.

Det der med ligusterhække og fine velplejede græsplæner spekulerede jeg ikke i.

David havde taget sin realeksamen på et år med topkarakterer og fået tilbudt at tage studenterkursus samme sted. Det var en af lærerkræfterne hr. Berggren der, ud over studenterkurset, også var lærer på Sankt Annæ Skole. Denne Berggren stod og manglede lærere til hans realkursus og tilbød David at undervise på kurset nogle aftener om ugen.

allerede i slutningen af september begyndte David at virke noget besynderlig.

Han kom senere hjem, ville helst sove på sofaen osv., jeg ventede nogle gange i virkelig lang tid, og grundet mit fokus på arbejdet med børnene, min iver efter at kreere enten små model huse, tegne til en tegneserie eller udforme en let læsebog, som aldrig kom i trykken, så manglede jeg nogle at snakke med, ud over moster. Jeg begyndte i en fornemmelse af utryghed, at køre byen tynd i en eller anden bus. Den sad jeg i, mens den kørte frem og tilbage og jeg kunne sagtens køre i nogle timer på en billet. Jeg havde faktisk ingen jeg kunne snakke med om den nagende følelse der var begyndt at blomstre, som en grim kaktuslignende gevækst.

Jeg prøvede at få David til at fortælle mig årsagen til hans mærkværdighed, men for en gangs skyld, var der ikke meget der kom ud af hans mund. Ellers kunne han godt snakke, som et vandfald.

En søndag morgen spurgte jeg ham, om han havde forelsket sig i en anden. Det sagde han nej til og ganske pludseligt derefter, begyndte jeg at få kramper og blev indlagt på Sundby hospital.

Mine kramper var ret voldsomme og gjorde ondt som bare fanden. Jeg blev lagt ud på hospitalsgangen og en sød sygeplejerske forklarede at jeg ville komme ind på en stue dagen efter. Men det ville jeg ikke. Jeg ville gerne høre folk der gik forbi, og gerne høre skramlen og liv.

Kramperne viste sig kun at være opstået grundet hyperventilation Kramperne var til gengæld ret kraftige.

Jeg fik vel en slags depression, for jeg vidste udmærket godt at han havde fundet en anden, og løj for mig. Det er jo billedligt som at være spændt fast til en gloende ovn og ikke kunne vrisse sig løs.

Jeg lukkede mig inde i mig selv og ville ikke have besøg af nogen, heller ikke moster, men jeg snakkede med hende i tlf. ofte, hvor hun en dag fortalte mig, at en af kollegaerne havde set David gå hånd i hånd med en kvinde. Efter en slags ventilationsåbning af vrede og sorg, lettede det i mig og de stærke kramper der havde hersket i et par dage, forsvandt.

Dengang kunne man få lov at blive på et hospital noget længere tid, ja faktisk over en måned. I den periode var der en af lægerne der bemærkede mine lidt mærkelige tegninger og tog en dyb god snak med mig. Den psykologiske side af samfundet var ikke rigtigt lukket ud i lyset endnu, selv om der skete meget indenfor faget. Denne læge var dog en slags psykolog.

Derfra sagde jeg op på Sankt Annæ Skole og tilmeldte mig et højskoleophold på Askov højskole. Jeg vil påstå at lige netop dette ophold, blev en slags forsinket pubertet kunne jeg vel kalde det. Det blev også en helt ny tilværelse der kom hul på.

Det fortæller jeg om næste gang.

Også jeg glæder mig utroligt til dagene sammen med dig. Det er godt at tænke på dig midt i bekymringerne.

De kærligste hilsner

Fra din Karen.

Kapitel 8

Vores krøniker tager nye retninger

Onsdag d. 01.05

Ekstra Brev

Kæreste Niels

Som jeg skrev i går har jeg fået Ellis og Krista på overnatningsbesøg, så jeg ved derfor ikke helt, hvornår jeg får mulighed for at sidde og hygge med at skrive brev til dig, og jeg ved heller ikke hvor meget og hvor lidt der bliver sendt til dig, men et er sikkert, du får et brev i aften stort eller lille.

Jeg ville bare lige skrive det, så du vidste det på forhånd.

Jeg elsker dig

De kærligste hilsner

Fra din Karen

Respons og krønike

Kære Karen.

Det er da en grim tid, den du er nået til med David. Det er godt at få at vide, selv om det gør mig så ondt for dig. Jeg synes, du fortjener at have et rigtig godt liv.

Jeg håber meget, at jeg kan være med til at give dig det gode liv, du fortjener.

Du fortjener det selvfølgelig ikke fordi, du er så sød, sexet, smuk og lækker, men først og fremmest fordi, du er et så godt menneske – og fordi jeg elsker dig.

Jeg fornemmer, hvordan du vil andre det så godt og så skal du også selv have et godt og smukt liv.

Det var lige lidt tanker her, kort inden jeg skal af sted til floorball.

Det er rigtig flot solskin, men meget koldt, så haven trækker ikke i mig, for at få fræset en gang mere og få hugget flis af de sidste grene. Men lidt når jeg da ind imellem.

Og så kan det være meget rart at have en have, hvis den ikke tager al ens tid. Det gider jeg simpelthen ikke. Den skal bare være så meget i orden, at den kan nydes gennem sommeren.

På Aalykke, som jeg ikke er nået til endnu i krøniken, havde jeg et meget lille stykke skov og jeg elskede at gå rundt derinde og passe den smule, der var at passe. Det gav dog næsten selvforsyning af brænde, hvilket så også krævede et stykke arbejde, men det holdt jeg virkelig meget af.

KRØNIKEN

Som jeg var nået til i Bagerstræde, var jeg ofte sammen med Peter Vesth hvor vi gik i byen om aftenen, når vi var færdige med at undervise.

Jeg ved ikke, hvor mange af de steder, du kendte dengang. Vi kom af og til på Parnas, som var en pianobar, sådan nærmest beliggende mellem Købmagergade og Magasin. Der var selvfølgelig et klaver og engang imellem satte en gæst sig ved pianoet og hyggede omkring de øvrige, som stille og roligt nød en øl, mens Djurup fortalte os sine historier, for jeg ved ikke hvilken gang.

Og du har ret. Jeg har virkelig lagt ører til mange historier. Men jeg har da også lukket ørerne, når nogen, der ikke var fødte fortællere, prøvede at underholde med hakkende anekdoter.

Disse historier kan jeg jo af indlysende årsager ikke referere.

Jeg ved i øvrigt ikke, hvem der ville vinde en konkurrence i at fortælle historier: Djurup eller Danmarks Ove fra Rest. Nimb.

De var meget forskellige historiefortællere, men et havde de til fælles: De var altid nogle store helte i deres historier. Forskellen kom mest frem ved, at Køkkenchefen havde megen selvironi. Et begreb, der var totalt ukendt for Svend Djurup.

Uden at gå i detaljer handlede Djurups historier mest om fantastiske koncerter han havde spillet og damer, han havde nedlagt.

Vi kom også på Cafe Nick, som lå lige ved Nicolai Plads og lidt længere inde i det, der kaldtes "Minefeltet" lå Piccadilly Bar. Ingen af disse to steder, var steder min mor ville have brudt sig om, hendes søn frekventerede.

Men de var for os unge mennesker midt i tyverne, herlige fristeder, hvor man kunne blande sig med de andre eller vælge at sidde selv med sin øl.

Endelig kom vi også meget på Pilegården i Pilestræde.

En aften havde Peter og jeg været i Vingården (jazzværtshus), men ville hellere bare slappe lidt af og gik de få hundrede meter længere ind i minefeltet til Piccadilly.

Da vi kom ind og gik op til baren for at købe lidt bajersk øl, var der en pige, som råbte efter os.

Vi vendte os naturligvis efter råbene og så to, med os jævnaldrende, kvinder, sidde alene ved et bord.

Der skulle ikke meget overtalelse til, for at vi satte os ved deres bord og kom godt i snak.

'Når Peter og jeg normalt mødte kvinder, havde vi næsten aldrig problemer med at fordele "byttet", for Peter var til store kvinder og jeg var til mindre.

Og en stor og en lille ved det bord var jo oplagt, skulle man tro. Men det viste sig at den største af dem, som hed Lise, simpelthen slog den lille, Lisbeth, med flere længder. Lise var både sjovere og langt mere spændende og underholdende.

Som kvinder nu gør, gik de på et tidspunkt på toilettet sammen, og Peter og jeg nåede så at aftale, at de to måtte vi se igen, så vi ville invitere dem med til en reception den kommende lørdag aften.

Det virkede ikke særligt påfaldende, selv om vi undlod at fortælle dem, at til den reception, kom der ikke flere end os fire.

Nå, men de kom da til vores reception og grinede meget af det arrangement, vi havde lavet – med det beskedne deltagerantal.

Det blev meget hurtigt tydeligt, at Lise og jeg ville have hinanden og Lisbeth og Peter dampede af langt ud på natten.

Det vigtigste i den historie er, at jeg som tidligere nævnt var træt af at være vicevært og havde så ikke noget sted at bo. Lise var træt af sit lille værelse på Frederiksberg alle, og ville finde en lejlighed, gerne ejerlejlighed.

Der gik ikke lang tid, før vi fandt ud af, at selv om vi ikke var stormende forelsket i hinanden, kunne vi godt finde ud af at flytte sammen. Vi havde det godt sammen og kunne grine af de samme ting og lave sjov over en masse begreber. Så det kunne blive helt fint.

Vi var langt henne på foråret 69.

Jeg vender lige tilbage til Ingo Kühl, som havde fået den smarte ide, at tøjbutikker var noget britisk, så gaden kunne ikke hedde Bagerstræde, men derimod Bakerstreet.

Det startede han med at meddele Københavns kommune. Det kunne de ikke acceptere, så han søgte om, at gaden blev omdøbt til Bakerstreet.

Det kunne de heller ikke acceptere.

Afslaget kunne Ingo så til gengæld ikke acceptere, så han fik lavet nogle meget store og flotte skilte.

4 styks i alt, hvorpå der stod Bakerstreet, og nedenunder med småt: "City of Copenhagen" eller sådan nogen lignende.

I nattens mulm og mørke fjernede nogle af hans folk de normale blå gadeskilte i hver ende af Bagerstræde og hængte de nye skilte op.

Det så flot ud.

Der gik kun et par dage, så opdagede myndighederne, hvad der var sket og fjernede skiltene.

Jeg tror Ingo vidste, at han ikke kunne vinde det slag, for der kom ikke flere skilte op med Bakerstreet.

Men det var flot så længe, det varede.

Jeg tror næsten, at jeg i næste afsnit flytter til lægeforeningens boliger – kendt som Brumleby. Men jeg skal jo lige holde op som vicevært.

Nu er klokken mange og jeg er kommet fra floorball og skal se at få sendt brevet til dig.

Jeg vil bare slutte med at fortælle dig, at jeg tænker meget på dig, drømmer om dig hver dag, så nu sender jeg lige noget af min kærlighed til dig.

De kærligste hilsner og tanker

Niels.

En varm tak og lidt krøniker

Kære Niels

Tak for dit varme og kærlige brev, jeg bliver virkelig rørt og har lyst til at være i din favn med det samme.

Godt at vide vi næste gang har mange dage sammen ligesom vi havde da jeg kom til dig.

Det blev en rigtig god dag i dag. Krista og Ellis kom ved 11-tiden og efter de begge to havde fået sig en middagslur, gik vi ned på bytorvet og købte både modellervoks, som ikke er som vores barndoms og vore børns barndomsmodellervoks, men ret lækkert.

Derudover stod den på plastikperler og plader til at sætte perlemønster i.

Vi skulle også lige på en af de mange legepladser, der er her, og da Krista ikke var i hopla til at rutsje ned ad en stor rutsjebane og Ellis ikke rigtig turde, hjalp det at sidde ved mig og rutsje ned, hvilket blev til adskillige gange.

Her til aften har vi så snakket frem og tilbage om hvad det drejer sig om med deres problemer som par.

Jeg tror Krista havde fået en rimelig god snak om mange ting.

Jeg håber jo inderligt de kan finde sammen igen.

KRØNIKEN

Afklædning af gammel identitet

Ugen inden, jeg skulle på Askov højskole, tilbragte jeg hos moster. jeg ville ikke tilbage til "Ved Amagerport" så det blev moster derhen og fik pakket noget af mit tøj og andre nødvendigheder.

Jeg købte også en del tøj, som var væsentligt mere "flippet" end mit sædvanlige mere almindelige antræk.

Det var, som om jeg måtte finde ind til den Karen jeg aldrig rigtig havde turdet være. Jeg havde tabt mig 10 kg på de få uger og vejede ved kursets start 42 kg. Det meste af mit tøj blev derfor gemt til bedre og mere polstrede tider, for jeg håbede at kiloene ville komme tilbage.

Vel ankommet til Askov Højskole blev de 110 elever som var i flere forskellige aldre, fordelt på de forskellige huse, der lå spredt over og omkring hovedbygningen.

Man kunne få dobbeltværelse og enkeltværelse. Jeg ville helst bo på eget værelse.

Det hus jeg havnede i lå et stykke fra hovedbygningen og spisesalen etc.

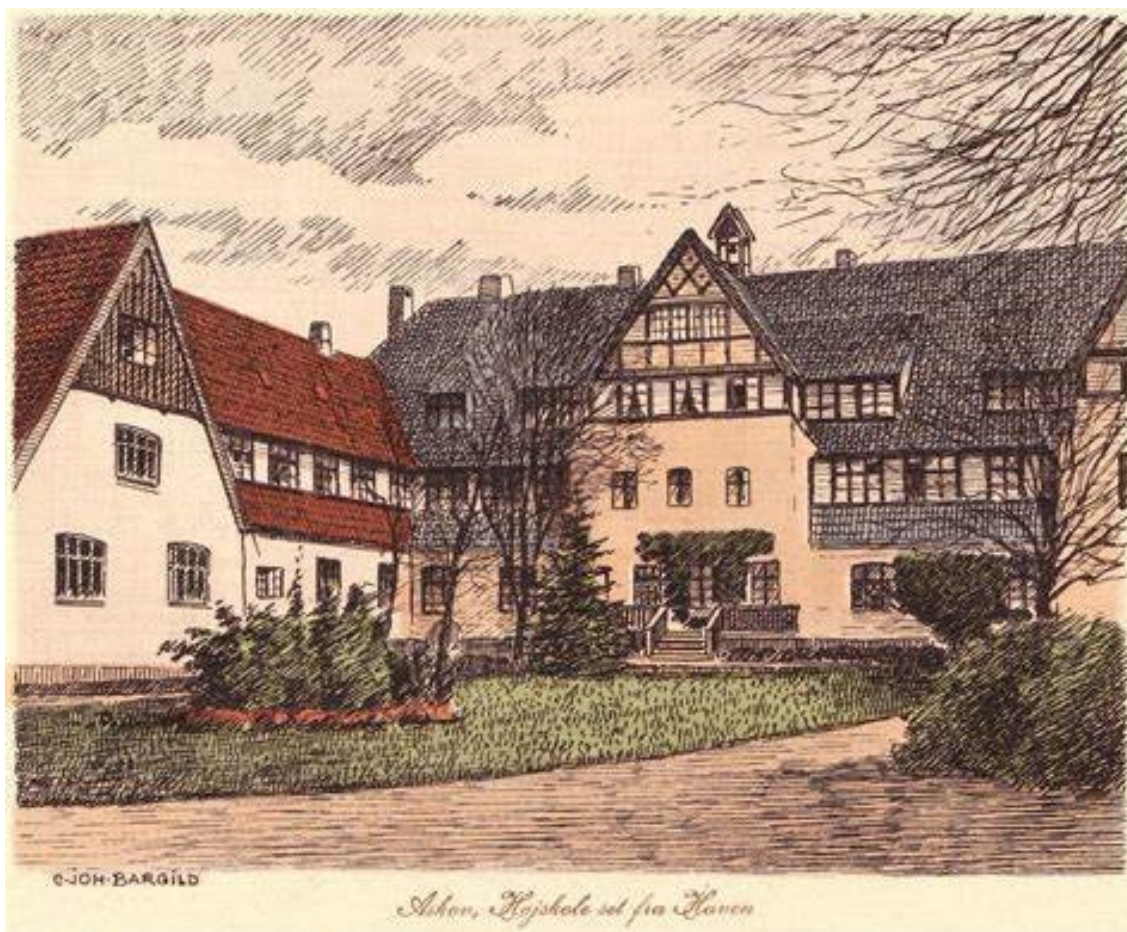
Skolen bestod af både meget gamle bygninger som nyopførte. Det var et af de nyopførte jeg som sagt startede ud i.

Alle husene var udstyret med fælles bad og toiletter samt et køkken med tilhørende opholdsrum.

Så de elever jeg var havnet sammen med, som jeg mener, var ca. 15- 20 stykker, søgte naturligvis alle til køkkenet med det fælles opholdsrum.

Det var en broget flok konstaterede jeg ret hurtigt. Og flere af dem snakkede meget. Jeg kom dog trods min egen tilbageholdne betragtningsfacon i

kontakt med en pige på min alder, der kom fra Slesvig. Hun var en rigtig sød pige, men mindede mig i overvældende grad om en meget pæn og snusfornuftig størrelse. Og jeg havde et eller andet der skulle ud. Jeg vidste ikke hvad det var, men der var bare en sær uro inde i mig.

Et par dage efter ankomst og indkvartering, blev alle elever inviteret til en stor fest. Jeg dansede med en sød ung mand, syntes jeg, og vi dansede sammen hele aftenen. Jeg kendte ikke helt til det virkelige liv, idet jeg i samfulde foregående syv år, havde været rimelig fjernet fra kærlighedens jagtmarker. Jeg endte oppe hos ham på hans værelse og vågnede og måske noget naivt udbrød, at jeg var glad for at blive kæreste med ham. (Jeg ved godt jeg har fortalt det) hans kommentar blev, at nu skulle jeg ikke komme for godt i gang.

Det satte lige hele min forestillingsverden ud af drift. Jeg vidste det jo godt, folk kunne jo sagtens gøre alt muligt og alligevel droppe videre fremfærd efter en nat. Men ovenpå det opløste forhold, voksede en slags vrede af nok mere ubevidst end bevidst karakter. Nu lærte jeg i den kommende uge nogle ret festlige mennesker at kende,

som alle boede i "det hvide hus". Og disse mennesker ville vældig gerne have mig over til dem. Den ene af dem var en sand rødstrømpepige som hed Annemarie. Hende havde jeg lært at kende i og med jeg havde tilmeldt mig et studie i kønsroller med Finn Slumstrup som underviser.

Annemarie boede i det hvide hus. Jeg kendte adskillige, som jeg også lærte at kende, fordi der ret ofte opstod impulsive fester i huset. De andre var blandt flere, to unge fyre, Høge og Claus, som jeg foretrak som venner, mens en lidt anden side af mig begyndte at tage form.

Jeg kom til at bo i "Det hvide hus" ved at bytte med en mere forsigtig type, der fandt husets beboere lige flippede nok, hvor jeg nok for første gang oplevede, at driste mig til at ryge en hashpibe, drikke mere end en snaps og løbe med en mindre flok over til

købmanden for at trække en masse chokolade i en automat midt om natten, eller spise havregryn med et alt andet end beskedent lag sukker på. Det skyldtes selvfølgelig følgerne af at ryge hashen. Blodsukkeret daler jo ret kraftigt, siges der.

I næste krønike vil jeg fortælle videre om mit ophold på Askov Højskole.

Men nu skal du snart have dit brev hvor jeg giver mig selv en slags mulighed for at fortælle dig hvor meget du betyder for mig og hvor inderligt jeg håber du er klar over den kærlighed som jeg håber også vil give dig en glad, varm og kærlig alderdom.

De kærligste tanker og længsler

Fra din Karen

Torsdag d. 02.05

Lidt refleksion og krønike

Kære Karen.

Tak for et dejligt brev.

Det lyder som noget spændende, du er i gang med på Danmarks ældste højskole.

(mener jeg, det er).

Og pragtfulde billeder. Jeg elsker at få billeder af dig i forskellige aldre. Påklædningen siger da meget tydeligt midt i halvfjerdserne. Er det rigtigt?

Jeg ser især på dine Berberbukser med elastik eller snøre forneden og drengenes, jeg kan ikke huske, hvad de hedder forneden på bukserne. Men jeg kan da huske alle de forskellige bånd jeg havde fået syet på forneden på mine jeans.

Jeg kan ikke se, om din trøje er fløjl eller kraftigt lærred.

Spændende er de i hvert fald de billeder.

Dejligt at erfare, at du havde en god dag med Krista og Ellis. Du skal jo heller ikke føle dig forpligtet til at skrive til mig, når der er kommet andre ting på tværs. I hvert fald ikke et langt brev og krønike. Jeg har da bestemt også dage, hvor jeg ikke får skrevet så meget som andre dage.

Det der måske mest kan influere på vores korrespondance er, at der er andre, enten forpligtelser eller selvvalgte gøremål, som let gør, at de filosofiske tanker ikke drøner gennem hovedet, når man sætter sig ved tastaturet eller kigge lidt ud af vinduet, inden skrivningen går i gang. Sådan har jeg det i hvert fald.

F.eks. kan jeg nu se ud af vinduet, at jeg her i dag har fået hugget flis af alle de grene, der lå ved siden af græsplænen. I morgen skal flisen så fordeles de steder, hvor den kan gøre gavn.

Da Lisbeth og jeg i sin tid gennem tre år og tre måneder totalrestaurerede Aalykke, og knoklede fra morgen til aften, sagde vi engang i mellem til hinanden (og det blev vores motto): Nu stopper vi "Der skal da også være noget at lave i morgen".

Jeg fortsætter lidt:

KRØNIKE

Lise kom en del hos mig efterfølgende. Vi snakkede ofte om, hvordan vi begge gerne ville flytte og så var der jo ikke langt til at flytte sammen, hvis vi kunne finde noget. En rigtig lejlighed var ganske udelukket, da vi hverken havde børn eller kunne forestille os at skulle have det.

Lise ønskede sig en lille ejerlejlighed og fortalte en dag at nu havde hun fundet en billig lejlighed i Peter Fabers gade på Nørrebro lige ved Assistent kirkegården.

Vi kunne flytte ind i den sammen.

Jeg var straks klar til at sige mit job som vicevært op.

Jeg var på et tidspunkt med ude og se lejligheden, som Lises far, der havde forstand på de ting havde været med til at sikre hende. Det var en såkaldt tre værelseslejlighed. Helt præcist var det en kælderlejlighed med en lille petroleums fyret stue og to små værelser, en rimelig stor entre, køkken og et toilet til at bakke ind på. Badeværelse var der ikke, men det tror jeg ikke vi specielt hæftede os ved.

Det virkede, som det var et dejligt kvarter, så jeg ville meget gerne med og gik op til Fruen og sagde mit job op.

Det var i juni måned og det gik op for mig, at hvis jeg sagde op pr. 1. august, havde jeg været der et år, men ikke haft ferie. Vi enedes om, at jeg, i lighed med det øvrige arbejdsmarked den gang, skulle have tre ugers ferie inden fratrædelsen. Der var lige et lille problem, der skulle løses. Vi kunne først flytte ind i Peter Fabers gade 1. september.

Fruen fandt meget hurtigt en ny vicevært: To unge mænd, som boede ovenpå i et klubværelse, ville gerne overtage job og lejlighed. Jeg aftalte så med dem, at jeg kunne leje lidt plads hos dem til mine få møbler i august måned – så skulle jeg nok finde på et eller andet.

Det var jo i øvrigt det såkaldt skattefri år og jeg havde efter musikskolens sommerlukning fået arbejde i SAS Catering, hvor der var så sindssygt travlt, at vi selv kunne bestemme hvor mange timer vi ville arbejde over om dagen. Så jeg fik ikke brug for et værelse, hvor jeg kunne opholde mig reelt mange af de vågne timer.

Jeg spurgte Angela, om hun kendte et sted jeg kunne bo i august måned.

Hendes daværende kæreste Lars havde lånt en lejlighed, som han ikke brugte, så den måtte jeg da gerne bo i den måned det drejede sig om.

Lejligheden var en etværelses slumbolig i Brumleby, som efterfølgende blev meget eksklusivt. Men det var det ikke dengang.

Selv om det var i august måned var der fugtigt og der var et usselt wc nede på gaden lige foran huset.

Nå, men man lærer jo at blive taknemmelig for lidt, så jeg ”flyttede ind”.

Samme dag, som jeg flyttede, var jeg oppe og sige farvel til Fruen, som overrakte mig en afskedsgave. Du har nok gættet, hvad det var: Ja. En hjulpisker – jeg glemte at fortælle hende, at jeg allerede havde en, så jeg sagde mange tak.

Det var så sidste gang, jeg så hende, bortset fra forsiden af Ekstrabladet et års tid senere.

De kærligste hilsner fra

Din Niels.

Et mindre brev uden en kronike

Kære Niels

Tak for dit brev og et dejligt billede af dig, og jeg vil lige sige at, selv om det er fra 1980 så gik mange unge mænd der var med i tiden, med de der skjorter (som jeg syntes var så smukke), halstørklæder og cowboybukser med kantbånd monteret. På billedet hvor jeg står sammen med Høgge og Claus har jeg fløjlsbukser og fløjlsjakke på. Det blev min foretrukne beklædning i flere år. Men også hjemmesyede batikfarvede gevandter, brugte jeg gerne.

I dag har været en smule sværere at have de to piger, nok så meget fordi jeg oplever Kristas håb og fortvivlelse blæst ud over dagen. Men vi fik da snakket ind imellem, og jeg håber blot, at hun får losset lidt af i det mindste, for frelse hende kan jeg ikke. I morgen tidlig, kører hun Ellis i vuggestue og tager selv ind på sit værksted og så krydser jeg fingre for at, de får sig en tålelig snak i morgen aften.

Det med at skrive til dig har en høj prioritet. Det er ikke fordi jeg bare syntes jeg bør. Det er nok ligeså meget, fordi det er rart at have kontakt til dig og f.eks. nu, at fordybe mig i lidt andet end Kristas store problematik.

Jeg oplever du kommer mig ekstra nær når jeg sætter mig til tangenterne og klart nok er det ikke nogen dårlig følelse at få indenbords, og klart nok kan det blive af mere beskeden karakter engang imellem. Det bliver det jo nok også i dag, for som du skriver, er det svært at få koncentrationen til at holde når der er afbrydelser med jævne mellemrum.

Og det ville jo være mærkeligt at vi altid skal fyre en krønike af, dersom vi er i tidsnød og bare gerne vil give hinanden en slags virtuelt kram, som udtryk for den længsel efter at det var et fysisk lille kys, et fysisk kærligt smil, alt det som jeg f.eks. også nu prøver at udtrykke. Når jeg af og til sender en lille morgenhilsen er det jo også, fordi jeg savner dette at vågne op ved din side og kunne række ud og give dig et lille kram om ikke andet.

Når du i øvrigt skriver om den lette tilgang til f.eks. Lise og din måde at flytte sammen på, erindrer jeg også denne mere ubekymrede tilgang, der faktisk skete et par gange i de yngre år.

Det kunne være dejligt, hvis vi havde det lige så let ved at realisere vores lyst til at være sammen i dag. Men ejendomme og økonomi binder jo, det kan jeg jo også høre på Krista.

Min krønikes fortsættelse får du så i morgen.

Nu vil jeg bare glædes over at, endnu en dag er ved at være ovre, så vores gensyn har en dag mindre til at skille os fra hinanden.

De kærligste kys og knus Fra din Karen

Fredag d. 03.05

Kære Karen.

Tak for dit brev og tak fordi du lige gav dig tid til at skrive selv om, som jeg ved, du har været spændt noget for de seneste døgn.

Nu sidder jeg så igen og kigger ud af mit vindue og ser den dejlige tomme plads, der er, hvor alle grenene lå og selv de sidste træstammer, som stod op af hegnet er nu savet og lagt til tørre. Det er jo ikke fordi, der var så meget, men lidt har også ret og kan være med til at lune en kold vinterdag.

Jeg har endelig fundet Hal Kochs

"Kristendommens oprindelse" – er gået i gang med den og endelig, har jeg fundet ud af, hvor tung den er. Men jeg skal nok komme igennem den som godnat læsning. Men for at det bliver lidt mere afslappende, når jeg skal falde i søvn, må den suppleres med et par Anders And blade. De har ellers været lagt væk i nogle år.

Allerhelst vil jeg læse et par kapitler i en god krimi, inden jeg skal sove. Men jeg skal lige bugsere mig gennem Hal Koch.

På natbordet ligger også Fred Hoyle's "Om mennesker og mælkevej", den kræver også supplement af et Anders And.

Anders Nielsens "Anders på spil" er lidt pligtlæsning. Den skal inspirere mig til krøniken, men han er ikke nogen god fortæller, så jeg vil blot studere, hvad han egentligt har valgt at fortælle om. Bogen handler hovedsageligt om mennesker, han har mødt i nogle radioprogrammer, han lavede i sin tid. Hvis du ikke ved det, var Anders Nielsen frontfigur i det fynske band Sræseinebanden.

Kaj døde mens jeg boede i Bagerstræde, så du får lige et billede af min mor, Bedste og Kaj i døråbningen til "Amagerhuset" i Tranebjerg, hvor de alle tre boede på det tidspunkt.

KRØNIKEN

Efterspil omkring Bagerstræde

Et års tid efter, jeg var flyttet fra Bagerstræde, så jeg på forsiden af Ekstrabladet noget om nogle klubværelser på Gammel Kongevej.

Det blad var jeg nødt til at købe.

Her kunne jeg læse, at der skete nogle mærkelige ting omkring nogle klubværelser lige ved Det Ny Teater. Der var ikke nævnt nogen navne, men beskrivelsen passede lige på en prik. Desuden stod der, at den bagmand, som Ekstrabladet endnu ikke havde fundet var ved at indrette flere klubværelser på en resterende del af loftet i de to opgange, han havde med at gøre. Det passede jo udmærket, for der havde hidtil og da jeg var der, været loftsrum i den ene halvdel af loftet i den grimme opgang.

Næste dag, så jeg at der på forsiden var et billede af Fruens major og der stod noget i retning af "Britisk major bliver boligspekulant".

Her var han nævnt ved navn og der stod, at han boede sammen med Fru Løfberg. Der stod også, hvordan han netop havde indrettet, jeg ved ikke hvor mange, klubværelser i beboernes hidtidige loftsrum – samt hvordan han havde overtaget administrationen af de hidtidige klubværelser i den pæne opgang, samt sat sig på nogle af de pensionater, der fandtes i den grimme opgang.

Han havde også "moderniseret" de bestående klubværelser og lagt forskellige raffinerede afgifter på huslejen. Og det var endda før det blev moderne med afgifter og gebyrer på alt. Jeg tror, det er ham, som har opfundet det der med gebyrer på alt.

F.eks. skulle beboerne ikke betale for toiletpapir på de fælles toiletter. Det blev blot afskaffet, så man selv skulle have en rulle eller en gammel avis med på tønden.

Jeg vil lige tilføje, at gårdmand Hansen på et tidspunkt fortalte mig, at Fruen var lidt ophidset over, at beboerne brugte så meget toiletpapir.

Det er egentlig en frygtelig historie om manglende tryghed på det sted, hvor folk boede. Jeg blev dog lige fast indkøber af Ekstrabladet i en kortere periode, mens de fik skovlen under ham. Han blev anholdt og idømt en fængselsstraf, som jeg desværre ikke husker længden af.

Her slutter så krøniken om mit år i Bagerstræde, medmindre der pludselig dukker en lille oplevelse eller anekdote op i min erindring.

Jeg boede jo nu i Brumleby og ventede på, at Lise og jeg skulle flytte ind i kælderen i Peter Fabers gade 22.

Udover indretningen af den lille lejlighed i Brumleby, som jeg har fortalt om, er det eneste jeg husker derfra, at Jehovas Vidner, havde verdenskongres (eller hvad det nu hed) på Østerbro stadion, som lå lige på den anden side af plankeværket i forhold til der, hvor jeg boede. Der blev holdt opildnende taler i alle døgnets lyse timer. Det var vist på engelsk og over et meget dårligt højtaleranlæg, så jeg aner ikke, den dag i dag, hvad de råbte om.

Indflytning i P. Fabersgade

Endelig kom den 1. september og vi kunne flytte ind. Vi fik ikke pakket ud lige med det samme, for der var, mildt sagt, meget at ordne ved lejligheden. Det var ikke kun at male de fugtige vægge, men der var også lofter, der skulle ordnes og elinstallationer, der skulle bringes til at virke.

Lises far var en fantastisk hjælp. Han sørgede bl.a. for en lille elektrisk vandvarmer over køkkenvasken.

Den petroleumsfyrede kamin skulle også bringes i brugbar stand, men endelig kom da den dag, hvor vi kunne pakke ølkasserne og mine lædermøbler ud.

Fortsættes....

Der er nu kun en uge til vi ses og jeg glæder mig meget til at være sammen med dig igen og denne gang i flere dage.

Jeg elsker dig og tænker så meget på dig. Jeg tænker også med spænding på, hvad vores fremtid sammen vil blive. Ikke så meget hvordan, men nok mest hvor.

De kærligste hilsner og ømmeste tanker

Din Niels.

Vældig inspiration, og andet samt krønike

Kære Niels.

Tak for endnu et spændende brev og billedet af din Bedste og din mor og Kaj. Og hvor ser din Bedste sød og rar ud.

Da jeg læste om at du var begyndt at pløje dig igennem Hal Kocks bog

”Kristendommens oprindelse”, måtte jeg lige slå den op på nettet, og derfra tjekke om

de havde bogen på Farum bibliotek. Nu er det jo ikke fordi jeg absolut skal læse alle de bøger du læser, men bordet fangede kraftigt med den titel, kan du nok gætte, og da jeg alligevel skulle ned og låne en bog (en af Laura Ingalls Wilders bøger, i serien "Det lille hus på prærien") til Ronjas godnat læsning, som først bliver i morgen, så søgte jeg også på Hal Kocks bog og fandt den og en anden mobbedreng "En religion bliver til", af Per Bilde. Den kender jeg ikke noget til, men læste på omslaget og fandt den interessant. Han mener åbenbart at kristendommen ikke er stiftet af Jesus, Paulus eller en anden enkeltperson, men gennem en langvarig proces.

Pudsigt nok prøvede jeg selvfølgelig også at finde Fred Hoyle's bog "Om mennesker og mælkeveje" på nettet, men den fandtes ikke på noget bibliotek, til gengæld røg jeg ind på en side omkring Martinus og hans filosofiske bøger, hvor der er henvisning til Fred Hoyle. Jeg læste med stor interesse flere bøger af Martinus i sin tid. Han kan være svær at forstå, men er ret tankevækkende.

Jeg har den indstilling at mange af disse tanker og udredninger på en måde er spredt ud over mange menneskers tanker og forestillinger. Jeg begejstres derfor ofte gennem denne læsning og samler ligesom lidt af de forskellige i min egen forestillingsverden. Jeg ville ønske jeg også kunne læse en krimi inden sove tid, men det tør jeg simpelthen ikke, for så får jeg ikke sovet før jeg ved noget om slutningen, uden at snyde, og så er det måske blevet lyst igen og slet ikke sove tid mere. Jeg holder mig til mine gennempløjede Jumbobøger, a la Anders and blade, som jeg efterhånden kan huske historierne på, men som trods alt ikke er specielt ophidsende. Jeg tror jeg har over 100 af dem og når sjældent mere end et par sider før søvnen kommer. Dræsinebanden kender jeg ikke, og heller ikke Anders Nielsens bog "Anders på spil".

KRØNIKEN

Det ubeslutsomme kapitel

Der gik måske under 14 dage så havde skolen igen en af de større fester der altid blev afholdt i et stort gammelt Texas agtigt og usædvanligt hyggeligt hus.

Den aften begyndte den unge mand med navnet Peter, som jeg havde været sammen med til en af de første fester, hvor han havde afvist mig, at vise fornyet interesse. Jeg dansede så med ham i et par timer. Men da jeg lige ville ned for at gå på toilettet og kom forbi baren, stødte jeg ind i en anden fyr, som jeg ret bevidst smilede stort til. Dels var han

tiltrækkende og dels var jeg lidt fanden i voldsk over for Peter. Og to minutter efter dansede jeg med Jeppe resten af aftenen. Og så skete det besynderlige for mig, at han spurgte mig om jeg kunne tænke mig at være hans kæreste, og det allerede dagen efter. Så nu var der pludselig vendt op og ned på et eller andet fastlåst billede af mit usikre og uforståelige jeg.

Jeg forklarede noget forvirrende at jeg ikke vidste om jeg ville ind i et forhold.

I løbet af et par dage måtte jeg erkende at jeg fik bekræftet at jeg var blevet en slags omdrejningspunkt for, både Peter og Jeppe, som begge, ivrigt kontaktede mig. Men jeg fortsatte mit vaklende og muligvis besynderlige hævn tog. Jeg ved dog ikke helt om det var det.

Jeg fandt det interessant men var også ret overbevist om, at det kun var fordi jeg ikke rigtig ville noget, at de var så ivrige. Hvilket gjorde det ekstra vigtigt ikke at blive grebet af nogen af dem.

I det hvide hus boede også Georg.

Vi kom i snak en kold eftermiddag i Det hvide hus opholdsrum, hvor vi begge drak en kop kaffe. Georg var en virkelig spøjstype, der på det tidspunkt var vældig optaget af astrologi, af yoga og en intens psykologisk og filosofisk interesse. Han inviterede mig ind på sit værelse uden nogen hensigter og der så jeg fem åbne bøger, der lå på rad og række på gulvet langs hans seng. Det forklarede han med at han altid bare læste en lille bid i hver af dem ad gangen.

Et par aftner efter var der igen fest et eller andet sted og selv om både Peter og Jeppe blev ofret et par danse, bød jeg pludselig selv Georg op til dansen der fulgte. Han ville højst sandsynligt aldrig have gjort det selv. nu skal tilføjes at modet fra min side nok kom af at have fået lidt indenbords og at Georg tydeligt var lettere beruset, og dermed ret pjattet. Men han blev så den tredje der fulgte mig i adskillige måneder.

Det var som om at jeg rejste mig fra en svær nedtur via disse bekræftende tilstande, som jeg bestemt ikke er specielt stolt af i dag. Tiden bød på seksuelt sløseri, men egentlig var jeg ikke specielt overbevist om at det var særlig godt for en kvindelig psyke.

Jeg var i skiftende selskab med disse tre unge mænd, og samtidig var jeg glad for oven i, at have fået flere spændende venner.

Jeg var meget sammen med Annemarie, som også snakkede op og ned ad stolper om hvor herligt det var, at jeg gjorde som mange mænd tit gjorde mod kvinder, og som

demonstrerede sin rødstrøpede overbevisning, det bedste hun havde lært. En af de unge mænd på Askov, som hed Just, udtrykte at det eneste han ønskede sig, var en rigtig rødstrømpe, og så dermed henrevet på Annemarie. Jeg tror nok at denne Just siden var med i "Bådteateret" Annemarie fortalte mig ret tidligt at hun havde været journalistelev på Bladet "Vestkysten". Jeg mener ikke jeg rigtig blev klar over hvorfor hun havde valgt at tage et halvt år på Askov Højskole?

Vi var jo i slutningen af 1974 og mange af de mænd der var elever i dette halvår på Askov, var vældig interesseret i "de frigjorte kvinder" altså rødstrømperne. Måske ikke så underligt.

Fakta var, at jeg i de mange år, indtil dette ophold, intet anede om mig selv og faktisk troede, at når drengene i skolen og KUK viste mig opmærksomhed, så var det dels på grund af at moster var lærer og dels som noget de gjorde med rigtig mange. Det sidste er jo heller ikke helt forkert, siger sig selv.

Du spurgte mig på et tidspunkt om jeg kendte til forskellige steder i byen, men jeg havde faktisk aldrig været i byen, udover Hit House i 15 - 16-årsalderen og Laurits Betjent med KUKerne engang imellem, hvor jeg jo holdt op med at have min gang da jeg rejste til Bornholm. Jeg var virkelig en novice og fik som jeg har skrevet, oplevet en slags pubertet som 24-årig.

Egentlig fandt jeg det næsten trygt at vide de tre unge mænd var interesserede, og hver i sær beklagede sig over situationen, at jeg ikke vidste hvad jeg ville. Jeg nærmede på det tidspunkt ingen trang til at begynde et rigtigt forhold til nogen, overhovedet. Dertil spøjte David og livet jeg så brat havde forladt, stadig ret meget. Ikke nødvendigvis med følelsen af decideret savn, men snarere af noget der stak meget dybere.

At blive kasseret var jo min arv fra barndomstiden. Sådan må børn føle som en såre enkel realitet, der ikke kunne laves om. Børn kan gemme det langt væk, men det sidder i kroppen. Om ikke andet husker den udmærket. Det gør vores sjæl selvfølgelig også, helt klart.

Denne David havde virkelig trykket på den forholdsvis store knap, der handlede om dette, at have oplevet det ret pludselige at blive "glemt og gemt" af både en far, en mor og til dels også mine to søstre, selv om de naturligvis var helt uden skyld i det. Det var denne følelse af at noget kunne sprænge i luften uden varsel, at man kunne blive gemt bort, der i bund og grund beherskede mit indre usikre univers.

Dengang vidste jeg det bare ikke.

De kreative udtryks højborg

Der var endnu en pige med en lille datter, som virkede ret speciel og syede tøj til den store guldmedalje. Hun startede processen med at indfarve forskellige stoffer i batikfarve. Dernæst klippede hun forskellige motiver ud af andre indfarvede stoffer og syede dem på f.eks. en jakke, et par bukser eller lignende. Jeg efterbade hende mere eller mindre og lavede samme grundproces med efterfølgende sjove applikationer. De batikfarvede stoffer som blev ret marmorerede, virkede meget originalt og utraditionelt. Naturligvis begyndte jeg oveni også at strikke hønsestriksokker. Måske knap så ivrigt. Jeg var med i en gruppe der blev undervist i film og lige nu kan jeg ikke huske hvad læreren hed, kun at Annemarie sværmede for ham. Derudover gik jeg til tegning hos La Cour, og prøvede også i en kortere periode at frekventere filosofi, hvor Georg også gik, men det virkede lidt tørt, så jeg sprang over på psykologien.

På en måde, var det som at genopleve svagbørnskoloniens, uforpligtende og nærmest sorgløse tid. Som på svagbørnskolonien var oplevelsen dette, at flytte til et andet univers, der næsten hermetisk lukkede en ubehageligere dagligdags trummerum ude, i et halvt år.

Ligegyldigt hvor jeg befandt mig, havde jeg altid en lille maleblok med og mine akvarelfarver. Så behøvede jeg ikke sidde og føle den indre uro, så det blev vel som når andre røg eller drak. (Jeg startede først med at ryge cigaretter da jeg var 31 år). og at ryge hash blev forbeholdt Askov Højskoles skønne tid.

Næste gang vil jeg fortsætte med at fortælle om juleferien fra Askov Højskole.

Du skriver at du tænker på hvad vores fremtid sammen vil blive.

Jeg er ikke i tvivl om den bliver en lykkelig tid.

Jeg fornemmer den, som den energi, vi sammen fik åbnet for, den kærlighed der bare ville igennem, og dermed også viser, at vi gik ind med en tro på vores i en helt særlig tilstand. Jeg er ikke i tvivl om, at det vil være muligt at finde vores sted sammen, uanset om det er Dalby eller et andet sted. Det eneste jeg tror der er væsentligt er, at være åbne og tro på disse skabende

kræfter, som den kommende fremtid sammen inviterer til, ligesom jeg tror at det får de bedste betingelser, hvilende på et åbent og ærligt fundament.

Jeg elsker dig og den længsel og den følelse af, at du er flyttet helt ind i mit inderste hjerterum, er stadig noget jeg takker for dagligt.

De kærligste, inderligste tanker

Fra din Karen

Ps. Billedet er taget kort efter ankomsten til Askov Højskole mener jeg. Jeg er virkelig tynd. Vejer omkring 42 kg. Men jeg kom mig i foråret 1975.

Lørdag d. 04.05

frisurer, kommentarer og krønike fra sidst i 60'erne

Min kære Karen.

Tak for dit brev og de dejlige billeder fra Askov. Ja, du var godt nok mager dengang.

Jeg tror også, at du mener som jeg - for mager. Men smuk har du altid været.

Det er også interessant med den "midt halvfjerdser frisure", som blev klippet rundt hele vejen foran. Jeg havde aldrig mange penge hos frisøren, men den frisure, du har på de to billeder havde jeg også på det nærmeste, men den blev mig pålagt og klippet af diverse venner og veninder. Bl.a. gik Birgitte meget op i min frisure, men det kommer der mere om i krøniken.

Filmserien om "Det lille hus på prærien" kan jeg godt lide. Godt nok kan den ind i mellem være lidt kvalmende, især Daddy Ingalls kan være så god, at det gør virkelig ondt. Men miljøet er så dejligt, at jeg gerne ser et afsnit i ny og næ.

Jeg kender ikke Per Bilde, men vil støve ham op ved lejlighed.

Netop i min soldatertid var Fred Hoyle det helt store for mig. "Om mennesker og mælkeveje" er købt i den periode og er ret let tilgængelig. Han fik mig på et tidspunkt til at nulstille min tro og komme tilbage et sted, hvor især nonnernes religionsundervisning allerede var ude på et sidespor, efter min mening. Der skulle dog gå mange år, inden jeg blev helt bevidst om det. Der kan man bare se, hvor indoktrineret, de fleste af os vist blev i det miljø.

Jeg tror da, at den katolske kirke rummer sandheden, men blot med en hel del bygget ovenpå. Ja altså, som vi tidligere har talt om, stærke elementer til at styre masserne og det enkelte individ.

Per Bildes teori kan jeg af gode grunde ikke forholde mig til for nærværende, men håber da at kunne det på et tidspunkt, da det lyder interessant. Det er jo nok et spørgsmål om, hvor han tager fat og historisk hvornår. Spændende lyder det.

"Anders på spil" er ikke værd at læse, men jeg havde håbet på inspiration til min egen krønike. Man kan vel altid lære noget, men ikke nødvendigvis af Anders Nielsen. Jeg har aldrig brudt mig om Dræsinebanden, men han skulle da have en chance. Den tog han ikke.

Jeg kan sagtens forestille mig, hvor eftertragtet, du har været på Askov. Det er jo nok ikke kun de tre drenge, som du reagerede på, men mange andre har nok også gået og ønsket at kunne få dig som kæreste.

Du får så lige lidt krønike.

KRØNIKEN

Du får lige lidt oplysninger om Fru Løfberg. Noget af det er ny viden for mig.

"Ida Løfbergs Fond

Fondens formål er:

1. At anvende ejendommen "Det Ny Teater", matr.nr. 1443 Udenbys Vester Kvarter til teaterdrift og af fondens overskud at yde støtte og hjælp til skuespillere/scenekunstnere og teaterfunktionærer, som efter bestyrelsens skøn, har behov for økonomisk støtte, eller som på grund af sygdom eller alderdom, har behov for økonomisk hjælp over en kortere eller længere periode.

2. At sikre, at ejendommen "Betty Nansens Hus på Skagen" drives som feriebolig for en eller flere sceniske kunstnere, samt at Betty Nansens gravsted holdes i god vedligeholdelsesstand."

Ved indledningen til denne glansperiode indtraf en anden betydningsfuld hændelse for Det Ny Teaters fremtid. Nytårsnat 1947 skænkede ejeren, Per Løfberg, teatret med omliggende ejendomme til et fond, der skulle bære hans hustrus navn. Dermed funderedes Bygningen Det Ny Teater, som en selvejende institution, hvor Ida Løfbergs Fond bl.a. kunne byde teatrets drift de bedst mulige vilkår med hensyn til husleje, reparationer og udbedringer.

Jeg er ikke klar over om Fru Løfberg er Per Løfbergs anden kone eller hans søster. Men jeg mener at jeg hørte, at hun var en yngre model, han tog efter hans første kone Idas død.

Nå, det er ikke så vigtigt, men jeg synes bare lige du skulle se det. Majoren kan jeg ikke finde på nettet, men det siges jo, at englændere og amerikanere ved navn John Smith, hedder noget helt andet.

Peter Fabersgade

Den første vinter i P.

Fabersgade var hård.

Dvs. vinteren 69/70 var med meget frost og sne.

Det var ikke fordi, der var specielt koldt i

lejligheden, men jeg kan huske vejrliget, da jeg kun havde en motorcykel dengang. Det havde jeg også kun haft i

Bagerstræde, men det var en meget mild vinter. Det var i øvrigt mit held, jeg

har ikke en eneste gang skullet rydde for sne, den vinter, jeg var vicevært.

Men altså den første vinter i kælderlejligheden var hård.

Petroleumsvarme er udmærket varme og lugten havde vi for længst vænnet os til. De fleste opgange på Vesterbro og Nørrebro lugtede umiskendeligt af petroleum og kogt kål.

Vi spiste ikke kogt kål, men petroleum var vi nødt til at bruge, og som sagt vænnede man sig jo til den lugt, man selv bor i.

Det var også den vinter, jeg havde mødt Finn Kildehave og hvor vi gik i Frederiksberg Svømmehal hver fredag. Først og fremmest for at få det ugentlige bad, men efterhånden blev vi grebet af svømning og især udspring, som jeg vist har fortalt.

I januar måned 1970, så jeg hos autohandleren på Kapelvej en knaldrød Triumph Herald til kun 12. 000 kroner. Det kunne jeg ikke stå for og købte den næsten med det

samme. 12.000 var omtrent, det jeg havde, når motorcyklen kunne indgå i handelen. Det kunne den sagtens, da det var en renoveret Nimbus, pæn i lakken og med en god motor. Det kunne man ikke helt sige om bilen, men vi havde den da et halvt års tid og fik den smadret i Frankrig den følgende sommer.

Derpå købte jeg en Morris Marina 1100. Den eneste gang i mit liv, hvor jeg har handlet på veksler, men det var ikke noget problem, det var en udmærket bil. Lidt brugt og nemt at komme til motoren, hvis der var nogle problemer.

Den holdt også resten af tiden på Nørrebro og fire flytninger mere. Men flytningerne kommer jo efterhånden, som krøniken skrider frem.

Det var ikke det hede kærlighedsforhold mellem Lise og mig, men vi havde det godt og sjovt sammen. Men vi har vist berørt det, at netop i 70'erne skulle der ikke ret meget til for at flytte sammen. Det var jo heller ikke de store flyttelæs, der skulle transporteres. Jeg kan ikke huske, hvor det pludselig kom fra, men jeg så mere og mere til Schütten i den periode.

Det var også i den tid, at Lise en dag kom hjem og sagde, at der var kommet et nyt folkemusiksted på H. C. Andersens Boulevard og det hed Imikroskopet.

Vi tog ind for at opleve det og var så solgt til det sted. Jeg kom der enormt meget.

Uanset om jeg havde undervist eller været ude at spille, sluttede aftenen som regel med en tur i Imikroskopet.

Det var også her Peter og jeg lagde vores ture hen, efter musikskolens undervisning.

Der er masser af anekdoter fra Imikroskopet, men de er beskrevet og fortalt i "Ali Bali Bi", så dem vil jeg ikke gentage her. Det ville blive ren afskrift.

Jeg vil lige tænke over, hvad der ellers nåede at ske i Peter Fabersgade, inden jeg flyttede videre til atelierlejligheden på Svanevej.

Det får du mere om næste gang.

Så vil jeg bare slutte med, at sige, at jeg glæder mig meget til at være

sammen med dig igen, jeg elsker dig og savner dig. På en eller anden måde, synes jeg, at jeg spilder tiden, når jeg ikke er sammen med dig.

De kærligste hilsner og tanker

Din Niels.

Ps. Jeg er jo kun nået til 69/70, så du får i dag et billede fra Peter Fabersgade 1970.

Man kan nogenlunde få et indtryk af kælderlejligheden, malingen, indretning og ikke mindst alt det hækede, som Lise gik meget op i.

Det er nogle af Lises instamatic billeder, så kvaliteten er ikke i top, men jeg tror, de giver et rimeligt indtryk. På billedet til venstre er det Angela, Helge (en husven) og Keld (Angelas kæreste, som spillede i McEwans Export). Til højre ligger jeg og telefonerer på et tidstypisk hæklet sengetæppe. Det fremgår ikke tydeligt, men sengen er i sig selv blot ølkasser med en plade på.

Kommentarer, krønike og kærlighed

Kæreste Niels

Tak for dit brev og billederne af dig og Angela. Du ser virkelig dejlig ud. Frisuren hælder mod en Prins Valiant frisure. Den var enkel og let at klippe og meget populær. Selvfølgelig var jeg uhyggelig tynd, og havde jeg tabt mig 2 kg mere, var jeg ikke kommet med på Askov i den sæson, for så havde lægerne på Sundby hospital indlagt mig igen. Sådan sagde de og jeg gik til kontrol på hospitalet lige til jeg rejste.

Så det var helt ud over det tilladelige.

KRØNIKEN

Juleferien

Batikpigen Sonja og hendes lille datter Freia, jeg og en pige der hed Birthe, forlod sammen Askov højskole, for at drage mod forskellige steder i det Københavnske. Men vi aftalte at mødes hos Sonja ved nytåret, hvor hun ville arrangere en større fest og gerne ville have vi kom.

Jeg var bestemt ikke særlig glad for at vende tilbage til Amager og dermed de minder jeg helst ønskede slukket godt og grundigt for. Ikke kun i forhold til David, men også i forholdet til min mor og min moster. Hvis jeg ikke har nævnt det, gør jeg det lige; min mor var utrolig jaloux på mit og mosters samvær, og det havde stor indflydelse på mange ting.

At være fri af en nagende uforklarlig skyldfølelse, var så dejligt. Og afstanden fra Amager til Vejen i Midtjylland, føltes næsten, som at være rejst om på den anden side af jordkloden.

Hjemme hos moster fik jeg at vide at David havde ringet til hende flere gange. Han ville gerne vide hvornår jeg kom hjem på juleferie, og han ville gerne snakke med mig. Jeg ville under ingen omstændigheder, så meget som blive mindet om ham, så moster, tav stilfærdigt og nævnte ham ikke mere.

Julen blev hyggelig trods min mors tyngde, for både Kirsten, Alex, Anne Bente og gamle grandtante Astrid fejrede den sammen med os. Dagen efter tog vi børn inklusiv Alex ud til min far og fik vores traditionelle 1. juledag. Det havde vi jo gjort siden 1958.

Jeg var stadig meget rastløs, og tog med Birthe ud og shoppede efter juledagenes endeligt. Vi mødtes også med Sonja på cafe en af dagene, og dette at gå frem og tilbage på strøget var skønt, trods modviljen mod hele det samlede københavnske.

Da nytåret nærmede sig ringede David igen. Flere gange. Moster måtte jo forklare ham, at jeg slet ikke ville have kontakt med ham.

Og så kom en festlig nytårsaften spadserende. Der var vel over 50 mennesker forsamlet i lejligheden på Østerbro, som gudskelov havde en ret stor stue der var åben i forbindelse med køkkenet.

En eller anden som præsenterede sig som Kirkegård kom hen og ville snakke. Jeg hørte godt Birthe sige i forbifarten at han skulle passe på ikke at falde for mig, for jeg var Askovs hjerteknuser. Det rystede mig faktisk at hun sagde det. Senere (da vi var tilbage på skolen) forklarede hun at hun var blevet ret interesseret i ham og det irriterede hende at jeg, der nærmest boltrede mig i forvirrede mænd, også skulle til at bore en kile ind i det hun havde håbet på. Nu anede jeg jo ikke at hun havde det sådan, så den aften syntes jeg bare hun var lidt underlig. Og denne Kirkegård som hed Henrik til fornavn, lagde kraftigt an på mig. Jeg tog godt af de våde varer og endte kort efter på toilettet hvor jeg brækkede mig i en lind strøm.

Alligevel tog jeg med ham i Vingården. Efter en i mine ører skrækkelig musik og indre rastløshed og måske lidt ilde tilstand, ville jeg hjem. Vi udvekslede navne og tlf. nr. og Henrik fik bestilt en taxa. Kl. har nok været 2 om natten.

Jeg kørte direkte og temmelig impulsivt til Davids og vores fælles lejlighed ved Amagerport. Al deling stod på stand Bay. Helt ædru kan man ikke just sige jeg var. Det var ham selv, der lukkede op. Der var helt klart stadig gang i en fest kunne jeg både se og høre. Jeg kan huske David omfavnede mig, og at en ung kvinde græd et sted. Jeg vrissede mig hastigt løs af hans favntag og fandt en dybt ulykkelig pige ude i køkkenet. Jeg fik forfærdelig ondt af hende, og gik hen og omfavnede hende, for jeg syntes overhovedet ikke hun havde gjort noget galt. Jeg kikkede hende ind i øjnene og græd selv, mens jeg prøvede at overbevise hende om, at han ikke var det værd. David kom ud til os og ville at pigen, skulle gå, selv om det var tydeligt at hun nærmest boede der. Så jeg skyndte mig gennem menneskeflokkene og ud på trappen, men havde David lige i hælene. Han græd og forsøgte at råbe at han elskede mig osv. Jeg løb ud til Amagerbrogade og fik fat i en taxa. Hjemme hos moster begyndte jeg igen at kaste op. To min. efter ringede David på døren. Moster lukkede ham ind. Jeg låste mig inde på mit værelse og hørte ikke en lyd mere. Eller også kan man sige at jeg gik ud som et lys. Men næste formiddag, hvor jeg dårligt kunne bevæge en finger, uden at føle trang til at besøge en spand, viste det sig at moster havde ladet David overnatte på sofaen i stuen. Nu havde hun jo også kendt ham i mange år. og han var ikke uden charme. Hun forsøgte om hun kunne få os til at snakke lidt sammen. Håbede selvfølgelig, at hvis det blev godt imellem os, kunne jeg vende tilbage til mere normale tilstande, som i hendes opfattelse var gået ganske fint. Og præcis som jeg var ved at acceptere muligheden, ringede Henrik og spurgte om jeg kunne tænke mig at vi sås igen. Jeg kunne simpelthen ikke sige nej. Jeg vidste David lyttede på denne samtale og så mig smile og sige at jeg meget gerne ville mødes med ham, selv om jeg stadig led af en del tømmermænd. Det føltes virkelig som om nogen foroven greb ind. Men hvordan dette indgreb formede sig, får du først i næste krønike.

De første 3 måneder på højskolen var en tid med en slags låst indre tilstand. Jeg havde faktisk svært ved at mærke andet end en kontant angst for at knytte bånd til nogen mand.

Afsnittene om Askov højskole tid har jeg overvejet meget om jeg skulle fortælle dig så meget om, men jeg besluttede du skulle vide om denne flagrende og hjertelåste tid, som naturligvis ikke fortsatte, og som hvis der er mening i det hele, har været med til at give mig større indsigt i os mennesker, selv om jeg langt fra var klar til at gå ud og støtte andre allerede, som jeg senere kom til at bruge mange af mine erfaringer med mit eget indre, på.

I eftermiddags tog jeg ind og hentede Lila og vil lige sige til dig at bøgerne med Laura Ingalls barndom og nybygger liv, ikke er helt sammenlignelig med serien der gik i fjernsynet. Serien er alt for tuttenuttet.

I morgen tager jeg nok op til Krista på hendes værksted og kører med hende hjem, for at tage hjem om lørdagen igen, da Jeppe ikke er der i øjeblikket.

*Jeg sender dig al min
kærlighed selv om der
mangler den fysiske
side, som jeg også skrev
i sidste brev. Alligevel
skal du have disse
udtryk for min længsel
og mit savn. Også jeg
kan føle det som
spildtid ikke at være
sammen med dig. Ikke*

tage hul på det liv der er vores sammen, ikke at kunne give dig et knus i ny og næ, ikke favne dig i lykken over din eksistens inden sønnen tager over, ikke se film sammen med dig, lave mad sammen med dig, snakke dybsindigt eller bare hyggesnak med dig.

Da er det en trøst vi snart ses. Der er ikke så lang tid mere, gudskelov.

De kærligste og ømmeste tanker

Fra din Karen

Ps. Billedet af mig med hunden er mest for at du kan se de kunstfærdigt syede batikfarvede bukser, som jeg selv syntes var super seje dengang. Hunden var en der bare lige kom.

Kapitel 9

Krønikefolket er blevet voksne

Fredag d. 05.05

Godmorgen

kære Niels

i dag får jeg ikke skrevet helt så meget tror jeg ikke, men et brev får du og jeg glæder mig til dit brev

Jeg sender dig lige et virtuelt morgenkys med tilhørende kram.

Hvor ville jeg ønske jeg vågnede og du lå ved min side.

Det gør du heldigvis snart, nærmere regnet ud om 6 dage.

Jeg glæder mig. Jeg elsker dig.

De kærligste hilsner

Fra din Karen

Godmorgen

Kære Karen.

Godmorgen

Jeg når desværre ikke at skrive så meget til dig i dag.

Tony er taget af sted og nu er jeg om lidt på vej til Sorø.

Tak for dit brev i går, jeg skal nok svare mere specificeret på det, men det bliver desværre først i morgen.

Du skal bare tænke på, at jeg tænker på dig.

Jeg elsker dig og glæder mig til vi ses.

De kærligste hilsner

din Niels

Kære Niels

Det er også blevet lidt sværere for mig at skrive særlig meget her til aften da jeg kun har mobilen at skrive på og det er ikke så nemt. Jeg har været på Kristas værksted og er nu hos hende og Ellis. Vi skrives ved i morgen

De kærligste hilsner

Fra din Karen

Kort brev

Kære Karen.

Ja det er da i orden. Jeg synes også det er træls at skrive på mobilen.

Jeg er lige kommet hjem fra Sorø og vil bare sende dig de kærligste hilsner.

Jeg skriver brev til dig i morgen.

De kærligste hilsner

Niels

Kæreste Niels

Jeg vil lige sende dig et godnatkys og en forestilling om at jeg nu ligger i ske med dig.

Snart er de næste 4 dage gået. Hvilken herlig tanke.

Sov godt min elskede.

De kærligste hilsner og tanker

Fra din Karen

Lørdag d. 06.05

Tanker omkring golf og kronike

Min kære Karen.

Lige hjemkommen fra golfbanen vil jeg lige skrive lidt til dig.

At gå rundt der og få den alt for store kugle ned i det alt for lille hul, er i sig selv noget, der kræver koncentration, men når det er sagt, er resten jo tid til tanker eller rettere sagt tid til at tømme hovedet for tanker. Jeg vil synes, at det er det mest afstressende ved golf, at det kan lade sig gøre, at tømme hovedet for næsten alt andet.

Det kan godt være at spillere på verdensplan koncentrerer sig meget om deres enkelte slag og hvad der i øvrigt skal foregå. For mig er det en god anledning til at lade tankerne flyve – for de flyver gerne væk som en golfbold i et krat. Det er dejligt.

Det er også dejligt at sidde lidt ned ind i mellem og så kommer jeg meget gerne til at tænke på dig og tænke på, at der ikke er ret lang tid til vi kan være sammen igen.

Der er heller ikke så forfærdelig lang tid, til vi kan begynde at se på, hvad vi så kan gøre videre frem.

Hanne rejser, som du ved til Italien, fra onsdag til onsdag.

Når hun kommer hjem, vil jeg finde en passende anledning til at få bragt vores emne på bane. Der er ikke en helt præcis plan for, hvad der skal ske, men jeg må i allerhøjeste grad improvisere.

Jeg vil i hvert fald starte med at problematisere Hannes og mit forhold. Hvis der ikke kommer en passende lejlighed i de nærmeste dage, efter hun er kommet hjem står der i mit hoved, at så må det ske senest den efterfølgende søndag. Jeg er nødt til at have en deadline.

Sådan i den retning, havde jeg forestillet mig.

Det var så nærmest et langt øjebliksbillede.

Det var utroligt, som det væltede ind med folk og diverse opgaver i går, det er ikke ret tit, det sker. Men jeg skulle jo også til Peter, hvor vi har nogle arrangementer i støbeskeen.

Det er et 60' - 70'er arrangement, som der er blevet sat dato på, nemlig søndag den 24. september.

To arrangementer i cafeen i Vesthuset: En Donovan matine, i stil med den veloverståede Dylan matine, men det skal være knap så stort, så det virkelig kan foregå i Cafeen.

Og så endelig et cafearrangement med Tony og mig.

Der er ikke sat endelig datoer og plan på de to sidstnævnte arrangementer, men det bliver nok omkring august – september – måske begyndelsen af oktober, men de skal selvfølgelig foregå med et stykke tid imellem.

KRØNIKEN

Arbejdspladser

Der skete faktisk ret meget, mens jeg boede i Peter Fabersgade, men det lå jo også i tiden og min alder, at der skulle være fuld fart på.

I musikerrummet i Imikroskopet, skete der altid noget. Det var her vi udvekslede jobmuligheder og muligheder for nye tiltag i det hele taget.

Frank S. var socialpædagogstuderende og i praktik på Nærumgård Børnehjem. En dag spurgte han ud over forsamlingen af musikere, om der var nogen af os der havde lyst til at være vikarer på det børnehjem.

De manglede selvfølgelig vikarer, siden han spurgte, men ledelsen havde spurgt Frank om ikke han kunne skaffe nogle musikere som vikarer, da der i allerhøjeste grad manglede musik og musisk udfoldelse på børnehjemmet.

Det ville jeg meget, meget gerne, for vi var i maj måned og snart lukkede musikskolen for sommeren, så jeg skulle finde noget at lave.

Jeg meldte mig med det samme og fik at vide, at der var aftalt, at et antal vikaraspiranter kunne komme til orienterende møde på et nærmere angivertidspunkt. Vi var tre kolleger, som tog derop og blev ansat. Udover mig var det Krølle Erik og Banjo Jan, som var forsanger i gruppen "Van Dango".

Da jeg fortalte, at jeg var musikpædagog og om vinteren fastansat på Danmarks Musikskole, blev jeg straks ansat som fast vikar. Også selv om jeg havde sagt, at jeg skulle holde ferie i 14 dage, på et tidspunkt.

Intet problem åbenbart, for jeg blev ansat som det, der hed minus-syver. Jeg ved ikke, om du kender det begreb inden for pædagogverdenen, men det betyder ganske enkelt, at man blev ansat på samme vilkår, som en uddannet socialpædagog, men med syv % mindre i løn. Det var gode betingelser, især da det viste sig, at jeg ikke blev trukket i månedslønnen, da jeg holdt 2 ugers ferie sidst i juli. Jeg lærte rigtig meget den sommer, både om mig selv og pædagogik i det hele taget. Hidtil havde pædagogik jo for mig, blot været at undervise og sørge for at eleverne lærte noget konkret.

En anden arbejdsplads, jeg fik, var da Herman i løbet af efteråret 70 opdagede, at han ikke egnede sig til at undervise i guitar, Han havde ellers fået et helt års vikariat på Dansk Fritidshjemsseminarium.

Han spurgte en dag, om ikke jeg havde lyst til at overtage hans time, så kunne jeg bare ringe derud, Det gjorde jeg og kom til samtale.

Efter samtalen blev jeg vist rundt på seminariet og en lærer og rektor lukkede sig inde på kontoret i fem minutter, hvorefter de meddelte mig, at jeg var ansat med cirka 10 timer om ugen resten af skoleåret.

I foråret 70 var der ellers sket det, at jeg fik lyst til at afprøve om restaurationsverdenen stadig var noget for mig.

Det skulle afprøves nu og enten skulle det være eller også – aldrig mere restaurationsbranchen.

Jeg ved ikke hvorfor jeg fik den skøre ide, men det var nok fordi jeg så en annonce, hvor de søgte en leder af en kødcentral i Søllerød, Det lyder sikkert åndssvagt, men det skulle altså prøves. Men som elev elskede jeg at skære kød ud og lave nogle enkle retter, så det var lige noget for mig.

Jeg tror også, jeg var lidt træt af hele tiden at skulle finde noget nyt arbejde og først og fremmest arbejde så mange forskellige steder.

I hvert fald blev jeg ansat og begyndte at afvikle engagementerne til anden side.

Jeg skal lige indskyde, at kødcentralen, tilhørte en af Københavns helt store kanoner inden for restaurationsverdenen, Jørgen Tønnesen, som ejede flere af byens største restauranter. Det var hertil vi skulle levere forskellige kødprodukter og nogle enkelte færdigvarer, som bl.a. leverpostej og af uransagelige grunde mandelrand.

Det gik fint de første to dage, så kom direktør Tønnesen på besøg og ville hilse på den nye leder af centralen.

Jeg gik hen imod ham og ville hilse pænt på ham, Han sagde blot ”De skal klippes”.

Så sagde jeg til ham: ”Så skal de finde en ny kok til at lede det her sted”.

Så skred jeg og kom aldrig tilbage til Søllerød Kro, som forretningen var bygget sammen med.

Jeg var ligeglad med min løn for de to dage, men Jørgen Tønnesen skulle ikke bestemme, om jeg skulle klippes.

Da jeg lukkede døren på vej ud var det slut med den verden for mig. Der gik jo også kun nogle få måneder før alt det med børnehjemmet og seminaret kom ind i mit liv – og så

var jeg for alvor solgt til pædagogik og musik. Jeg vil slutte nu og bare glæde mig til vi snart ses.

Jeg elsker dig og synes, at du er noget af det bedste, der er sket for mig.

Jeg glæder mig og venter utålmodigt på, at vi skal være sammen om fire

De kærligste hilsner

fra din Niels

Respons og tillægstanker samt krøniken

Kæreste Niels.

Jeg vil først og fremmest takke for dit dejlige brev med mange tanker flettet ind, som du tilmed deler med mig.

Jeg kan godt forstå du er nødt til at lave en slags deadline i forhold til fremtiden og dermed Hanne. Det giver selvfølgelig mange tanker og uro i mig også, men jeg tror på en eller anden måde, det nok skal blive godt også med Hanne. Det håber jeg.

Selv om det er ubehageligt, er det jo en ærlig tilstand, som ingen egentlig kan bebrejde dig eller os for. Det er jo ikke en planlagt forelskelse, det eneste der skete, må være sket på et splitsekund, på et eller andet tidspunkt, da vi begge på en måde ret pludseligt stod i situationen og længe før mødet, vidste noget afgørende var sket. Jeg ved godt de fleste forelskelser ikke er planlagt, men der kan være en mere målrettet situation ved f.eks. en fest eller lignende, der har en helt anden karakter.

Jeg tænker også en del på vores fremtid sammen. Mest som billeder og mindre på de mere fysiske dele, såsom netop, hvor vi kommer til at bo, selv om jeg har fornemmelsen af det. Hvis jeg skulle tage fejl, vil jeg opfatte det, som at det så må være meningen. For jeg følger trygt den vej, som er foran os begge, hvilket jeg har sagt før.

Grunden er hele vores forholds måde at være foldet ud på, vores varme og nærhed sammen, vores evne til at rumme hinanden, som jeg fornemmer vi begge kan, og så en fantastisk følelse af at det hele er så anderledes, måske fordi vi har den dybe følelse af taknemmelighed. Den åbner for mig så meget mere for dig, end nogen anden har formået. Jeg begynder at forstå hvor bredspektret det hele er foldet ud. Der er dimensioner i mit forhold til dig, som jeg ikke har kendt før. Det er bare fantastisk.

Det der med at der pludselig vælter folk ind af min dør kender jeg ikke helt, udover aftalte sammenkomster. Men det lyder som om det var ret vigtige emner der var på bordet i den forbindelse du beskriver. Håber engang at opleve Vesthuset og dig i den forbindelse, især da hvis Donovans sange er på tapetet også.

I forbindelse med folk og fæ, så kan jeg nogle gange undre mig virkelig meget over, at der kan være dage, hvor hele verden opleves at ringe til mig. Altså hele min verden selvfølgelig. Lige så snart jeg har lagt mobilen for en snak, ringer den næste, og jeg er ikke vild med, hvis så den tredje, fjerde og nogle gange femte også ringer, for så er den dag ligesom slået i små stykker, selv om der jo ikke er sket en katastrofe. Er det veninder, kan jeg som regel godt forklare og foreslå at tale dagen efter, også af hensyn til veninden, da man vel gerne vil have en følelse af at blive hørt ordentligt.

Hvis jeg er på besøg eller har besøg og en af pigerne ringer, siger jeg også for det meste at jeg er optaget. Det ved de og ringer så senere eller dagen efter. Kun hvis det er meget vigtigt og de ønsker et godt råd er det ok.

Ligeså undrer det mig, at hvis en af mine døtre får større problemer, så er det nærmest 95 % sikkert at en af de to andre også har det, uafhængigt af hinanden. Nogen gange har jeg på skift haft dem alle tre. Nu kan der heldigvis godt være langt mellem den slags situationer, ellers ville det også være ret svært at klare.

Da Kristas problematik var på sit højeste, ringede Eja også og var ret ulykkelig over at hendes elskede Jesper igen er syg, oveni hun skulle flytte. Eja siger helt ærligt at hun bare har brug for at læsse af. Hun flyttede jo i dag alt sit habengut fra Palermovej's kælder og helt til Stockholm og allerede på næste mandag d. 15. starter hun sit job på et dyrehospital lige over for lejligheden. Det er meningen at Jesper skal flytte derover også, men han er nervøs for sine muligheder. Til gengæld kan han ikke mere holde ud, at være så langt væk fra Eja, så det løser de nok.

Det var herlig læsning af din krønike om hvordan det bare flaskede sig for dig og med Ellis-udtryk! "sejt", du gik fra den uopdragne og indbildske mand Tønnesen. Jeg havde 100% sikkert gjort nøjagtig det samme.

Mens jeg både i torsdags, i går og i dag kørte med toget, fik jeg næsten læst den lille bog "Kristendommens oprindelse". Den gav mange tanker, som jeg til dels kendte lidt til i forvejen gennem andre bøger, men også belyste i en anden vinkel. Jeg mangler dog "Afsluttende bemærkninger og humanisme til sidst" Når den er læst til ende, tror jeg at

*jeg vil nærstudere den anden bog jeg lånte, som er af nyere dato, og meget tung.
Hvordan har du egentlig stiftet bekendtskab med Hal's bog?*

KRØNIKEN

Lidt fortsat rod og endelig afklaring

David havde som sagt hørt samtalen, jeg i hast og uden anden interesse end at mærke noget omkring Davids tilstand, havde lavet. Han havde hørt på, men vidste ikke at jeg havde lavet en konkret aftale med Henrik, hvor jeg tog ud til ham hver dag i de kommende dage, hvor jeg var hjemme. Min plan var at fortælle David det på et tidspunkt, men jeg gjorde det ikke i den juleferie. Jeg tænkte ikke hverken sødt eller hensynsfuldt, det var slet ikke det det drejede sig om. Og slet ikke at Henrik pludselig var interessant. Det var han ikke.

Hjemme hos moster kom nogle betragtninger frem fra mosters filosofiske psykiske indre skuffedariums.

Jeg havde fortalt hende om det kaos, jeg som sådan følte jeg havde været med til at opmuntre på Askov. Jeg fik fat i min angst for at blive svigtet igen, og jeg forstod at med min far som baggrundsmodel for mændene, var der måske ikke noget at sige til, at jeg havde gjort som jeg havde gjort.

Min mor var jo sunket fra almindeligt kvindemenneske til mørke og bitterhed. Og dybest set var jeg jo blevet puttet hen i mosters gemmer via de års tavshed om mit sande bosted, forårsaget af mine forældres skilsmisse og til dels mosters angst for, at det skulle afstedkomme noget dramatisk. Den vinkel blev mere og mere indlysende, ligesom min egen forestilling om, at det kun kunne forandres ved at være uforpligtende og lukke for de dybere muligheder for at knytte bånd.

Jeg ved ikke hvor jeg var endt i min egen mystiske ubevidste verden, hvis jeg ikke havde haft moster som behjælpelig terapeut, der uden fordomme gik ind i hele problematikken. Tilbage på højskolen, hvor Birthe havde fortalt mig den oprindelige årsag til hendes bemærkning over for Henrik, mødte jeg så drengene igen.

Jeg kunne ikke lige med det samme droppe dem, især fordi Peter og Jeppe havde fundet ud af i skøn forening, som åbenbart var sket døgnet inden min tilstedeværelse, en i deres øjne fabelagtig god løsning.

Vi skulle alle sammen flytte til Sverige og købe en ødegård og så kunne vi leve sammen i fryd og gammen. Kom der børn ville de deles om dem. Det var nok mest Jeppe's ide, for

Peter havde også stadig ideer, der kun drejede sig om os to og en bosættelse på Fyn, der var hans oprindelsessted. Jeg havde en ide om at Georg også skulle med, men også en vag fornemmelse af at det ikke lige var ham, og han havde en vis betydning efterhånden i regnestykket.

Tanken virkede jo som forestilling ikke helt dum, fordi jeg sikkert uden at tænke det bevidst, herved sikrede mig en noget mere tryk tilværelse, idet det så gjorde mindre, hvis en af dem svigtede og fandt en anden.

ca. en uges tid efter ankomsten, afholdt skolen en af deres store fester og jeg var kommet forholdsvis tidligt og stod oppe på 1. salen, der havde åben forbindelse til underetagen, hvor spillemændene var ved at gøre sig klar. Det var eleverne også. De myldrede ind.

Jeg havde ikke bemærket Georg, før han stod lige ved siden af mig og ligeledes betragtede flokken oppefra. Pludselig ankom både Jeppe og Peter og stirrede søgende rundt, vi vidste begge hvem de søgte og Georg sagde hvad han oprigtigt følte for mig, men også at det der med to til i kølvandet sagde han totalt fra til. Jeg ved ikke hvad der skete i mig, andet end en stor glæde foldede sig ud. Det var jo rigtigt hvad han her modigt udtrykte. Jeg følte mig pludselig ret sikker, ret forløst fra en nærmest fobisk angst.

Jeg forstod egentlig mosters forklaringer om modet til livets tilskikkelser. Om noget med aldrig at gå efter vankelmodige tilstande, være som hun udtrykte det: "lunken". Gud var lyset og i lyset er sandheden.

At tro man kunne bjerge sit liv, og sikre sig alt. "Det kan man ikke". Hvor hun havde denne visdom fra, ved jeg ikke, men hun må have erfaret et eller andet, vil jeg tro.

De to gæve gutter, Peter og Jeppe, som jeg ikke tvivler på gerne ville de helt utraditionelle former for kærlighed og var seriøse omkring vores forhold, altså så seriøse som de nu kunne, accepterede hver for sig modvilligt mit valg. Især Peter, troede ikke jeg for alvor vidste, hvem af dem jeg foretrak. Men vi forblev venner resten af tiden, alle fire. Det udartede sig i fortsatte skakaftener, alvorlige diskussioner om alverdens indfald og af og til en hashpipe. De drillede i begyndelsen dagligt mig med, at jeg havde udvalgt kuvøseguffet (Georg var 4 år yngre end mig og endnu hjemmeboende) i stedet for fremsynet modenhed. De var begge 2 – 3 år ældre end jeg.

Afslutningen med David

Da jeg blev 25 år fejrede hvide hus fødselsdagen i stor stil. Nu lod vi alle nødig en chance for en fest gå os af hænde, men klart nok var en 25-års fødselsdag, som at runde et skarpt hjørne åbenbart, eller også var det anledningen til en ekstra festlighed.

Derudover kom der et meget kærligt og åbenhjertigt brev fra David.

Moster havde sagt noget om, at vi ikke ejede hinanden og slet ikke ejede hinandens hjerter. Det sagde mig en del, også i forhold til fortiden og barndommen. Derfor siger og mener jeg det stadig. Men det er jo nok i modstrid med de religiøse dogmer, og selvfølgelig skal man da være afklaret hvis det sker.

Jeg vidste det var sandt, men meget idealistisk set.

Jeg fik derfor med en vis positiv energi, skrevet tilbage til David at jeg var glad for hans brev og godt ville sige ordentligt farvel til ham. Der var ingen grund til at hænge fast i nogen form for nag. Det tjente ingen. Og det mener jeg som sådan stadig.

Så næste gang, hvor jeg tog hjem en kort weekend, mødtes jeg med David for sidste gang i vores fælles lejlighed. Jeg skulle være med til at udvælge de møbler og ting jeg ønskede, når jeg engang fandt et sted at bo, sammen med Georg i Århus eller omegn, som vi havde planlagt vi ville slå os ned i, dels for at Georg kunne læse Psykologi og dels for at jeg kunne søge ind på Århus Kunstakademis grundkursus. Min videre hensigt var at søge optagelse næste år til Det Jyske Kunstakademi, da det var statsanerkendt og gav SU.

Til gengæld blev jeg faktisk en forholdsvis velbeslået kvinde af at ejerlejligheden blev solgt. De pantebrevspenge der blev udbetalt to gange om året, kunne faktisk dække mine levevilkår.

Næste gang fortæller jeg om de sidste måneder på Askov Højskole og et uforberedt møde med fortiden.

i morgen er der kun 3 døgn tilbage og jeg glæder mig utroligt til at være dig nær igen, det er lidt som om at livet står lidt på

stand by, når vi ikke er sammen, også selv om det har været en lidt vel dramatisk uge der er kørt af sporet.

Jeg elsker dig!!

De kærligste hilsner fra

Din Karen

Ps. Det Texas lignende festhus, og mig på vej op ad trappen.

Søndag d. 07.05

Tanker, fremtid og fortid

Kære Karen

Mange tak for dit brev.

Mange spændende tanker og en interessant krønike.

Tankerne

Det var både dejligt og spændende at læse dine tanker om forelskelse, for jeg oplever det på samme måde.

Jeg har blot svært ved at kommentere og indskyde og jeg ved det er fordi, når jeg sidder og tænker over nogle af dine sætninger og tanker, ender jeg hver gang med at tænke på, at vi snart ses og så bliver det, det eneste der fylder mit hoved.

Jeg kan heller ikke holde styr på nogle nye ting, for her ender jeg igen med tanken om, at vi meget snart ses.

Jeg husker ikke præcis, hvor jeg hørte om Hal Koch første gang, men det har bestemt været omkring det sidste år, jeg kom i Kuk, hvilket vil sige cirka 68. Der var i hvert fald nogle som talte om den i Kuk.

Jeg husker heller ikke hvorfor jeg ikke bare lånte den på biblioteket, som jeg brugte meget på den tid. Jeg fik nok bare lyst til at eje den. Den har sikkert været på tilbud.

Når jeg ser på det vedhæftede foto, kan jeg forestille mig, at festen er godt i gang, da det ser ud, som om du nærmest falder op ad trappen.

Lidt fremtid

Ud over, hvad jeg ellers kan glæde mig til, når jeg er sammen med dig, vil jeg glæde mig til at vi kan snakke videre om vores fælles fremtidsmuligheder og drømme.

Jeg vil vente med at sætte datoer på i hvert fald Donovan matineen til vi er sikre på, at du kan komme med til det. Men der er jo i dag højst 14 dage, til jeg ved en del mere.

Cafearrangementet med Tony behøver heller ikke at få en dato endnu.

Det er kun de ting, der er på programmet i selve Vesthuset, som der er sat datoer på, det er Imikroskop – arrangementet og Spil-danskdagen.

KRØNIKEN

Efter de få dage, jeg arbejdede for Jørgen Tønnesen, skulle jeg lige have rettet op på de ting, jeg ellers var ved at afvikle. Jeg havde heldigvis ikke brændt alle broer bag mig, og til overflod fik jeg en dag et brev fra Jørgen Tønnesen.

Det var vel nærmest en sekretær, der havde skrevet et rutinemæssigt brev, hvor koncernen takkede mig for godt samarbejde og opgjorde at jeg havde løn til gode for 2, en eller anden brøk dages arbejde. Den vedlagte check skulle udligne dette beløb.

Hermed skylder Jørgen Tønnesen og jeg ikke hinanden noget.

Sammenlignet med de løn konfiskationer jeg så på Greve Badehotel, blev jeg næsten rørt, da jeg så checken. Også kun næsten.

I øvrigt var kildeskatten jo lige indført, så vi skulle til at regne med brutto og nettoløn.

Tilbage til musikken

Jeg havde jo sagt op på Danmarks Musikskole og tog straks derind for at få nogle timer igen. Det lykkedes også, men det var lidt som at starte fra bunden. Her mødte jeg Svend Djurup, som egentlig ikke havde hørt, jeg havde været væk nogle dage, men han havde en forespørgsel til mig, om jeg ville tage noget musikundervisning, som en af hans gamle kolleger stod for. Det var på Georg Jørgensens Skole i Hellerup.

Det var noget af en togrejse for nogle få timer, men jeg skulle jo tilbage i min gamle verden igen, så jeg sagde ja, tak, og deltog så i deres musikprojekt, som varede et par uger med et par timer hver formiddag. Jeg havde heldigvis tiden til det og ville gøre alt for at komme tilbage i musikverdenen, som jeg kun havde været væk fra ganske kortvarigt, men nu vidste jeg jo, at det var her, jeg hørte til.

På sundfart igen

Jeg mangler lige sommeren 69, hvor jeg også skulle finde noget arbejde i musikskolens sommerferie (3 måneder).

Arbejdssøgende den gang købte bare Berlingeren og pløjede flere sidder annoncer igennem.

Jeg glæder mig til at hente dig i Tureby på onsdag og så have flere dage sammen med dig.

Jeg elsker dig og tænker meget på dig.

Jeg tænker med glæde på den lykke, vi kan give hinanden.

Og så tænker jeg, det er da fantastisk, at dette sker.

De kærligste hilsner og tanker fra

Din Niels.

Nogle refleksioner og svar og en omgang krønike

Kære dejlige Niels

Så kyssede du mig lige igen pr. brev.

Gid du var her lige nu, det ville være rigtig dejligt.

Pater Leo fik jeg ikke rigtig kommenteret omkring.

Han var jo vores præst i KUK og vældig afholdt. Jeg tror alle kunne lide ham. At han havnede i Odense vidste jeg ikke, eller havde glemt, nok snarere.

Jeg var slet ikke klar over ham Hal Koch har stået så længe i din bogsamling, men jeg kan godt forestille mig nogen der har anbefalet bogen. A pro pos bog, så kommer jeg til at erindre at Keld elskede Peter Plys bogen og meget gerne ville læse lidt af de pudsige og egentlig ret filosofiske tekster højt, som den gode Peter Plys og de andre fra hundredmeter skoven udtalte, til nogle af KUK møderne.

Det vil være virkelig dejligt, hvis jeg kunne komme med til Donovan matineen, og opleve Vesthhuset og dig på slap line, hvad jeg går ud fra du skal og vil blot med det samme oplyse at fredag d. 6. oktober er der lærertræf på Sankt Annæ skole, som jeg meget gerne vil med til. Ellers er der ingen forhindringer fra min side.

Det var jo nok ikke meningen at, du skulle have så meget mere med kokkefaget og kødskæringen at gøre, siden strømmen af muligheder og din indre evne til at se dine muligheder, drev dig tilbage mod musikken.

Sådan kan man jo også sige med mit såkaldte "kald", som startede med at jeg mente jeg skulle gå kunstner- og illustratørvejen, men allerede som ganske ung havnede med

undervisningen og gang på gang havnede i den afdeling af tilværelsens muligheder. Sådan kan jeg godt se det i dag.

Billedet af mig på trappen i Texas huset, er ikke taget til en fest, men efter, idet vi på skift skulle rengøre det efter festlighederne. Det vil sige hvert hus havde sådan en tjans.

KRØNIKEN

En tur på tomlen

At være på en højskole er sikkert nogenlunde sammenlignelig med en efterskole. Bortset fra at det er voksne mennesker mellem 18 og 65 år.

Der var spændende foredragsholdere hvoraf Johannes Møllehave var en af dem. Han havde sine tre børn med, der legede omkring ham, mens vi andre ærbødigt sad og forsøgte at lytte til hans ytringer. Desværre kan jeg ikke helt huske hvad han snakkede om, for de tre børn tog en del af opmærksomheden.

Noget der var utrolig dejligt var at vi efter morgenmaden alle mødtes i fællessalen, hvor foredragene også blev afholdt, for at synge morgensang. Og for det meste var det salmer der blev sunget. Jeg kan vældig godt lide salmer.

På et tidspunkt fik Georg og jeg en ubærlig lyst til at komme lidt væk fra både højskole og vores respektive "hjem". Så vi tog på tommelen en weekend, med retning mod Tyskland.

Vi kom op med adskillige, som jeg knap husker, ud over to festlige herrer, der skulle til karneval sydpå, selvom det først officielt var ugen efter. De var udklædt med skøre hatte og næser og sang muntert og virkede måske også en smule berusede. Men som sagt meget festlige.

Den første aften havnede vi i Hamburg, hvor vi overnattede på et lille billigt hotel. Hamburg virkede ikke specielt ophidsende, så vi planlagde at drage videre tidligt dagen efter.

At køre fra den ene by til den næste er i det lange løb ikke vildt interessant, selv om jeg var overrasket over de lange øde strækninger vi kom ud på om lørdagen.

På et tidspunkt blev vi taget op af en nydelig yngre mand a la bankmand. Han havde pænt jakkesæt på og en sort mappe. Han var på vej til Kiel som var sådan et stoppested, hvorfra han ofte overnattede, inden han tog til Berlin hvor han havde sin kone og et par børn.

Han spurgte ind til os og vi forklarede selvfølgelig om højskolen og ideen med disse skoler osv. På en eller anden måde fik Georg sagt et eller andet mere politisk, som fik manden til at spidse ører. Han spurgte ind til vores politiske ståsted og da specielt Georg udtrykte sin noget venstreorienterede holdning, spurgte manden pludselig ivrigt, om vi ville med ham hjem. Vi kunne overnatte hos ham.

I hans lille lejlighed blev vi anvist et værelse med en stor madras på gulvet, hvor vi stillede vores oppakning, som må siges at have været af noget beskeden karakter.

Da vi kom tilbage til stuen, havde manden fuldstændig forvandlet sig. Det slipse-pæne jakkesæt var erstattet af brune fløjlsbukser og en højhalset sweater samt tillige en pibe. Han brugte den samme tobak som min far, kunne jeg lugte. Den lugtede så rart.

Nu begyndte manden og Georg så en større politisk udredning, som jeg havde lidt vanskeligt ved at følge, dels fordi jeg var for genert ud i at tale tysk og dels fordi jeg faldt tilbage til, at være den tavse tilskuere og lytter, hvilket jeg gjorde, når jeg var udenfor de mere trygge rammer.

Men det viste sig, at han var særdeles venstreorienteret. Måske ikke på Baader Meinhof niveauet, men kun nogle grader mildere stemt. Denne indstilling mente han var risikabel, så han levede et sandt dobbeltliv. Pæn borgerlig, som jurist om dagen og tilsluttende sig et venstreorienteret tilhørsforhold i sin fritid.

Da vi tomlede hjemad dagen efter, kom vi om eftermiddagen op at køre med en mærkværdig galning. Han mente at danskerne ikke kunne andet end deres selvoptagede individualisme, at de var komplet umulige i forhold til det retskafne og pligtopfyldende tyske folk, at de aldrig kunne følge en ordre og af den grund, aldrig blive gode soldater, samfundsborgere eller noget overhovedet. Han blev så ophidset, at han til sidst kørte ind på en brakmark og bad os stige ud. Selv havde vi stort set ikke fået et ord indført. Lidt betuttede stod vi så et eller andet ukendt sted og forsøgte i mørket at finde en vej, en sti eller bare et oplyst hus et sted. For der hvor vi stod, var der udover at være mørkt, også temmelig koldt.

Det tog os over 1½ time at finde en oplyst vej og derfra fik vi et lift til Åbenrå station, selv om togene ikke ligefrem kørte tit (det var jo søndag aften). Vi kom til at vente i 2 timer, men det lille stationshus var heldigvis både åbent og nogenlunde varmt. Til højskolen kom vi da til sidst.

Et besøg fra fortiden

Hvert år afholdt Askov højskole elevfest for gamle som for nye elever.

Normalt kom der ikke et væld af gamle elever, men det blev ikke holdt i Texas-huset men i den store gymnastiksal med plads til mange hundrede.

Alt var gjort klar og jeg var på vej over til det hvide hus efter aftensmaden. Jeg vidste godt at ingen fra Det Hvide hus ville ankomme, før der var gået adskillige timer.

Da jeg drejede om et hushjørne og ud på de beplantede stisystemer, så jeg pludselig et lille stykke fra mig, en yderst velkendt person. Min ungdoms kæreste, Jeppe. Han så ikke mig tror jeg, men jeg blev utrolig påvirket. Sådan lidt ligesom hvis man så et spøgelse eller lign.

Jeg havde svært ved at trække vejret, og i stedet for at gå over på Georgs værelse, gik jeg ind på mit eget.

Det begyndte at klø over hele kroppen og jeg var nødt til at tjekke efter. Over det hele blomstrede en masse små røde knopper, så jeg kan skrive under på begrebet, at få røde knopper over et eller andet, for det var det jeg fik.

Efter en stund at have sundet mig, gik jeg ind til Georg, der allerede sad med adskillige fra huset.

Jeg søgte Anne Marie. Jeg måtte snakke med en veninde om dette.

Efter en tid og lidt hyggelig snak med hende, varslede vi til drengene, at vi gik over til festen.

Jeg syntes det var virkelig mærkeligt, at jeg reagerede så voldsomt, selv om der faktisk var gået snart 7 år siden vi skiltes.

Jeppe stod med en pige med langt lyst hår og briller og så fåret over på mig. Senere erfarede jeg det var hans kone, og at de havde mødt hinanden nogle år før på Askov.

Alt andet lige var det svært for mig. Ikke fordi han havde en kone. Bare fordi han var til stede. Det er ligesom når man står inde i en varm stue og nogen pludselig baldrer ruden, så følelsen af beskyttelse brister en smule.

Vel havde jeg stadig følelser for ham og jeg ventede utålmodigt på at Georg snart kom og frelste mig fra den hule fornemmelse.

Jeppe og Peter dukkede pludselig op og jeg spurgte om de havde set Georg. Det havde de ikke.

Efter endnu en time, gik jeg over i Det Hvide hus og fandt ham og Høgne i en noget speciel situation, idet Høgne lå på knæ foran Georg og omhyggeligt forbandt hans ene fod, mens en højlydt jammer blev luftet af Georg.

Det korte af det lange var, at han var faldet ned ad trappen da han ville over til festlighederne. Om han havde brækket noget eller forvredet foden, viste han ikke, men det gjorde mildest talt ondt. Jeg overtog efter Høgne, som glad for at slippe for den slags job, skyndte sig over til festlighederne.

Det er den slags "tilfældigheder" jeg næsten kan opfatte, er styret på en eller anden måde, fordi det virkede så specielt, at jeg fik røde knopper af at gense en der betød meget, og ham jeg planlagde at skulle et liv med, falder ned og mister, i en tid, sin fulde førlighed samtidig.

Nu nærmer slutningen af opholdet sig og næste gang bliver det fremtiden efter Askov Højskole

Fra i morgen er der heldigvis kun to døgn til vi ses. Jeg glæder mig Niels til at mærke dig, kysse dig og snakke om de mange ting vi skal snakke om.

Jeg glæder mig også utroligt til at se din barndoms ø, se det hus du boede i sammen med dine bedsteforældre, høre dig fortælle.

Jeg må fortælle dig det igen og igen, jeg elsker dig, og som dig kan jeg kun sige, det er fantastisk at det er sket det her.

De kærligste hilsner og længselsfulde ømme tanker

Fra din Karen

Mandag d. 08.05

Kære Karen.

Tak for dit brev med kommentarer og krønike.

Rengøringen forklarer jo, hvorfor du ligger bøjet ned over trappen, som om du var faldet midt under en fest.

Nogle præster

Ang. Pater Leo, vidste jeg jo selvfølgelig, at du kendte ham fra Kuk.

Ja, han var meget afholdt. Han var stille og rolig og blandede sig kun i de ting, han skulle.

Jeg kommer til at tænke på, at der stod i Kuks vedtægter, at ungdomspræsten (Her Pt. Leo) havde vetoret i etiske sager. Jeg kan ikke, heller ikke i mit år i bestyrelsen, huske, at han har prøvet at trumfe noget som helst igennem.

Han er den eneste, jeg har oplevet som ungdomspræst. De, der kom i klubben i mange år, har jo nok kendt flere af præsterne i rollen som ungdomspræst. Jeg ved at både Adams og Hubert har været inde over.

Jeg kunne også godt lide Adams og nåede at møde ham til vores årlige klassesammenkomst, hvor han var inviteret lige inden han døde.

Endelig kunne jeg også godt lide Schertz og Brunichardi. Iflg. Angela var pigerne meget lidt begejstret for Brunichardi.

Udklippet vedr. Leo, fik jeg som sagt i tidligere brev, tilsendt fra Angela. Det var da egentlig en pæn karriere han havde, hvis det hedder det, indenfor præstestanden.

Donovan Matine

Jeg skal nok sørge for, at vi går udenom den 6. okt. Når vi skal planlægge Donovan matine. Ang. min karriere indenfor kokkefaget, kan jeg da kun sige, at det er en uddannelse, som jeg har haft megen glæde af og aldrig har fortrudt – det havde vel heller ikke hjulpet noget.

Ikke mere mad, men alligevel

Efter kødudskæringen og Tønnesen besluttede jeg, at det var slut, men jeg kunne godt lide at lave mad og have med madvarer at gøre, så det blev aldrig glemt og jeg havde da også god brug for uddannelsen ind i mellem.

På det hotel, jeg bestyrede i Frankrig, var der folk til at lave mad, men jeg er sikker på at en af de kvalifikationer, der gav mig jobbet, var at jeg var uddannet kok og kunne købe ind og blande mig, hvis det var nødvendigt. Det hjalp mig også meget i Oure, da jeg ofte kunne hjælpe med at få et års skema til at falde på plads ved at tilbyde, at gå i køkkenet, f.eks. en enkelt dag om ugen eller i forbindelse med en weekendvagt.

Det gjorde mig meget mere fleksibel, end jeg er fra naturens hånd.

Jeg kunne ret godt lide at lave mad sammen med eleverne, hvad enten det var på højskolen eller efterskolen.

Bare for at det ikke senere skal komme til at lyde selvmodsigende, vil jeg lige indskyde, at jeg en enkelt gang, var lige ved at rykke karrieren over i køkkenet, men det blev kun en kort overgang, for at hjælpe og dermed endnu en gang virke fleksibel.

Det kommer i krøniken, fordi det hænger sammen med en masse andre ting, der skete i det år, jeg troede, jeg havde orlov fra efterskolen.

Du får så lige lidt

KRØNIKE

Stadig i Peter Fabers gade

Selv om der var fuld gang i den næsten hele tiden i Peter Fabers gade, så var det ofte det samme, der skete, så der er ikke så meget at fortælle om den øvrige tid.

En enkelt anekdote trænger sig dog på.

Schüttens fine forældre og deres søn

Jeg var en del sammen med Schütten i årene fra 69 til 72.

Vi havde været der et par gange. Vi, var i denne forbindelse, ud over mig og Schütten, John og nogle andre gamle Kukkere.

Så da jeg blev inviteret til middag sammen med hans forældre, havde jeg set herskabslejligheden på H. C. Ørstedesvej.

Ud mod Ørstedesvej, var der tre stuer en suite og vist nok yderligere et soveværelse.

På bagsiden var der nogle værelser, og bad og sådan noget, samt køkken med et lille pigeværelse ved siden af.

Inden middagen blev jeg inviteret til at sidde i den midterste af stuerne. Det var mest en slags dagligstue, med sofagrupper. Møblerne havde helt klart set bedre dage. Et sted stak en fjeder igennem en lænestol. Den havde jeg desværre sat mig i, men i et ubevogtet øjeblik skiftede jeg stol.

Så kom Schütten senior ind og satte sig i stolen med den besværlige fjeder. Jeg ved ikke om han bare var vant til at sidde på den fjeder, eller om hans pli bød ham at blive siddende.

Han sad der i hvert fald til fruhen bad os ind i den sidste stue, som var spisestuen. Her sad vi fire mennesker, ved et meget stort bord.

Så blev maden serveret, det foregik på et meget stort fad med håndtag og ciseleringer. Fadet var bestemt det der hedder sølvplet, for der var nogle få sølvpletter tilbage på fadet. Det var nemt at studere fadet, for der lå blot 4 små skiver hamburgerryg på det, garneret med lidt dåse ærter.

Desuden var der kartofler og noget hvid opbagning til hovedretten.

Da vi havde spist hamburgerryggen blev fadet båret ud – utrolig god disposition, for der var ikke en krumme tilbage på det.

Tallerkenerne blev skiftet og lidt efter vendte fadet tilbage – denne gang med fire tynde skiver vanilje is.

Jeg huskede at sige tak for mad, da det gik op for mig, at måltidet var slut.

Jeg blev næsten mæt.

Da jeg i december 69 kom sammen med Lise, havde Schütten et godt øje til hende. Og da Lise og jeg reet hurtigt blev enige om, at det ikke skulle være os to, stod Schütten klar i kulissen til at tage over.

Nu havde jeg lagt mærke til, at han havde et godt øje til Lise, som jeg boede sammen med i Peter Fabers gade.

Nå, men foreløbig boede vi sammen og Schütten måtte nøjes med at komme på besøg en gang imellem.

Det var i efteråret 70, at jeg startede på seminariet. Det vil jeg fortælle om i et selvstændigt kapitel.

Jeg havde ellers masser af arbejde dét år: Ud over nogle musikjobs forskellige steder, underviste jeg på musikskolen, på aftenskole i Lavuk og mange andre steder i kortere eller længere perioder.

Der var stadig fest og farver i kælderlejligheden, men i løbet af foråret blev Lise og jeg enige om, at jeg skulle flytte ”ved lejlighed”.

Efter endnu engang at have været i kløerne på boliganvisningskontorer fandt jeg en atelierlejlighed på

Svanevej i

*Københavns Nordvest
kvarter.*

*Jeg var stadig en del
sammen med Schütten
og han hjalp mig med
at flytte mine få
ejendele fra
kælderlejligheden til*

Taglejligheden på Svanevej.

Tre raske fyre og deres stolte ganger eller jernhest

Da vi havde flyttet det hele, ville han ikke engang have en øl, men sagde at han skulle videre.

Senere fik jeg at vide af Lise, at han var taget direkte tilbage til hende og charmeret sig ind i hendes lejlighed, hvor han blev i ca. tre uger.

Da det gik op for Lise at han syntes, han var flyttet ind, smed hun ham ud.

Senere tog han op til mig og fortalte hele historien, som Lise også havde fortalt mig. De to historier stemte for en gangs skyld helt overens, på nær nogle få detaljer.

Billeder

Motorcykelbilledet er fra 69 og det er Lennart, Hans Jørgen og Niels.

Udstilling (1) er Poul Esting, som jeg stadig har kontakt med

Udstilling (2) er nogle af mine læderbilleder.

Jeg kan stadig ikke holde fast i mere dybsindige tanker, fordi jeg bare glæder mig så meget til at se dig om kun to dage. Det er dybtfølt, når jeg skriver, at jeg elsker dig.

De kærligste hilsner og tanker

Din Niels.

Lidt respons, lidt ekstra præstesnak og mere krønike

Min elskede Niels

Tak for et dejligt brev, med responsen på matineen. Og tak for billederne, jeg elsker også at få billeder af dig, i ser godt nok seje ud, som i står sådan linet op.

Du nævner nogle af præsterne som jeg må indrømme jeg alle godt kunne lide. Da jeg først for alvor havde kontakt med skolen og kirken i 1960 som 10-årig, kom jeg kun til

at kende Pater Scherz gennem moster, som oversatte alt om Niels Steensens arbejder, da Pater Scherz ville have ham helgenkåret for sit fantastiske pionerarbejde. Det lykkedes ikke i hans levetid.

Jeg husker han på et tidspunkt kørte galt med sin Velo og blev dræbt, men ikke hvad år det var.

I mine øjne virkede han streng, når han i sjældne tilfælde, kom på besøg ved moster. Jeg tror, som sagt tidligere, at moster var lidt lun i ham.

Pater Adams var en god mand, men til flere højmesser besvimed han midt under ceremonierne, og det stoppede først da han fik en hund. Moster mente i alt fald at det var derfor det stoppede. Eller sådan noget lignende.

Pater Hubert havde vi til religion og til konfirmationsforberedelse. Han var yderst intelligent tror jeg, lærte sig flydende dansk på knap et år og deltog gerne ret livligt i diskussioner om snart sagt alt. Han var den der skulle begrave moster i 1985, men da var han vist ved at blive dement tænkte jeg, for han ævlede lidt i det. Faktisk mener jeg også der var en til præst med og rigtig mange fra lærerkollegiet.

Brunichardi holdt moster vældig meget af, selv om hun mente han var lettere alkoholiseret og havde en dame ude i byen et sted. Måske flere damer. Han virkede som en munter mand, men jeg havde ham ikke i noget, og så ham yderst sjældent. Hvis Angela mente han ikke var særlig afholdt af pigerne, så har han nok været lige lovlig glad for dem og det kan være grænseoverskridende bare at fornemme det.

De billeder du har sendt mig af dine læderbilleder vil jeg lige høre om du har et "levende" eksemplar af? De ser virkelig meget interessante ud.

Selv om jeg drømte om at leve af kunsten og uddannede mig i adskillige år til det, så blev heller ikke denne del helt fraskrevet, da al min undervisning handlede om at udtrykke sig i tegning, maleri og ler.

Så bruges kunne det, som du, også på anden måde, drog fordel af kokkeuddannelsen.

Schütten var en besynderlig størrelse som jeg fandt ret uvederhæftig. De få detaljer kan jeg næsten gætte mig til.

Du har egentlig haft rigtig mange fra KUK som venner, og har det vel stadig, plus de kammerater du havde fra skoletiden.

Nu ved jeg godt at Schütten ikke hørte til Amager menigheden, så hvordan fik du egentlig lært ham at kende? På Kisserupgård?

KRØNIKEN

Drømmen

Ca. en måned før Askov højskole sluttede, besøgte jeg Moster. Jeg tog Georg med, så hun kunne stifte bekendtskab med ham.

Det var ikke fordi hun bare klappede i hænderne, men moster var altid åben og venlig, men spurgte mig på et tidspunkt, da Georg var på toilettet, om jeg nu var sikker på at ville en fremtid med ham. I spørgsmålet lå nok så meget tristheden over at, jeg ville flytte helt til Århus.

Århus var en del af det hele, for tilbage til det forvirrede København og det flade Amager med svære minder, ville jeg ikke.

Da jeg vågnede næste morgen, havde jeg haft en besynderlig nærværende drøm, en drøm som har betydet meget i gennem mit liv og den fornemmelse af en slags plan, der går ud over det virksomme livs begrænsninger. Den starter med at jeg er til en stor fest, hvor både kendte som ukendte er. Pludselig kommer en lyshåret, nærmest hvidhåret ung kvinde hen til mig og vil at jeg skal gå med hende.

Vi går helt ud på en åben plads, hvor man nærmest kunne høre en knappenål falde til jorden. Der er helt tomt og mørkt, på den fremviste plads. Hun beder mig gå til venstre hvor der er et tårn jeg skal gå op i. tårnet kommer ud af mørket og bliver ret synligt. Der er en vindeltrappe inde, der fører mig helt op til øverste etage og inde bag en cyanblå dør, sidder der en ældre hvidhåret kvinde, med nogle stærke blå øjne. Hun viser mig et horoskop og begynder at fortælle mig om min fremtid og de begivenheder, der kan komme ind. Hun lægger stor vægt på, at meningen med mit liv, er at lære, hvordan den menneskelige kærlighedsevnes muligheder og veje er, og tilfører mennesket og mit eget liv erfaring på erfaring. Jeg får følelsen af at få velsignet nogle evner, der udelukkende er til mennesket, ikke til mig personligt. Hun sagde rigtig mange andre ting, men da jeg vågnede huskede jeg reelt kun tre særlige oplysninger hun havde kredset om. Den første var et vendepunkt eller højdepunkt i mit 33. år. Den næste var at jeg ville dø og så tallet 49, hvilket jeg tænkte betød jeg ville dø i den alder, men som

også kunne betyde om 49 år, eller være år 2049, samt en sidste, som jo ikke passede med det at dø som 49-årig, der handlede om at jeg ville forstå kærlighedens skabende kraft sent.

Jeg havde ikke lyst til at tænke for meget over den, for nu skulle jeg til at tage hul på et nyt kapitel i mit liv og havde absolut ikke noget ønske om at få at vide, hverken højdepunkter eller vendepunkter, død og slet ikke det med kærligheden. Nu havde jeg jo den gode Georg, og glædede mig til at alt kunne lade sig gøre. Især dette, at jeg ville være kunstner og ikke lærer. Det betød en del at Georg bakkede mig op og slet ikke var fokuseret på det økonomiske, hvilket han måske heller ikke behøvede, idet jeg jo, set med ungdommelige øjne, var velbeslået med mine pantebreve, som også gjorde det muligt at gå kunstnervejen.

KRØNIKE

Sommerhuset i Vesterlund og Århus by

Efter endt højskoleophold, flyttede Georg og jeg til Vesterlund ved Silkeborgsøerne. Det var i hans forældres sommerhus, som vi fik lov at låne vederlagsfrit den sommer, altså i maj, juni, juli og august.

Vesterlund var som en norsk skov i vildmarken. Det var ret kuperet, og fyldt med store træer, søen havde også en lille ø ude i midten. Det var et helt utroligt smukt sted.

Der var en lille bitte stue med brændeovn. Et minikøkken man knap kunne dreje sig i, og et soveværelse med nogle skabe.

Her fandt jeg på at samle grankogler og agern, som har den lille hat hæftet på sin nød, muslingeskaller fra søen (hvor vi i øvrigt fangede Brasen, som vi stegte, og spiste), og derefter lavede små skovmænd af, som jeg solgte i turistbutikken ved Himmelbjerget.

Turen tog vi gående. Der var ca. 7 km. frem og 7 tilbage.

Af pengene jeg tjente, spiste vi for en gangs skyld andet end Brasen.

Vi så ingen andre end hans familie, som kom uanmeldt med jævne mellemrum. Just henrykte var specielt Georgs mor ikke for at få en københavner til sviEllisatter, der oven i købet var 3,5 år ældre, og en erfaren dame med pantebreve i nakken. Hans far kunne til gengæld godt lide mig, selv om vi af og til fik nogle gevaldige diskussioner om kønsroller.

Engang spurgte jeg hans far hvad han fandt mest tiltrækkende ved en kvinde og han svarede uden betænkning: "benene". Da jeg spurgte Jenny, hans mor, blev det efter

livlig aktivitet i de øverste lag, hvilket kunne ses ved at hun rimpede sin mund sammen så den lignede en hønserøv, til: ”slipset”.

Det var en voldsomt stor familie syntes jeg, der ikke selv havde en familie, der bare rakte halvvejs. Georg havde 2 brødre og den ældste havde 4 børn, dertil var der ægtefæller, onkler og tanter, fætre og kusiner, og jeg fandt det sammenlignelig med en god omgang øllebrød der kogte over. Det var ganske hyggeligt, når hans far og mor kom. Det kunne gå hvis brødre med koner og børn kom, men så begyndte øllebrøden at koge totalt over, hvis der kom flere.

Jeg blev helt tavs. Og jeg kom kun til at lide det, når det var en decideret festlig anledning, der forårsagede samlingen.

Vi søgte lejlighed i oplandet til Århus ved at vi meldte os ind i boligforeningen Ringgården og fik tilbudt en handicapbolig i en forstad kaldet Trige. Den lå ca. 14 km fra Århus og var det eneste mulige. Da vi stod ved banegården i Århus så jeg en skaldet mand komme gående på vej ned ad strøget. Det var der ikke noget specielt ved, men da vi vendte tilbage til Århus og gik ned ad strøget mod banegården så jeg ham igen. Det gjorde at jeg følte Århus var tilpas overskuelig, især i forhold til København, hvor jeg i de svære aftener med problemet David, bare havde kørt byen tynd og trampet op og ned ad strøget uden at kende en eneste.

Miriam

At flytte til Trige vil jeg fortælle om næste gang, som måske ikke bliver i morgen, da jeg skal ind og hente Lila og overnatte hos som skal på kursus. Til gengæld sørger hun for kattene ved at kigge til dem og fodre dem om fredagen.

det er også grunden til at jeg regner med først at komme til Tureby St. kl. 16.56

Men et brev får du selvfølgelig.

Som sagt vil jeg gerne slutte min dag med at sende dig et brev, for det er lidt som at være dig nær på en anden måde, end når jeg tænker på dig, som jeg gør meget, rigtig meget.

Georg og mig i Vesterlund

*Om ca. et døgn fra i morgen, kan vi igen se hinanden ind i øjnene og opleve hinandens
kærlighed. Det bliver utrolig dejligt kære Niels*

De kærligste og varmeste tanker og hilsner og snarligt gensyn

Fra din Karen

*Ps. Billedet i dag er fra Vesterlund, håber du kan se at det magrer look er erstattet af en
lidt sundere udstråling*

Kapitel 10

Der er mange muligheder

Tirsdag d. 09.05

Respons og en lille anekdote om Schütten

Min kære Karen.

Tak for dit dejlige brev og ikke mindst: Tak for billedet. Hvor ser du dejlig ud og selv det gamle instamatic billede kan ikke skjule, hvor smuk og flot du var den gang. Og i dag kan vores høj kvalitets billeder, slet ikke skjule hvor smuk og flot, du stadigvæk er.

Og for så slet ikke at tale om virkeligheden.

En realistisk, men ikke aktuel tanke er, at vi kunne i denne omgang have mødt hinanden til et gensynsarrangement i Kuk.

Det er ikke sikkert, der var sket noget som helst ved det. Jeg ville bestemt have lagt mærke til dig, og hvis der var sket mere, så havde det ikke været sådan som virkeligheden er, at vi lærte hinanden at kende ved at åbne os og meget hurtigt mærke, at der var mere. Mærke hvordan ønsket om at mødes voksede.

Og da vi så endelig mødtes, var vi så parate begge to?

Det var bare lige en tanke, der faldt mig ind.

Jeg havde ikke noget specielt forhold til Pater Scherz. Vi havde ham et par år til engelsk og så var han jo skoleleder, da jeg startede. Måske var han lidt streng, men sådan tror jeg vi opfattede, at en skoleleder skulle være. Det var ikke en man med vilje valgte at gå til skrifte hos – han talte og forstod jo også for godt dansk. Der var Günter, Schymazek og Pt. Klar favoritterne.

Jeg har hørt to udgaver af Pt. Scherz's død. I begge udgaver kørte han på sin Velo. Han havde ikke så godt et syn, så i den ene udgave, kørte han mellem to biler, hvor den ene trak den anden og han ikke så rebet, som forbandt de to biler.

I den anden udgave er det en højre svingende bus eller lastbil der dræbte ham. Jeg ved ikke, hvordan to så forskellige historier er opstået, men måske kender du de nærmere omstændigheder ellers kan jeg spørge Kjeld ved lejlighed.

Angela kan flere historier om, hvordan Brunichardi "kom til" at røre ved pigerne.

Jeg har et enkelt "levende læderbillede" tilbage. Det skal du nok få at se, når du jo nu snart kommer her ud til Dalby.

Egentligt har jeg ikke så mange helt tætte venner, men det er da rigtigt, at jeg stadig kender mange fra mine tidligere livsafsnit, herunder Kuk. Jeg tror nok, jeg holder meget af at pleje tidligere venskaber og i hvert fald holde kontakt.

Jeg har aldrig tænkt over det, interessant nok, men hvor kender jeg Schütten fra. Da han ikke hørte til Amager, må det have været fra en fest eller måske Kisserup, hvor vi i hvert fald én gang delte weekenden med en anden Kuk afdeling. Han begyndte i hvert fald på et tidspunkt at komme noget i Amager Kuk. Vi snakkede meget og godt sammen og blev ret gode venner.

Men nu har jeg glemt, hvor han egentlig kom fra.

Jeg kan heller ikke huske, hvilke relationer, der opstod, for jeg husker, at både Søster og Hans Jørgen (hvilket han jo i øvrigt også hed) kendte ham. Men det er selvfølgelig igennem mig, men de må have været sammen mere end en gang.

Det vil den afsluttende anekdote afsløre.

Her kunne jeg så passende skrive et lille stykke krønike, men det bliver bare den ene anekdote.

KRØNIKEN

Festen på Svanevej

Jeg tror det var til min housewarming på Svanevej. Det var i hvert fald en fest i den store atelierlejlighed jeg havde fået og hvor Schütten som bekendt havde hjulpet mig med at flytte.

Det var noget med en middag og en masse våde varer.

Til middagen havde der været tarteletter med masser af ærter (Det er vigtigt for pointen). Derefter var der blevet drukket tæt.

Både Lise, søster, Angela og mange andre var med. Men min gamle ven Hans Jørgen havde det dårligt den dag, så han sendte afbud.

På et tidspunkt havde Schütten fået stillet den værste tørst og fik samtidigt lidt ondt i maven, da han havde spist ret meget.

Han skulle så på toilettet, der, som jeg vist har nævnt lå nede i gården. Man skulle altså ud af hoveddøren og 5 meter over gården, hvor der lå et ganske pænt toilet.

Schütten gik altså ned på toilettet og der gik en rum tid, inden der var nogen, der savnede ham.

Søster, som altid bekymrede sig meget for andre mennesker, fik mig med ned for at se efter ham. Da vi kom ud i gården lå han midt mellem hoveddøren og toilettet, i en sø af bræk, som hovedsageligt bestod af ærter og var helt væk.

Jeg har sjældent set nogen så slemt tilredt, til en ellers hyggelig fest.

Jeg kan ikke huske, hvordan vi fik ham videre, men nogle dage efter mødte jeg Hans Jørgen og spurgte ham, om Søster havde fortalt om vores fest.

Han svarede på sin sædvanlige tørre facon: "Ja, jeg hørte, Schütten havde spist ærter".

Og så er der kun tilbage at tælle til en – og så ses vi.

Jeg glæder mig så meget til at se dig – jeg glæder mig til at hente dig i Tureby kl. 16.56.

Hvis du får mulighed for at komme før, skal du bare ringe.

De kærligste hilsner til dig

Og varmeste længsler mod dig

Det er tanker, som bare gør mig varm og glad.

Fra din Niels.

Kæreste Niels

Tak for dit brev og din kærlighed, den gængælder jeg af hele mit hjerte.

Her til aften sidder jeg med tabletten og skriver. Lila sover sødeligt og jeg skal prøve at sove på et tidspunkt, hvilket kan være svært, da Miriams lejlighed befinder sig på Åboulevarden, en af Danmarks mest trafikerede gader.

Jeg kan nok ikke helt forstå det at bo så larmende, men Miriam er vældig glad for den, og indvendig er den også god og rimelig stor.

Din forestilling om at hvis nu vi havde mødtes i et KUK gensyn, så kan det godt være vi ikke var ramlet sammen øjeblikkelig, i betragtning af, at der nok havde været en del mennesker der var dukket op og dermed skabt energimæssige forstyrrelser.

Men kære Niels, mon ikke vi bagefter havde lavet en venneanmodning og oplevet nøjagtig det samme? For den måde vi er kommet til at elske hinanden på, har også noget med denne dimension at gøre. Vi skulle ikke mødes ad traditionel vej. Det var lagt måske lagt tilrette, det tror jeg.

Men måske ville vi have mærket tiltrækningen også til det forestillede engagement. Allerede da venneanmodningen fra dig kom, mærkede jeg et gib. Da Kirsten V. fortalte mig, for et år siden, at hun skrev med dig, tænkte jeg på, at jeg havde lyst til også at få en kontakt, men var for tilbageholdende.

Med hensyn til Pater Scherz, var den forklaring jeg fik at han blev dræbt ved et højresving af en bus. Jeg har aldrig hørt den anden version. Men derfor kan den jo godt være sand.

Din fortælling om Schüttens ærteorgie lyder ikke rar. Der skal trods alt noget til, at man bliver så elendig, at man er helt væk, i alt fald en uheldig aften for manden. Vi må håbe det kunne hjælpe til at han indså at han skulle passe bedre på sig selv, men der var jo også den mulighed at han var reelt syg f.eks. af influenza.

KRØNIKEN

Knallert investering.

Efter indflytningen i den handicapvenlige stuelejlighed på 3 værelser og med en lille have i et grimt betonbyggeri, blev det næste der var af væsentlig karakter, at erkende at der var ret få busser der kunne transportere os frem og tilbage mellem Århus og Trige. Ergo gik vi ud og købte to brugte knallerter a la Veloer. Så havde vi lidt mere frihed til at komme frem og tilbage.

Dernæst kom indretningen af lejligheden, der bestod af nogle møbler jeg fik transporteret fra Amager port til Trige, med Davids hjælp. Dernæst begyndte jeg at sy et gardin af lutter sekskantede forskelligt farvet stof. Georg skaffede et hav af både ostekasser og ølkasser. Ostekasserne havde han fri adgang til, idet hans far havde haft sit eget mejeri med oste fremstilling.

Disse kasser var lavet af uhøvlede brædder og var både mindre og sjovere end kun ølkasser.

De blev overvejende brugt under sengen som bærere af en stor spånplade med lidt borede huller så den ikke blev rådden af forbrug. Sikkert lig dit og Lises arrangement, vil jeg tro.

Hele indretningen var gjort på yderst beskeden tid, bortset fra de temmelig utraditionelle gardiner der tog omkring 14 dage.

En forkortet udgave af en dramatisk historie

Georgs forældre havde faktisk en meget dramatisk og romantisk historie bag sig. Den får du lige. Jeg syntes den er både smuk og dramatisk.

Georgs far var fra Norge. Han blev forældreløs som seksårig og kom til en meget velbeslået tante i Jylland. Hun havde ikke selv fået børn, så hun tog med kyshånd imod den lille Jonas. Hans videre opvækst foregik derefter på et stort gods. Hvilket, kan jeg desværre ikke huske.

Som attenårig blev han forelsket i den livlige, smilende, og nok rapkæftede og barmfagre Jenny, som kom i forsamlingshuset og kom fra et mindre husmandssted, hvor faderen ofte tog en tjans på godset.

Nu skete det, som jo ikke er så usædvanligt, at Jenny gik hen og blev gravid. Kort efter skulle Jonas ind som soldat og den gode tante ansatte derfor Jenny som anstandsdame for hende personligt. Det skulle jo være for at Jonas følte sig tryk ved soldatertiden, jeg går også ud fra de nok var blevet gift.

Men kemien mellem tanten og Jenny var ikke just fantastisk.

Da Jenny skulle føde, var meningen jo netop, at tanten skulle sørge for hjælp. Det ville hun imidlertid ikke. Hun ignorerede totalt Jennys ve smerter i stedet for. Jenny var meget bange for fødslen og valgte at gå adskillige km. hjem til sine forældre og den lokale jordemoder. Det lykkedes hende at komme op at køre, vist nok med en bonde og hans traktor. Hun nåede med et hængende hår jordmoderen og fødte Georgs ældste storebror. Henning.

Da Jonas hørte om sin tantes svigt, afskrev han totalt tanten og sin overtagelse af det store gods.

De to klarede sig ved at slå sig ned i Brædstrup og derfra uddannede Jonas sig til mejerist og blev senere eneforvalter, smagsdommer og retstatsmand. Familien blev med tiden en slags matadorer i byen, men det er en anden historie.

Starten på Århus Kunstakademi

Den 1. september 1975 startede et begynderhold som introduktion til de forskellige linjer skolen udbød. De havde maleri, grafik, billedvævning, tekstil og keramik/skulptur. Skolen kørte under den daværende fritidsforvaltning under Århus kommunes beskyttende vinger.

Den første dag var præget af den usikkerhed og fremmedgjorthed som nu engang altid er starten. Vi skulle tegne efter noget og så var der en slags pause.

Pludselig stod der en ung pige foran mig med langt bølget mørkt hår og en slags hvid kjole/kofte eller lign. Egentlig lignede hun en engel. Ganske ugenert stillede hun sig op foran mig og præsenterede sig: "Jeg hedder Lisa, hvad hedder du?"

Jeg kunne ikke lade være med at grine, det mindede mig i påfaldende grad om barndommens facon, hvor man frejdigt spurgte fremmede børn om man skulle lege sammen.

Lisa blev jeg naturligvis pot og pande med. Hun var på det tidspunkt et noget uroligt gemyt, der både gik på Århus Kunstakademi men også var i færd med at tage en læreruddannelse. Hun var i alt fald tilknyttet Århus Lærerseminarium samtidig, sagde hun.

At få en sjov veninde fra starten, hjalp jo på at, åbne op i det hele taget.

Georg havde søgt ind på Psykologistudiet og lærte kort efter en medstuderende at kende der også havde slået sig ned i Trige. Han hed Ove og kæresten han boede med hed Birthe. De kom begge fra Fyn.

Og så er det ved at være vores tid sammen. Jeg glæder mig som var det juleaften.

Jeg ved med sikkerhed at jeg kan nå toget så jeg er på Tureby st. kl. 16,56 men kan jeg nå et tidligere så vil jeg naturligvis gøre det, og ringe til dig.

Der er bare en nat og nogle timer, så kan vi nyde vores kærlighed og det liv vi sammen skaber.

Jeg elsker dig.

De kærligste længselsfulde tanker og snarlige kys

Fra din Karen

Onsdag d. 10.05

Godmorgen vi ses snart

Min kære dejlige Karen.

Et godmorgen kys til dig fra mig.

Du får ikke et rigtigt brev i dag for jeg har lidt svært ved at koncentrere mig. Men du skal da lige have et par ord.

Kys og kram må du vente på et par timer endnu.

Jeg elsker dig og glæder mig til at hente dig i Tureby og være sammen med dig i mange dage.

De kærligste hilsner og varme tanker

Fra din Niels.

RE: Godmorgen vi ses snart

Kæreste Niels

Lige et godmorgen kys tilbage fra mig.

Jeg kan komme allerede kl. 15.26 hvis det er ok for dig.

De kærligste hilsner

Fra din Karen

M.d.n.

Da jeg havde fået afleveret Lila på hendes skole, gik jeg ned til Nørreport st. med en fornemmelse, som om jeg svævede et par cm. over fliserne og asfalten. Der var ikke så meget tid, på den måde at forstå, at jeg jo først skulle hjem til Farum og pakke, samt vaske hår og fodre mine to katte.

Jeg tog derfor først, efter disse gøremål, toget til København H og derfra hoppede jeg op i et tog til Tureby st. hvor Niels ville stå og vente på mig.

Det regnede svagt. Jeg ænsede det knapt, for glæden ved at skulle se Niels overskyggede alt.

Da jeg var entret ud af toget, så jeg ham stå ovre på perron 1. Jeg skyndte mig at komme over til ham. Han smilede og rakte armene lidt ud. En opfordring til at gå lige ind i hans favn. Vi stod lidt for at mærke helhedsfølelsen.

Alt strålede i takt med min indre oplevelse af ren fryd, med nyudsprungne spæde lysegrønne blade overalt. Det er så hurtigt og voldsomt når foråret pibler frem, som det har gjort indenfor den sidste måneds tid.

Vi satte os ind i hans røde bil og kørte den nu så frodige vej, hjem til Nielses gule hus i Dalby og startede med en kop kaffe, for at snakke lidt tæt omkring vores tanker og ideer til fremtidens muligheder.

Niels viste mig atter engang rundt for at se hele huset, værelserne og gangarealerne, og kom med forslag og ideer til et kommende liv sammen i dette hus. Jeg kunne male vægge, dekorere, ja nærmest gøre hvad det skulle være. Nu var det jo ikke afgjort, men

jeg tror det betød meget for ham at opleve en snak der havde en slags tilknytning til virkeligheden.

“Du kunne jo male borter over dørene eller hvad du nu kunne finde på, hvis jeg kan få købt Hanne ud” udbrød han og kiggede håbefuldt på mig. Det var som om han ikke kunne forstå jeg gerne ville, men skulle have en slags opmuntring for at beslutte mig. Men der var ikke nogen tvivl i mig. Hvis denne løsning var bedst for Niels, så tog vi selvfølgelig den. Klart nok ville alt blive anderledes hvis jeg flyttede til Dalby og det lille gule hus.

Det der umiddelbart tiltalte mig mindst var køkkenlågerne. Men det havde ikke nogen afgørende betydning. For mig lå det helt nede i bunden af rækken af betydning. Som en selvfølgelighed måtte vi ind og ligge sammen og mærke at vi kunne forene kroppene sammen med de andre dele af hele os. Det gav en tæthed og samhørighed at få denne del med.

Niels havde forberedt noget oksekød og jeg nød derefter alt hvad vi foretog os, både maden, fjernsynskiggeriet og vores intense nærvær i aften – og nattestunden. Det oplevedes som at være i en fuldstændig balance. Ingen er over den anden, ingen er under, vi er i total åbenhed begge to. Det er nok baggrunden for, at det hele virker så trygt og rigtigt.

Vi besluttede hen ad aften at se en video. Niels var åbenbart i gang med at se “Matador” for sikkert 117 gang og spurgte mig om jeg kunne tænke mig at se et af afsnittene. Da jeg selv nok havde set denne serie lige så mange gange, kunne jeg snildt følge med det afsnit der blev sat på.

Bagefter var det bare en ret dejlig følelse at kunne kravle ned i den knap så smalle seng idet den nok var 140 cm, og nyde nærværet med ham. En varme og ømhed strømmede mig i møde, og vi forenedes i som sædvanlig i følelsen af en slags sjælelig ro.

Torsdag d. 11.05

Opvågning, fryd og en omgang morgenmad, så var vi klar til at køre mod Kalundborg færgehavn.

Niels købte et par wienerbasser, mens vi ventede på at få lov til at køre ind på færgen. Det var lidt koldt, der var også kommet nogle byger mens vi kørte, så det var ikke det bedste vejr. Men det var ikke noget der kunne slå os ud på nogen måde.

På færgen købte vi kaffe og sad i optimal nydelse og så hvordan solen pludselig tittede frem af skyerne, og da vi nåede Ballen havn, strålede solen, som en stor varm modtagelse og understregning af vores tur.

Niels havde bestilt indkvartering på Brundby Rockhotel, så der kørte vi direkte hen. Det var et smukt gammelt hotel med en frodig indkørsel. Han forklarede at første nat, skulle vi bo på noget a la brudesweeten. Og den følgende nat i et noget mindre luksuriøst rum, kaldet havestuen.

Vi fik nøgle
til en stor
lejlighed på
øverste

etage. Den var i mine øjne både utrolig luksuriøs, meget hyggelig, meget stor med adskillige værelser plus en opholdsstue og større tekøkken. Badeværelset var virkelig ret stort, med et trekantet badekar, samt fremlagte håndklæder i flere forskellige størrelser. Efter at have beskuet vores midlertidige bolig, tog vi ind til Tranebjerg og gik ind i en hyggelig café kaldet “Laura”. Ret sultne bestilte vi en frokostenretning og satte os nær et af vinduerne så man kunne se ud på selve Langgade og fortovet. Stedet havde også et lille galleri og en smykkemagerværkstedsafdeling.

Vi gik bagefter hånd i hånd ned ad gaden og så på udbuddet af huse der var til salg i de par ejendomsmæglerbutikker og deres montre der fremviste husene. Der var mange. Jeg fik stor lyst til nogle af disse meget billige, men gode huse. Jeg kunne dog godt se at der var nogle ting der blev vanskeliggjort hvis vi slog os ned på Samsø. Vi havde jo været mest koncentreret om at have så lidt besvær som muligt, og at flytte til Samsø, det ville betyde salg af huset i Dalby, som jeg havde mistænkt for kunne tage lang tid, desuden to store flytninger, en del afsavn osv. af børn og børnebørn, men sjovt var tanken under alle omstændigheder.

Vi blev enige om at med den gode frokostenretning kunne vi nøjes med lidt brød og en eller anden form for pålæg til aften.

Derfra kørte vi til Østerby, Nielses barndomsby. Der hvor han sammen med Angela havde tilbragt 3 meget betydningsfulde år sammen med deres bedsteforældre. Der hvor

han i vores fysiske møder havde fortalt så begejstret og detaljeret om livet hos de to ældre mennesker.

Huset var som taget ud af et eventyr. Et lille hvidt hus med stråtag. Hele byen havde disse små huse, og just stor kunne man ikke kalde den lille by. Der havde været grøntsager og specielt kartofler i baghaven. Der havde været høns der skulle passes. Niels fortalte mig om to søstre i byen, der aldrig blev gift, hvilket viste sig, der var flere søskendepar der ikke blev, fordi de forblev hos forældrene. Specielt var det også, at tænke på at disse børn, der voksede op på den tid, ikke kom videre end til en lille by, ikke selv turde, eller kunne overskue at drage bare 20 km væk fra deres opvækst og forældre, for at møde andre mulige partnere at bygge en tilværelse op med. Niels gentog selvfølgelig også nogle af historierne, som han havde skrevet om i vores energiske korrespondance. Men at se det, gav mig en meget bedre forståelse, for den platform disse betydningsfulde år havde givet ham, og den sorg der tillige lå i at måtte forlade stedet. Vi stoppede op ved en lille bakke og Niels trak mig hen mod en fin lille bænk og satte os deroppe, skuende ud over et vidt rækkende landskab.

Samsø er en ret smuk ø.

Jeg vidste godt jeg vildt gerne ville bo på denne ø, men fik uro ved tanken om kontaktmulighederne til børn og børnebørn. Især børnebørnene, som jeg regnede med jeg åbenbart skulle passe i mindst 10 år endnu.

Vel tilbage i den luksuriøse lejlighed, fyldte vi badekarret med vand og hoppede begge to i, hvilket der var fint plads til. Badekarret var trekantet hvilket gav en noget større plads, men også lidt mere forvirring. Der var jo flere hjørner end i Nielses i Dalby og boblerne var der jo ikke overhovedet.

At vi også nåede en eftermiddagslur er nok ikke en overraskelse, med alt hvad dette indebærer, hvilket vi jo næsten havde en slags forklaring med.

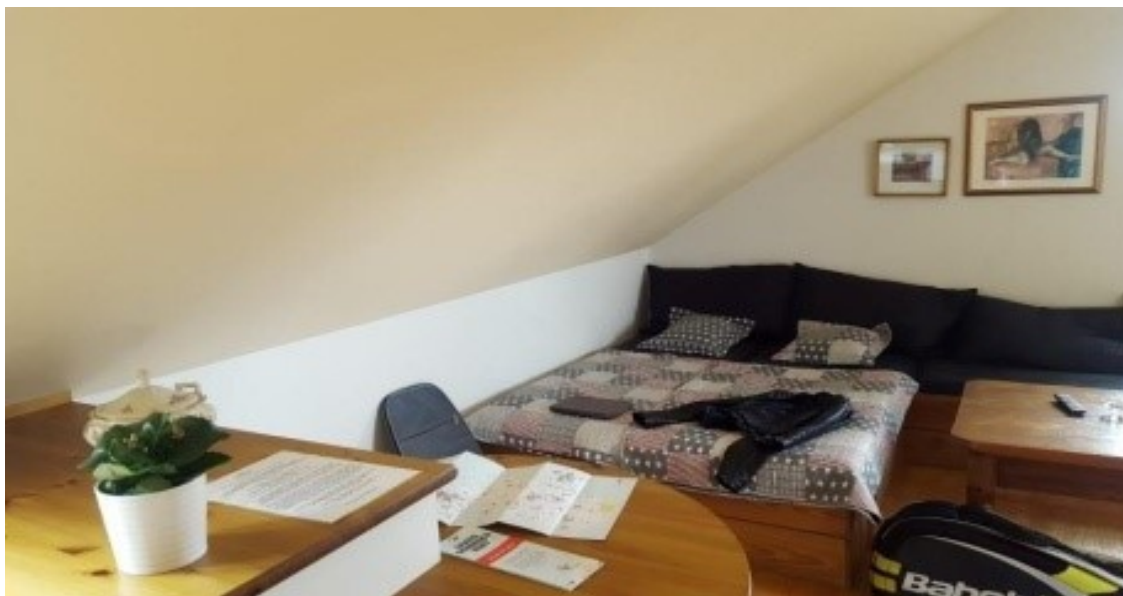
Kl. Nærmede sig 17 da vi valgte at gå en lille tur i Brundby og se på genbrugsforretningen der lå et lille stykke ud ad en vej, der ret hurtigt blev til grønne marker. Desværre var genbrugsbutikken, ikke rigtig et besøg værd, men at gå var derimod en god ide.

Vi købte en smule brød og pålæg.

Og så fik vi spist en mindre omgang brød, chips og andet der egentlig ikke havde så meget med aftensmad at gøre. Niels snakkede om sine minder fra stedet. Han fortalte at

der dagen efter var et stort arrangement med en Mac. Donovan, ikke at forveksle med gode gamle Donovan.

På et tidspunkt tændte Niels for fjernsynet. Det stod overfor en svært tilgængelig sofa eller bred seng, hvor vi egentlig ikke kunne sidde oprejst

grundet skråvægge og derfor startede med at ligge henslængt i, jeg forrest, med Nielses arme omkring mig, hvor han faktisk sad ret umage, så vi til sidst skiftede så det blev Niels der lagde sit hoved i mit skød og på den måde begge se fjernsyn fra siden.

Hvilken kanal og film vi skulle se var også lidt svært, dels gik der kun to film vi havde mulighed for at overvære, den ene var en voldsfilm, den anden var filmen "What Dreamers may come", og ellers var der ikke noget rigtigt på nogen kanaler. Niels ville vist godt se den voldelige, men det nægtede jeg sukkende. Så det blev den noget specielle film, vi gik i gang med.

Jeg kendte den og roste den. Den var dog ikke lige i højsædet for Niels, og jeg erklærede, at vi da sagtens kunne slukke, men han valgte at ville se den til ende. Hans største kritik var, at han syntes den var umådelig langtrukken.

Handlingen var om et yngre aktivt ægtepar, der mistede deres børn i en færdselsulykke og hvor kvinden derefter også mistede sin elskede mand, ligeledes i en færdselsulykke. Det var Robin Williams der spillede den mandlige hovedrolle Chris Nielsen og Annabella Sciorra som Annie Collins-Nielsen, der spillede den ulykkelige efterladte, som endte med at begå selvmord.

I sin position som "på den anden side" prøvede hendes afdøde mand at kontakte hende, hvilket hun tolker som at hun er blevet sindssyg, for derefter at begå selvmord. Chris

beslutter at tage til helvedet selv, hvor hans elskede Annie befinder sig, på et sted hvor selvmedlidenheden hersker og tvinger sjælene til at forblive. Men Chris får hende til at mindes og får hende tilbage til stedet hvor "Paradiset" befinder sig. I en anden dimension.

Uanset film eller ej, og uanset utålmodighed og uro, som jeg havde bemærket kunne gribe Niels, tror jeg filmen gav lidt at tænke over. Idet de to døde i den anden verden, beslutter sig for at genfødes igen. Det var uanset den tankevækkende og noget specielle film, en mulighed for at snakke om dette en anden gang. Bagefter oplevedes det lige så berigende at ligge i en fremmed seng sammen, som i de to senge vi snart havde stort kendskab til som en ramme om intimitet og nærhed.

Fredag d. 12.05

I dag, efter en intens opvågning, skiftede vi så "Brudesweeten" ud med et noget mere beskedent rum kaldet Missen, uden toilet, dog med en håndvask. Der var en seng, der ikke var meget større, tror jeg, end min derhjemme. Til gengæld emmede det lille Rum af hygge.

Vi lagde os lige kort i den og gav hinanden en knuser før vi tog til Visborg fyr og ind til Kolby Kås, hvor vi bestilte lidt mad et sted hvor der stort set ikke var andre gæster end os. Sæsonen var jo ikke rigtig begyndt endnu, så det var egentlig et held at der var åbent, hvilket skyldtes at det var fredag.

Her sad vi og nød en lille god frokost og snakkede om løst og fast.

Selv om der ikke var toilet indenfor i det lille haveværelse og selvom der kun lige var plads til at sidde ved et lille bord, så var det herligt at være der sammen med Niels. At sidde i stille samhørighed og hver gætte kryds og tværs, var en stor nydelse. Han var mig så nær alligevel.

Om eftermiddagen da vi ville til at få vores eftermiddagssøvn, kastede Niels sig lyksaligt ned i den ikke særlig brede seng og udbrød med fryd i stemmen: "Min Karen, du er min Karen" mens han smilende rakte op efter mig. Denne højlydte erklæring, som kun var et jubelskrig værdigt, gav varme og lyst til at være hos ham i al evighed. Jeg havde det samtidig næsten, som om at jeg befandt mig i en indre meditativ ro.

Hen ad aften var alle der skulle til Mac Donovan koncert samlet til spisning i den hyggelige restaurant, der hørte til Brundby hotel.

Maden havde Niels bestilt hjemmefra, eller også var menuen næsten ens for alle gæster. Om aftenen så vi så Mac Donovan. Simpelthen forrygende underholdning. Selv om det var på engelsk denne enlige entertainer underholdt salen på, klarede han det med bravur. Jeg lo i al fald så jeg fik tårer i øjnene af de ustyrlige morsomheder han lagde for dagen. Niels så betragtede på mig og rakte ud efter min hånd. Som et ømt glad tegn.

Da vi havde pause udpegede Niels en ældre kvinde for mig. Det viste sig at det var Pia Kjærsgaard. Ja det var jeg jo som sådan ikke specielt optaget af, men ok, hun ser altså også sådan en

entertainer, ligesom os.

Den nat var foreningen mellem os, som et naturfænomen. Smuk, klar og intens. Sikkert også fyldt op til randen af vores følelse af muligheder. For den fik ikke for lidt med at gennemgå mulighederne.

Lørdag d. 13.05

I dag vågnede vi lidt vemodige over at vi hen på eftermiddagen skulle tilbage til Dalby, men jeg var også lykkelig for at vi ikke skulle skilles endnu.

Vi valgte at køre til Nordby og opleve Nordbys klokketårn og gå rundt i de sjove små gader. Gadekæret var som et idyllisk maleri, selv om mange af de døre og vinduer der sås i de gamle huse var skiftet ud.

Selv om vejret var mere overskyet i dag, så var jeg og sikkert også Niels, fyldt op af skønhed og forårsglæde, da vi tog færgen til Kalundborg.

Nu gik turen til Dalby, hvor vi fik endnu en dejlig overnatning tilbragt i hinandens nærvær.

Den aften tog Niels sin guitar frem og vi sang os glade igennem mange gamle kendte sange og morede os med det i flere timer, inden vi i en varm intens aktiv omfavnelse sov ind, vel vidende at det blev den sidste aften og nat inden jeg skulle tilbage til Farum.

Søndag d. 14.05

Dagen oprandt ubønhørligt, som dage jo gør, hvor vi skulle skilles igen. Det var virkelig svært den morgen at slippe hinanden. Men sådan vil det jo være, når følelsen af helhed og samhørighed både psykisk og fysisk er så stærkt etableret.

Niels kørte mig hen ad middag til Tureby og jeg tog toget derfra og hjem.

Helhedsfølelsen forblev i mit indre.

Mandag d. 15.05

En stor tak og de mange tanker, og en krønike

Min elskede Niels

Først vil jeg sige dig inderligt tak for nogle virkelig dejlige og spændende dage.

Jeg nyder i den grad at være sammen med dig, både nat og dag.

Det var dejligt at komme til Samsø og specielt turen til Østerby. Så forestiller jeg mig dig som dreng, ja for den sags skyld kommer Angela jo uundgåeligt også med i billederne af din tidligere barndom og de mennesker du beskriver, bl.a. også de mange søskende der åbenbart boede sammen. Jeg slubrer nærmest opmærksomt historierne fra denne tid.

Det kunne egentlig blive en rigtig god børnebog, med tegninger til, som jeg da vældig gerne vil lave. Ja selv vores nuværende skriveri kunne for den sags skyld måske blive til en bog. Hvem ved.

En oplevelse som koncerten med Tom Donovan, var også ramt lige i plet. Og det var så dejligt at sidde der sammen med dig, og opleve sådan en situation sammen.

Men til gengæld var det også ekstra svært at skilles fra dig, denne gang. Det er som om at meningsløsheden når vi er fra hinanden, bliver større for hver gang, og det er under alle omstændigheder nok ikke så underligt, at længslen tegner sig som en ventesal, der råber på stille tålmod og viden om at det vil forandres.

Kærligheden til dig virker så stor, så ubegribelig stor, fordi jeg hele tiden tænker at, nu kan jeg da ikke rumme flere følelser til dig og alligevel er det, som om den vej, jeg går med dig, bliver større, bredere og frodigere for hver gang.

Måske er det ikke bare en vej jeg går med dig, måske er det et land jeg ikke kendte til, ikke vidste eksisterede, vores land, som jeg er ved at få øjnene op for, efterhånden.

Jeg har godt nok sendt dig nogle afsnit af Krøniken sidst, men for at der kommer lidt afveksling i skriveriet så får du lige lidt mere.

KRØNIKEN

Ny flytning til Århus

De to nye venner Birthe og Ove, fortalte os at de søgte en billigere lejlighed igennem Ringgårdens boligforening, og det smittede immervæk. Trige og omegn var ok. Der var jo en lille have til vores lejlighed, som fik lov at gro som den ville, den lille by lå i landlige omgivelser, men havde den problematik at der lige var de 14 km. ind til Århus hvor vi begge dagligt skulle ind til.

Jeg fandt forskolen en kende kedelig, men da den var på et lille halvt år, kunne det jo næppe skade ind imellem at kede sig lidt. Jeg havde det jo generelt vældig morsomt sammen med Lisa.

Men efter dette halvår, og søgning på boliger inde i Århus, fik Georg og jeg tilbudt en lille toværelses. Den vi hidtil havde beboet var på tre store rum, som vi slet ikke havde møbler til.

Omkring første februar 1976 etablerede vi os så på Wilhelm Bergsøes Vej 42. som sagt var den meget lille men den havde oveni også skråvægge og et ekstremt lille toilet, godt nok med bruser over en minivask, men bare det at bakke ind i det, var et kunststykke for de fleste.

Toiletbesøget på busstationen.

Nu skete det at vi af og til tog bussen fra Århus til Brædstrup hvor Georgs forældre og brødre med koner, boede.

En af gangene skulle jeg tisse og fandt det klogest at få det ordnet inden bussen skulle køre i 1½ time.

Dengang lå kvindetoiletterne bagerst i busstationens kælder. Forrest lå altså herretoiletterne dermed.

Det var betalingstoiletter, der havde en boks foran hvert toilet hvor man kunne putte en 25 øre i.

Mens jeg stod og fumlede med at proppe en uvorn mønt i boksen, stod der pludselig to mørklødede mænd og nærmest pressede mig, fra hver sin side.

Den reaktion der umiddelbart kom, var irritation. Jeg opfangede kun den og råbte med min absolut kraftigste og mest irriterende læreindestemme: "KAN I SÅ SE AT KOMME UD" samtidig med at jeg pegede på døren ud.

De to mænd stirrede overrasket på mig, næsten om jeg var deres mor, der havde taget dem i noget slemt, hvilket gjorde, at de øjeblikkeligt trak sig fra mig og stirrede beklemmt på mig, mens de hastigt forsvandt ud ad døren.

Om jeg har en skytsengel, eller Vorherres ånd dalede over situationen, ved jeg ikke, men først bagefter, siddende i bussen, erkendte jeg, at de måtte være gået ind og have haft slette hensigter. De var faktisk ikke en men to.

Mareridtenes anmarch

Jeg blev utrolig trist af at opholde mig i de trange rum i vores kvistlejlighed, der i øvrigt var godt proppet med sofa, kaffebord og store gamle plysbelagte lænestole i tung eg, og selv om jeg ikke i adskillige år havde været plaget af voldsomme mareridt, begyndte de at komme tilbage. Det kan der selvfølgelig være andre grunde til. Det var mareridt, der altid bestod af samme tema og fik mig til at skrigе hæst og anstrengt og ryste som om jeg frøs, selv om jeg ofte var gloende hed.

De handlede alle om min mor, der i mørke kom ind i værelset, med en underlig grå dukke eller barn, hængende efter sig. (en afart af min lillesøster). Min mor var i disse drømme altid umådelig vred og havde enten en dolk, en revolver eller andre våben med, som hun rettede imod mig med den hensigt at slå mig ihjel.

Nu læste Georg jo psykologi, og begyndte så af den grund at læse om Freuds drømmetydning, samt nyere fortolkninger af temaet, hvilket jeg også begyndte at interessere mig for.

At hjælpe mig var jo ikke lige nogen nem tjans. Faktisk forholdsvist umuligt. I dag ville man sige at jeg led af Post traumatisk stress syndrom. PTSD

Disse drømme tog til i årene fremover. På en måde virkede den umådelige klemthed, som lejligheden repræsenterede, fremmende for en indre tung følelse. Derudover kunne man høre alt hvad der foregik hos naboerne. Og det gik ikke stille af sig.

Kolonihaven Moselund

Så omkring juni investerede vi nogle kontanter via min bank og en oprettelse af kapitalpension til en 50'er. (den pension var løbet op i 3000 kr. da jeg blev 60 år, og det uden at have betalt mere end førstegangsbeløbet på 50 kr.) i et lille kolonihavehus, i en

haveforening som hed Moselund, som kostede 100 kr. i leje om året. Vores plan var at bygge et kolonihavehus på 40 kvm, hvilket vi straks gik i gang med. Georgs far hjalp med materialer og også som medbygger, og faktisk gik det helt godt med samarbejdet om dette projekt. I dag kan jeg godt se at alle de gamle materialer vi opkøbte på genbrugsmarkeder, af og til fungerede mindre heldigt, f.eks. taget, som bestod af asbest plader, som vi uvidende borede, savede og filede til (især mig), af hjertens lyst. Vi nåede at få hele huset bygget før 1. oktober dukkede op og kolonihaven lukkede ned for vand og varme.

Der var på det tidspunkt opstået problemer med naboerne, om den uplejede have og vi

blev slemt skuffet over de forskellige klager, der begyndte at dukke op.

Det stod vi ikke rigtig model til, fordi det virkede overdrevent emsigt, at de ikke kunne se vi lå i stort byggerod. Vi mistænkte mere at vi virkede en kende for flippede, end det skulle være en byggerodet have, så vi solgte det og fik lov til at tage 25.000 kr. for det. I løbet af 14 dage blev det afhændet.

Jeg elsker dig Niels

De kærligste hilsner

Fra din Karen

Ps. billedet er udsigten fra kvistlejligheden på Wilhelm Bergsøes vej.

Mandag d. 15.05

Fremtid og fortid

Min kære Karen.

Så er jeg vist klar til at skrive til dig.

Computeren skulle bare opdatere og sådan noget, som tager tid. Desuden kom jeg lidt senere tilbage fra floorball. Vi holdt møde, eller hvad det nu hedder, når det er en idrætsklub. Vi skal jo spille turnering på lørdag.

Næsten først vil jeg takke mange gange for dit søde brev og siger også tak for nogle dejlige dage sammen med dig. Jeg mener, vi begge bestod tage-på-ferie-prøven. Også den udvidede del, hvor man bor på et meget lille værelse (som f.eks. missen) og ikke må blive irriteret på hinanden. Det synes jeg vi var rigtig gode til.

Vi havde det dejligt sammen og jeg glæder mig meget til at se dig igen og glæder mig også til, vi kan være mere sammen.

Jeg elsker dig og vil så gerne dele mit liv med dig.

Som fortalt kom jeg noget senere hjem fra floorball i dag. I morgen skal jeg med Angela på golfbanen, men når at skrive til dig, inden jeg tager af sted.

Vi har endnu ikke aftalt om vi skal spille på hendes eller min bane, og om vi derefter overnatter hos en af os.

Onsdag aften kommer Hanne hjem og da skal jeg nok få snakket med hende, når hun lige er landet og som lovet, bliver det senest søndag. Nogle få dage endnu må vi lige udholde spændingen om, hvad hun siger. Hun bliver ikke ret glad, men en løsning skal der nok komme.

Der var nogle ting, vi ikke fik snakket om. Det er svært at tage stilling, når vi endnu ikke kender resultatet af min snak med Hanne. Men jeg ved ikke, om du kan forestille dig, at hvis hun siger, det skal være et regulært salg af huset gennem en mægler og jeg jo så nok ikke køber det (det ville nok være dumt) Det giver os mulighed indenfor den økonomiske grænse at bo mange andre steder.

Spørgsmål: Hvis vi nu stod helt frit, hvad ville du så ønske dig. Du må gerne om muligt give to svar, et realistisk og et måske mere utopisk. Det ville jo være kedeligt, hvis der er et eller andet du ønsker, og ser som utopisk, men som måske alligevel kan lade sig gøre. Jeg skal nok kommentere videre.

Hvis vi flytter sammen i Dalby skulle jeg jo egentligt have vist dig, hvad der er Hannes ting og som hun fjerner i givet fald. Så kunne du jo drømme lidt om, hvad der kan lade sig gøre – her på stedet.

Jeg kommer bare lige med et par eksempler. Det er Hannes de fleste af møblerne i stuen.

Det er selvfølgelig også hendes, alt hvad der er på hendes værelse.

Og så er der jo mange muligheder, for du kan jo ønske, om du vil have et arbejdsværelse der, eller du vil have en del af stuen., som du har nu hos dig selv.

Hvis du får en del af stuen kunne din guldstue jo stå på hendes gamle værelse og være (et ekstra) fjernsynsrum – eller noget helt andet.

Der er også et værksted, som du kan sætte dit præg på, for ikke at snakke om en masse vægge og jeg har, i forhold til dig, ingen præferencer for hvordan vægge ser ud, så længe de bliver stående og ikke er sorte.

Det var en masse næsten praktisk, men det er jo fint at begynde at tænke over og kommentere til hinanden.

Så tag hul på drømmen og lad os sammen drømme videre så drømmen bliver til virkelighed. Jeg tror, at vores kærlighed er det stof, som drømme er lavet af. Især når de bliver til virkelighed, for vores drømme skal nok blive til virkelighed.

Det kunne være spændende at lave en bog sammen, men jeg har svært ved at se, at Østerby kan indeholde en børnehistorie, men fortæl mig, hvad det er du mener med det. Ellers kan vi måske finde et andet emne som du er inde på.

KRØNIKEN

Jeg boede på Svanevej godt et år fra juni 71 til august 72,

Arbejdsliv

Jeg havde jo været årsvikar for Rene (gennem Hermann) i det år, han var på kursus og 1. august skulle han så komme tilbage og selv fortsætte musiktimerne.

Rene var blevet spurgt om han eller en han kendte, ville være musiklærer på Roskilde Lilleskole. Det kunne han jo ikke selv, så han spurgte mig, om jeg ville have det job og jeg blev så ansat for to dage om ugen, da alle klasser skulle have musik, så jeg var jo næsten sikret fra 1. august (71). Jeg havde derfor ikke forestillet mig, jeg skulle have et sommerjob det år, men blev spurgt om jeg ville være samaritermedhjælper i LAVUK (Landsforeningen af vanføres ungdomsklub) Det ville medføre, at jeg skulle være der nogle aftener som klubmedarbejder og tage med dem på sommerferie til Norge og derefter eventuelt, være der yderligere nogle aftener, som klubmedarbejder eller lærer. Det ville jeg gerne og blev i LAVUK et helt år et par aftener om ugen, samt bemeldte Norges tur.

Der var både noget fotoundervisning, samt guitaraspil og almindeligt klubarbejde.

Da det blev efterår fik jeg yderligere to guitarhold i Hvidovre Ungdomsskole. Desuden blev jeg kontaktet af seminariet, som havde flere musiktimer end Rene kunne overkomme, så der fik jeg også et par dage.

Jeg så frem til et år med rigeligt arbejde.

To dage i Roskilde, to dage på seminariet. To aftener i LAVUK. En aften i Hvidovre samt diverse timer på Danmarks Musikkole, en aften i Imikroskopet sammen med Agner og hvad det ellers medførte af mindre spillejobs.

Vinterhalvåret 71/72 var altså godt besat, men jeg ville også tjene penge, så jeg inden alt for mange år kunne købe mit eget hus. Det var min store drøm, at blive husejer.

3. Den ene ende af mit domicil på Svanevej med ølkasser og sådan noget.

4. Den anden ende af atelierlejligheden. Bemærk, der er rigtig pyntet op til den helt store julefest.

Men foreløbig gik det jo fint med fest og farver på Svanevej. Jeg nød det egentligt ret meget, selv om toilettet i gården var noget af et minus. Det var et erhvervslejemål, så jeg kunne ikke bo der officielt, men jeg havde min adresse hos Lise og vi var i hele den

periode hinandens bedste venner og ikke mere end det – ud over lidt sjælesorg for hinanden kunne jo godt komme ind i billedet, da vi kendte hinanden så godt og ikke havde noget i klemme der.

Derfor var jeg også velorienteret om, hvordan Schütten var flyttet ind hos hende og blev smidt ud efter tre uger.

Hun opdagede faktisk, at han mente, han var flyttet ind, da han pakkede sine kufferter ud og indtog noget at hendes skabsplads og hylder.

Jeg selv havde kun nogle kortvarige affærer med nogle forskellige kvinder det år. En enkelt kortvarig affære brændte sig dog ret fast i mit indre. Det var Hanne Birgitte, som jeg har fortalt dig om.

Men i foråret 72 blev et forhold ret seriøst og betydningsfuldt for mig. Ikke selve kvinden, som hed Anne, men en meget betydningsfuld episode, der opstod i løbet af efteråret.

Den må du desværre have til gode til i morgen. Det er ikke bare for at lave en cliffhanger, men mest fordi, jeg så kan kaste mig direkte til computeren i morgen formiddag og fortælle videre, inden jeg skal møde Angela.

*Jeg vil slutte med at sende dig de kærligste hilsner fra
Din Niels.*

Respons på fremtiden og noget kronike

Min Kære Niels.

Tak for dit spændende brev om den bro vi er ved at betræde sammen, som går fra drømmen til virkeligheden. Det var værd at vente på.

Når jeg lige sender dig en sms, er det mest fordi jeg er blevet vænnet til at du sender en lille besked, hvis du er beskæftiget så du ikke lige kan komme til tangenterne, derfor bliver jeg lidt urolig når kl. nærmer sig 17, også selv om jeg godt kunne regne ud, du skulle til Floorball i dag.

Det med turneringen må jeg da lige høre lidt mere om. Hvem skal i spille mod? Selv om vi overnattede på 5 kvm værelse havde vi jo glæden ved hinanden og da er det ikke, for mig muligt at blive irriteret. Der skal faktisk ret meget til at jeg bliver det. Og da slet ikke på dig. Skulle det ske en eller anden gang, vil jeg på en hensigtsmæssig måde sige det til dig, men jeg falder normalt ikke så let for mine spontane og ret kortvarige emotioner. Jo min søde veninde Lisa kan nogle gange tænde den side i mig, og virke så vandet i mit bæger, løber over glaskanten. Men hun er en god veninde uanset hvad.

Det gavner yderst sjældent at hidse sig op og har ofte intet, som den anden reelt kan bruge til noget, andet end at forsvare sig mod.

I øvrigt ligger der næsten altid andre ting bag ved spontane irritationer.

Det eneste der kan bringe mig ind i de emotionelle områder udover Lisa er, hvis jeg bliver ret så forskrækket. Kritik er selvfølgelig aldrig specielt morsomt, men sagt hensigtsmæssigt kan det som regel bruges

Inden jeg går ind i at fordybe mig i responsen af de spørgsmål og praktiske opgaver der viser sig, vil jeg lige sige at det vi skal i gang med omkring alt dette, er en ret fantastisk proces synes jeg, idet jeg tror, vi begge ved, at vi åbner for et helt nyt kapitel i vores lange liv. Det bliver det sidste kapitel, der måske får lov at have en god længde, måske et der ikke, set med ungdommens øjne, når at blive så langt, men helt sikkert et kapitel, der er svøbt ind i sand kærlighed. For meget i virkelighedens verden, starter som en drøm, for til sidst at realisere sig, som du selv skriver.

Du spørger om mine ønsker.

Det største ønske er at leve sammen med dig, det ved du jo godt er det fundament, det hele bygger på, dette ønske om at dele livet sammen, men dette ønske gør, at jeg umiddelbart gerne vil, at det bliver den mest hensigtsmæssige løsning der har første prioritet. Derfor kan jeg let se hvor nemt det vil være at du kunne blive i huset på Karisevej og jeg flytte ind.

Skulle jeg forestille mig noget, så kan det knibe lidt, uden at tænke på hvad der vil være hensigtsmæssigt, også for dig. Så skulle det forenes, må det blive et sted med rum nok til vores aktiviteter, en så lille have som muligt eller en naturgrund, og der må godt emme af lidt hygge og noget dejlig natur.

Det kunne ligge f.eks. lidt uden for Tureby, eller Viby S. Jeg har her til aften siddet og tjekket lidt op på priserne og udbuddet deromkring. Men sandt at sige syntes jeg der i det spørgsmål må være noget, med de praktiske muligheder også for dig, dine kontakter og Vesthuset og Peter. Med hensyn til mine venner er det kun Lisa Og Jette der betyder noget, og de to veninder i Jylland, Therese og Susanne.

I den mere utopiske ende kan jeg godt drømme om Samsø. Jeg ved ikke hvad det er med den ø, men jeg fornemmede den virkelig stærkt, da vi var der. Jeg vil ikke sige så meget om fornemmelser, blot at jeg følte et træk.

Det har jeg overhovedet ikke før haft forestillinger om.

Jeg tror på at steder har ånd. At de menneskelige energier farver steder i stærk grad. Og der er en speciel energisk ånd over den ø.

Måske skal jeg fornemme et sted reelt, for at kunne sige om det virker tiltalende.

Selvfølgelig tænker jeg på mine børnebørn og børn i benævnte rækkefølge, men jeg har givet meget til dem gennem årene og måske vil det modne mine børn at jeg ikke bor så jeg lige kan benyttes. De vil jo fortsat kunne ringe. Børnebørnene skal jeg nok sørge for jeg har kontakt til, uanset hvor i Danmark jeg boede.

Og så lige til mine guldmøbler. De skal bestemt ikke med nogen steder. De er møg upraktiske og skal sælges snarest muligt. Jeg har været glad for at jeg tog lysten til at få dem til mig, men de har ikke levet op til mine behov og derudover er de for sarte.

De vigtigste møbler er nok mit hæve/sænkebord, mit ekstremt tunge vitrineskab, min gamle kommode og så får vi se hvad der er godt at tage med.

I alt dette, er der meget at udveksle sammen om, når først du ved hvordan du og dermed vi står.

Lidt fra dagen i dag

I dag var en lidt anderledes dag end ellers, idet jeg havde en bestilt tid hos optikeren på bytorvet, hvor jeg har købt mine briller. De sidste par uger har jeg haft lidt generende småtåge i højre øje, en slags kikkertsyn og da optikeren målte trykket i øjet var det alt for højt. Forgæves forsøgte han at ringe til forskellige øjenlæger for at få mig ind straks, da han frygtede det var akut grøn stær. Han ringede heldigvis til sin gamle arbejdsplads Hvidovre hospital i dennes øjensygdomsafdeling og fik at vide, at med det tryk jeg havde fået målt, kunne jeg godt gå til max fredag uden risiko for at øjet blev yderligere beskadiget og dermed ikke stod til at redde.

Jeg skal da love for jeg blev noget beklemmt.

Jeg ringede straks til en offentlig øjenlæge i København og får så sagen afgjort på onsdag. Lægen jeg snakkede med forklarede mig at jeg var i fin tid, men at det kunne være (forudsat det tryk handler om grøn stær) at jeg skulle tage øjendråber resten af mine dage.

Så nu til lidt krøniker

KRØNIKEN

En afvist jobansøgning

Efter endnu et år på Århus Kunstakademi, med flere forskellige småjobs, især indenfor rengøringen, så jeg annoncen om at et reklamebureau søgte en tegneelev. Vedkommende skulle være talentfuld og inden de valgte en ud skulle de se eksempler på gode evner.

*Jeg sendte øjeblikkelig en ansøgning ind, selv om jeg reelt set var 6 – 8 år for gammel.
Jeg var 26 år og nærmede mig de 27.
Sådan noget tænker jeg kun over i et par sekunder.
Jeg har nok været inde på historien men du får den lige igen.
Jeg ventede hver dag på det forjættede brev.
Men det kom ikke. Først efter 3 uger landede der en konvolut ude i den lille entre.
I brevet stod at stillingen var blevet besat til anden side.
Den kunne jeg simpelthen ikke godtage. De havde jo slet ikke set hvad de måske gik glip af.
Jeg var så harm at jeg strøg ned på hjørnet, hvor telefonboksen stod, og ringede til dem.
Jeg fik Art Directoren i røret og skældte faktisk manden ud. Han indvilgede i at jeg kunne komme forbi og nådigst fremvise mine tegninger.
Mindre end en halv time senere kunne jeg tage min mappe under armen og vide at jeg var blevet ansat som 2. års reklametegnerelev.
Firmaet hed PP/Partners og var oprettet af en mand med det spændende navn Petersen.
Det job vender jeg tilbage til.*

Huset i Skibby

*En dag i januar 1977, da jeg kom hjem fra Akademiet hvor jeg gik til maleri hos Bjarne Nielsen, sad Georg med en udklippet annonce, som han viste mig. Den handlede om at et lille landarbejderhus der var til salg. Der var naturligvis ikke billede eller nogen særlig omhyggelig forklaring, men en invitation til at se det kl. 18. Vi havde, som sagt, ikke telefon så efter nogen betænkningstid, idet jeg var begyndt at studere Astrologi i mere dybe detaljer, og der var et kvadrat mellem Saturn og Mars, som jeg nærmest betragtede som en færdig dom, alligevel valgte at følge nysgerrigheden og hoppede op på knallerten og drøede de 12 km. ud til en lille bitte by på 11 huse, sammen med Georg. Det var bælgravende mørkt da vi nåede det, så faktisk anede vi intet om omgivelserne, men gik ind for at kigge. Der var også et andet par der kom.
Huset var på 60 kvm og bestod af en tværgående stue med vinduer i begge ender, dertil et lille smalt køkken og et forholdsvis stort soveværelse samt ligeledes et stort badeværelse med bruser og entre. Jeg tror prisen var 200.000. Udbetalingen var på 25.000 kr. og dem havde vi jo, så jeg spurgte ivrigt Georg, om vi skulle købe det og det syntes han var helt fint.*

På den måde kom vi til at eje et lille hus med have, der var omgivet af 10 andre huse i nærheden, samt Brabrand åen.

Næste dag var en lørdag, hvor Georgs forældre kom og vi kørte ud til huset, imens solen stadig oplyste landskabet. Da så vi nogle rigtig smukke omgivelser, fantastisk heldige kunne man bestemt sige vi var, men også noget dumdristige.

Direktøren for PP/Partners var yderst venlig og henviste os til sin sagfører med den klausul at han kun skulle tage et udsultet beløb for at ordne papirerne.

For arbejdspladsen var nærmest en slags familie. En familie alle blev inviteret med ind i på godt og ondt.

Næste gang bliver der noget at fortælle om den arbejdsplads, for den var ret anderledes end hvad jeg var vant til.

Så her til afslutningen af mit brev, vil jeg lige fortælle dig at jeg allerede savner dig og tænker med stor varme på dig i løbet af døgnets 24 timer

De kærligste tanker

Fra din Karen

Da jeg har sendt dig billeder af huset i Skibby, sender jeg dig i stedet nogle med hundehvalpen Bacht og katten Rumle ude i haven i Skibby.

Kapitel 11

Vi kommer tæt på nu

Tirsdag d. 16.05

Vi kommer videre sammen + krøniker

Min kæreste Karen.

Tak for dit brev.

Det gør mig utrolig ondt at høre om dine problemer med øjet. Jeg håber du snarest kommer under behandling og det vil blive bedre.

Jeg synes til gengæld ikke det vil være en katastrofe, hvis du skal have øjendråber resten af livet. Det er ikke ualmindeligt, at mennesker (mig selv inklusive) skal tage et medikament resten af livet.

Økonomi

Det forslag, jeg er kommet med om 3000 kr. mdl. i en slags husleje er ikke det eneste jeg kan komme på.

Du har måske regnet på det, for der skal jo ud over det, være til kost og private forsikringer og medlemskaber og transport.

Den gode nyhed er så at du pga. min indtægt, hvoraf en del skal betale resten til huset, vil miste dit pensionstillæg mm. men der vil i min indtægt, stadig være et ukendt overskud, som kan give os en rejse, en tur eller en koncertbillet af og til.

Det her er det nøgterne afsnit, du er i gang med nu.

I løbet af nogle år vil min indtægt falde lidt og formuen vil være pumpet over i huset.

Det tror jeg helt klart vil hæve tillægsprocenten for folkepensionen – i øvrigt for os begge to.

Det vigtigste af det praktiske vil være at vi kan få det til at løbe rundt i første omgang.

Det kræver nok, at du har netto 5.500 om måneden.

Der er en anden måde at gøre det på. Du flytter ind her og betaler kun din halvdel til de direkte forbrugsudgifter. Dvs. ejendomsskatter trækkes ud. Det vil være OK for mig, men så virker det som om vi ikke bor her på lige fod. Økonomisk vil det være det samme for

os begge to, for det du sparer i skatter og afgifter er måske cirka det samme beløb, som jeg ellers ville kunne spytte i bøssen med til rejer, ture, koncert mm.

Jeg er ikke i tvivl om, at vi kan få det til at fungere, så vi ikke behøver at snakke mere økonomi, når, først det er på skinner. Det jeg mest tænker på er, at du skal kunne føle dig hjemme fra starten og opleve, at det er dit hjem. Det er vores fælles hjem i det daglige liv, vi gerne vil have sammen.

Dette var blot for at få sat lidt mere kød på et trivielt, men nødvendigt emne.

Floorball

Det er i forbindelse med et stort finalestævne, at Benløse Floorball klub arrangerer en turnering for 60+. Vores del af stævnet bliver ikke så stort, idet der kun kommer 4 hold, men det giver da tre kampe til hvert hold.

Vi stiller selv med to hold og så kommer der to hold fra København. Det er Skjold og Københavns Floorball Klub (tror jeg de hedder).

Jeg kan desværre ikke invitere dig med denne gang, for det er jo lige omkring de dage, hvor jeg måske allerede har snakket med Hanne eller skal gøre det dagen efter. Jeg satser jo på at vores snak bliver meget venskabelig og hun vil måske derfor med til stævnet, som det har været aftalt lige siden, vi fik at vide, det ville være der. Det var faktisk før jul, at vi fik de første oplysninger om det. Men der vil i det hele taget være nogle arrangementer, vi må improvisere os igennem i begyndelsen. Jeg glæder mig i alt fald til at du og jeg er det par, der officielt kan tage hen, hvor som helst.

Beboelse

Dybest set, tror jeg ikke jeg kunne bo på Samsø.

Jeg ville savne muligheder for sport og kultur.

Det vil være ganske praktisk, hvis jeg kunne overtage huet i Dalby og du flytter ind.

Hvis det her hus skal sælges til anden side, ville Viby og især Tureby være meget velegnet for os.

Jeg har en fornemmelse af, at tennis nok er slut for mig, men ikke floorball og jeg kunne jo godt køre fra Tureby til Næstved en gang eller to om ugen for at spille floorball.

Jeg kan da også køre fra Tureby og til Sorø en gang eller to om måneden.

Og i forbindelse med Sorø kan jeg godt sige dig, at jeg glæder mig til du kan komme med. Jeg tror, du vil elske det sted.

Endelig: Guldmøbler eller ej, så synes jeg det tegner lyst for vores muligheder for indretning.

Stuen kan jo blive alt fra fin eller klassisk stue, til alrum med arbejdspladser. Det kan være noget med både spisepladser, 3 2 1 dagligstue, og det bedste er, at jeg ikke har nogen præferencer i den retning.

Det er i øvrigt kun musikkvæggen, jeg har lidt hjerteblod i. De fleste andre billeder er Hannes, så der vil blive god plads til hvad du gerne vil have på væggene, eller om du vil dekorere dem.

Rent praktisk burde vi jo hive alt ud, men det er et stort arbejde, så lad os få en god snak om det, så vi slipper for at fjerne en reol, som måske blot skal stilles op igen, det samme sted eller lige ved siden af.

Du har måske mange flere ideer til, hvordan vi kan bo, end jeg har, jeg, som går og ser på den stue hver dag.

KRØNIKEN

Du får lige en fortsættelse.

I foråret 72 fortalte Angela, at hun var lidt kæreste med en mand, som hed Niels og det sjove var, at hans tidligere kæreste, samlever og mor til deres lille pige, gik på seminariet. Angela spurgte selvfølgelig også om, jeg kendte hende.

Jeg var ikke klar over, hvem hun var, før Angela havde fremskaffet et navn, hvilket er særdeles praktisk, når man skal identificere nogen.

Det var jo meget spændende lige at finde ud af, hvad hun ellers stod for, nu da Angela var kæreste med hendes tidligere kæreste.

Ved et festligt arrangement, (som der næsten var hver fredag) kom jeg ikke helt tilfældigt i snak med hende. Hun hed Anne og boede i Nansensgade.

Anne og jeg blev faktisk ret hurtigt interesserede i hinanden og endte hjemme hos mig.

De næste dag opholdt vi os meget i hendes store lejlighed i Nansensgade.

Vi blev altså par meget hurtigt og tog i øvrigt på ferie sammen til Samsø. Det var mens min mor levede og boede i Amagerhuset i Tranebjerg.

Jeg tror det var i pinsen og Angela, som i mellemtiden havde skiftet Niels ud med en ny fyr ved navn Christian Westberg, var også med. Ja både Angela og Christian, som var min kollega fra Danmarks Musikskole.

Vi havde en fin pinse og alt dette fortæller jeg for at gøre slutningen tydeligere.

Angela og Anne kom altså til at kende hinanden godt og var sammen af og til. Lise kendte vi også, da Anne som enlig mor boede i den store lejlighed med boligsikring og alle mulige tilskud, og jeg jo ikke officielt kunne bo der. Min adresse stod stadig hos Lise i Peter Fabers gade.

Jeg havde solgt atelierlejligheden og boede altså fuldtids hos Anne fra 1. september 72.

Jeg husker tydeligt hele stemningen op til EF-afstemningen 2. okt. då.

Jeg havde også meget arbejde på det tidspunkt. Yderligere job var kommet til, Idet den dag, jeg ellers havde til overs hver uge i løbet af efteråret var blevet besat med musiktimer på Seminariet på Linne alle. Jeg kan ikke huske, hvordan jeg fik det, men jeg tror de ringede til Tæbyvej og spurgte, om de havde en musiklærer i overskud.

Anne og jeg havde det stadig godt og sjovt sammen – egentlig også den dag hun kom og fortalte, at hun var gravid.

Jeg havde aldrig og jeg gentager aldrig forholdt mig til dette med at få et barn. Det var ikke noget, der nogensinde havde været på tale i mit liv.

Anne havde en datter på godt et år, da jeg flyttede ind. Hende var jeg meget glad for og tog mig meget af hende. Du kender garanteret selv de store oplevelser med netop den alder. Først og fremmest at lære at gå, snart efter sige de første ord osv. Som den naturligste ting kunne det lige så godt være mig som Anne, der skiftede hende, lagde hende i seng, spiste med hende osv.

Men altså selv at blive biologisk far, det havde jeg aldrig forholdt mig til, ja tanken havde aldrig strejft mig.

Jeg ved ikke rigtigt, hvordan min reaktion har set ud, set fra Annes side.

Men hun konstaterede, at hun ikke ville have et barn mere. Det skulle fjernes.

Jeg vidste jo ikke helt, hvad jeg skulle tænke, men hun blev ved med at råbe, at det skulle fjernes, selv da jeg havde medgivet at, selvfølgelig skulle det det, Det var hendes afgørelse.

Herefter var jeg nødt til at konsultere Angela, som boede i Rådmandsgade – ikke så langt fra Nansensgade.

Jeg fortalte hende minutiøst, hvad der var sket, hvad jeg havde sagt og hvad Anne havde sagt og råbt.

Angela sagde helt overbevist og konstaterende: ”Det er fordi, hun vil have at du skal sige, at du gerne vil have det barn”.

Det er nok det klogeste nogen, nogensinde har sagt til mig.

I løbet af en eftertænksom stund, nåede jeg helt overbevist til, at jeg gerne ville have et barn sammen med Anne.

Jeg skyndte mig hjem til Nansensgade og jeg husker, hvordan Anne sad i en af vores Londonsofaer, da jeg trådte ind i stuen.

Jeg satte mig ned ved siden af hende og sagde, at jeg synes det var fantastisk skønt og jeg syntes, vi skulle have det barn sammen.

Angela havde haft så meget ret og Anne blev så lykkelig Vi begyndte at planlægge, især omkring at jeg skulle bo der officielt. Jeg tjente godt nok og Annes familie var dette,

man kunne kalde særdeles velaflagte, så vi skulle nok klare den.

En uge efter aborterede hun.

End of story. Næsten.

Nu vil jeg så sende brevet af sted til dig, så du får det i ordentlig tid i dag.

Og det regner en del, så vi har udsat vores tur til golfbanen til på torsdag. Det har lige

givet mig lidt ekstra tid til at skrive til dig.

Jeg elsker dig og glæder mig til vi kommer videre sammen.

De kærligste hilsner og ømmeste tanker

Fra din Niels.

PS. Dagens forsendelse indeholder 2 aktuelle billeder.

1. Anne og Niels i min mors have i Tranebjerg

2. Nøkke som danser til spillemanden, Niels i Annes lejlighed

Et lidt tidligt brev om en hel masse økonomi, refleksion og Krønike

Min elskede Niels

Tak for dit dejlige brev med de mere jordbundne tanker og beregninger og dejlige billeder.

For mig er det en lige så stor kærlighedserklæring med de praktiske tanker, som jo udtrykker at der er dybde og virkelighed i det vi vil.

Jeg ville godt kommentere lidt på den oplevelse dig og Anne fik omkring aborten, men jeg venter lidt for det virker som om du vil fortælle en smule ekstra om dette forhold i næste Krønike, eller tager jeg fejl?

Men et er selvfølgelig klart, Angela vidste hvordan følelsen af at et barn pludselig har taget bolig i ens krop gør det så vigtigt, hvad manden og dermed faderen til dette barn udtrykker.

Børn er en velsignelse men der er mange måder "børn" kan komme til verden på. Her mener jeg at det, mennesker skaber i et forhold, for mig at se er en slags "barn". Måske derfor jeg begyndte at snakke om børnebog og tegninger, selv om det også kan være så meget andet. Og det behøver selvfølgelig ikke absolut være sammen, det kan også være en inspiration der udveksles.

Men det får vi se i vores fremtid sammen.

Lidt mere om økonomi

Med hensyn til økonomien kan jeg ikke mere sige, jeg ligner en slags Katrine, selv om jeg nok har været god til penge i mine yngre dage, mine partnere har i alt fald lukreret fint på den evne.

Sådan som jeg har beregnet det beløb over "Borger. DK's beregningsskema" kan jeg forvente at få udbetalt efter skat og inkl. de to små pensioner, ca. 6940 kr.

Heraf betaler jeg af på et lån til omkring marts år 2023 på 1060 kr., muligvis kan jeg få det månedlige beløb noget mindre.

Rest bliver så ca. 5900 kr. der lægges så til hus og kost ca. 4600 kr. og restbeløbet bliver 1300 kr. disse penge skal dække Sygesikringen Danmark på 115 kr. og kørsel på pensionistkort på 200 kr. Det gør de da også rigeligt, da der bliver et restbeløb på ca. 985 kr. tilbage. Disse penge skal gerne dække kattemad på ca. 150 kr., vitaminer som jeg faktisk ikke ved hvad jeg bruger af penge til, toiletpapir og diverse toileting såsom shampoo og balsam (da jeg har en vis hårmængde og længde, er det en omkostning, til gengæld vasker jeg kun hår en gang om ugen, i det jeg ikke orker at gå rundt med vådt hår i flere timer, samt tillige aldrig kunne finde på at bruge hårtørre, til andet end mine akvareller, da det får håret til at spalte). Af cremer bruger jeg kun lugtfri kokosolie og mandelolie og sådan en bøtte med kokosolie holder mindst i 4-6 måneder, ligesom mandelolien bliver købt max hver 4 måned. Det er effektivt, ugiftigt og nærende for en træt hud.

Måske går jeg lige lovlig meget i detaljer men det er bedre med en detalje for meget, end en måske vigtig detalje for lidt.

Altså:

<i>Nettoindtægt:</i>	<i>5900 kr.</i>
<i>Hus og Kost:</i>	<i>4600 kr.</i>
<i>Sygesikring Danmark:</i>	<i>115 kr.</i>
<i>Pensionistkort:</i>	<i>200 kr.</i>
<i>Kattemad:</i>	<i>150 kr.</i>
<i>Toileting incl. creme osv.</i>	<i>150 kr.</i>
<i>I alt:</i>	<i>5215 kr.</i>
<i>Rest:</i>	<i>685 kr.</i>

hertil kommer vitaminer og kosttilskud, tandlæge og evt. andre helbredsmæssige udgifter. Af og til nogle kreative materialer og selvfølgelig hvis der opstår mangel på tøj.

Alt som jeg kan tjene lidt ekstra på, vil selvfølgelig være dejligt. Men jeg håber det kan dække behovet, selv om alle tilskud forsvinder bortset fra et lille tillægsbeløb.

Med hensyn til hus og indboforsikring har jeg hidtil kun haft en indboforsikring på den laveste ydelse på lidt over 1000 kr. om året. Den har en selvrisiko på vistnok 1200 kr. Jeg har med jævne mellemrum været medlem af forskellige organisationer, men det er jo ikke en nødvendighed.

Har jeg forstået dig rigtigt, at oveni de 3000 kr. kommer ejendomsskatterne?

Jeg håber det bliver muligt at du kan beholde huset, da det hele så vil forenkles en del.

Kan du ikke det, så er det åbenbart fordi vi skal noget andet. Det har vi været inde på før og som du kan læse på forrige brev, spiller placeringen kun en rolle i forhold til forholdsvis nemme transporttilstande og endnu vigtigere smukke omgivelser. Bor vi i nærheden af Tureby eller Næstved eller har mulighed for Dalby, som jeg både tror og håber på, glemte jeg helt min storesøster Kirsten, som jeg bestemt ikke vil være ked af at være tæt på. Og glem lige utopiske drømme. Dem har jeg faktisk ikke et betydningsfuldt lys på.

Det vigtigste er vores kærlighed til hinanden, vores evne til at få glæde af dagene sammen og vores plads til interesser såsom floorball, Vesthuset, golf, maleri, tegning, skrivning, læsning, motion osv.

Jeg glæder mig dagligt over dig kære Niels og elsker dig højt og inderligt.

Mens jeg skriver dette er klokken blevet 18.30 og om et par timer ankommer Krista igen, dog uden Ellis.

Det er ikke så let for mig at gabe over, men tænker hun kan få glæde af at det er let for hende lige nu.

Grunden er at Jeppe den ene dag er kærlig og varm, den næste dag er i tvivl om de skal fortsætte og så fremdeles. Det er jo en ret uholdbar situation, som piner Krista virkelig stærkt. Men jeg tænker der må være en dybere grund til det.

Det kommer dog lidt på tværs at Krista er hos mig, måske hele resten af ugen inkl. søndag.

Dog tager hun på værkstedet hver dag så længe hun er her. Hun har udstilling med andre kunstnere i weekenden, det letter jo lidt på det.

Og i morgen får jeg afgjort hvorfor jeg har et højt tryk i det højre øje. Og nej selvfølgelig er det helt ok at få medicin resten af livet, hvis det kan forhindre blindhed. Det er klart. Men jeg har svært ved at få ind i hovedet at jeg er svækket på den måde.

Og jeg kan på sådanne planer godt undre mig over at der ikke vides mere om, hvorfor det kan opstå.

Som ung led jeg af noget der lignede og fik hver dag hos min læge en B vitamin indsprøjtning, men det er næppe B vitaminmangel der skaber trykket, selv om jeg fysisk ikke mærker meget til noget tryk. Jeg har ellers hørt at det gør ret ondt.

KRØNIKEN

PP/Partners

På den tid hvor jeg blev elev på PP/Partners havde vi på bureauet endnu ikke stiftet bekendtskab med computerens snarlige indtog, der jo faktisk skete allerede et år efter, idet arkitektverdenen var begyndt at benytte dette redskab.

Jeg fik eget skrivebord placeret over for en lille mærkelig mandsperson kaldet Jørgen. Det var ganske dejligt at sætte sig ved bordet med et hav af topprofessionelle tusser, sjove tegneopgaver eller kedelige rentegningsopgaver, en særlig stemning over hele selskabet og en hæderlig elevløn.

Huset i Skibby

En dag i januar 1977, da jeg kom hjem fra Pp/partners, sad Georg med en udklippet annonce, som han viste mig, Den handlede om at et lille landarbejderhus var til salg. Der var naturligvis ikke billede eller nogen særlig omhyggelig forklaring, men en invitation til at se det kl. 18. Vi havde ikke telefon så efter nogen betænkningstid, idet jeg var begyndt at studere Astrologi i mere dybe detaljer, og der var et kvadrat mellem Saturn og Mars som jeg nærmest betragtede som en færdig dom, der tangerede ulykke eller død, men trods det alligevel valgte at følge nysgerrigheden og hoppe op på knallerten og drøne de 12 km. ud til en lille bitte by på 11 huse, sammen med Georg. Det var bælgravende mørkt da vi nåede det, så faktisk anede vi intet om omgivelserne, men gik ind for at kigge. Der var også et andet par der kom.

Huset var på 60 kvm og bestod af en tværgående stue med vinduer i begge ender, dertil et lille smalt køkken og et forholdsvist stort soveværelse samt ligeledes et stort badeværelse med bruser og entre. Jeg tror prisen var 200.000. Udbetalingen var på 25.000 kr. og dem havde vi jo, så jeg spurgte ivrigt Georg om vi skulle købe det og det syntes han var helt fint.

På den måde kom vi til at eje et lille hus med have, der var omgivet af 10 andre huse i nærheden, samt Brabrand åen.

Næste dag var en lørdag, hvor Georgs forældre kom og vi kørte ud til huset imens solen stadig oplyste landskabet. Da så vi nogle rigtig smukke omgivelser, så heldig kan man sige vi bestemt var, men også noget dumdristige.

Direktøren for PP/Partners var yderst venlig og henviste os til sin sagfører med den klausul at han kun skulle tage et udsultet beløb for at ordne papirerne.

For arbejdspladsen var nærmest en slags familie. En familie alle blev inviteret med ind i på godt og ondt.

Næste gang bliver der noget at fortælle om den arbejdsplads, for den var ret anderledes end hvad jeg var vant til.

Så her til afslutningen af mit brev vil jeg lige fortælle dig at jeg allerede savner dig og tænker med stor varme på dig i løbet af døgnets 24 timer

*De kærligste tanker
Fra din Karen*

Onsdag d.17.05

Min kære Niels

Lige et lille virtuelt morgenkys, og en længselsfuld kærlig omfavnelser i ønsket om en god dag

De kærligste hilsner

fra din Karen ♥

Praktisk og krønike

Min kære Karen.

Du min dejlige pige. Jeg tænker så meget på dig.

Jeg har da været forelsket før, men ikke, hvor det har fyldt så meget.

Det er svært, når vi ikke helt ved, hvor vi står, men det er dejligt at mærke den fornemmelse af kærlighed, som skal have love til at fylde, og som skal kunne vokse, hvis det overhovedet er muligt mere.

Det er vel også derfor, vi gerne vil have nogle praktiske detaljer til at falde på plads, så der ikke kommer nogen ubehagelige overraskelser.

Vi vil have været vidt omkring i vores tanker.

Vi vil have vendt forskellige muligheder.

Og vi skal beslutte os.

Senere i dag kommer Hanne hjem og senest søndag, vil jeg have talt med hende – meget gerne så hurtigt som muligt.

Respons

Der er ikke så meget at respondere på i dit seneste brev.

Men den måde, du causerer videre på de tanker jeg gav udtryk for er jeg helt enig i.

Økonomi

Du stiller dog et enkelt spørgsmål og svaret er heldigvis meget positivt.

Det kan godt være, jeg fik rodet to ting sammen.

Du skriver: Oveni de 3000 kommer ejendomsskatter?

Svaret er nej.

De 3000 omfatter alle fællesudgifter, herunder alm. ejendomsskatter.

Boligværdiskatten er ikke med. Den betaler jeg og hvis jeg overtager Hannes halvdel, følger der også en halvdel ejendomsværdiskat (det som kaldes Misundelsesafgift) den betaler jeg også.

Svaret er nej. De 3000 omfatter alle fællesudgifter, herunder alm. ejendomsskatter.

Boligværdiskatten er ikke med. Den betaler jeg og hvis jeg overtager Hannes halvdel, følger der også en halvdel ejendomsværdiskat (det som kaldes Misundelsesafgift) den betaler jeg også.

Det er også rimeligt, da det trods alt rent juridisk er mit hus og jeg samtidigt har flere penge end dig.

Denne afgift udgør i sin helhed ca. 8000 kr. om året og den trækkes sammen med skatten. Jeg kan ikke huske, om det er selve beløbet eller skatten af beløbet, men det er regnet ind i mit årsbudget, så det vil ikke komme som en ubehagelig overraskelse. Den afgift kommer du ikke til at mærke noget til.

De 3000 om måneden for hver dækker, ejendomsskatter, varme, dvs. gas og brænde, elektricitet, vand, forbrug, rensning og kloakafgift, bredbånd, TV-streaming (Tv2 og Netflix), grundejer- og borgerforening, materialer til små reparationer (Sker der større skader er det mit problem), mm.

Hvis jeg husker det, så vedhæfter jeg lige et budget, som det kunne se ud.

Jeg har husket det. Bemærk alle beløb er i overkanten, så det skal nok holde.

Der er solfanger på taget af huset, hvilket giver en pæn besparelse ved at kunne slukke fyret om sommeren. Desuden har jeg en plan om på et tidspunkt at kunne få solceller, som vil reducere elregningen – nok ikke voldsomt, men hvis jeg har penge til det vil det trods alt på sigt gøre det billigere for os.

Jeg ved jo ikke endnu, hvad Hanne vil have med og hvad vi evt. skal anskaffe, men det bliver nok ikke det store.

Alt i huset fungerer pt. Men det eneste forbehold der er, er at køleskabet er gammelt og udslidt. Dette være sagt for at få det hele med.

Hvad er dit eget af de maskiner, du har i lejligheden???

(Jeg ved godt at et køleskab er en standardenhed, som man ikke må tage med.) Jeg forventer ikke de lange breve fra dig de næste dage, hvis du har besøg af Krista.

Her er det sådan, at Hanne nok bestemmer lidt om i morgen, som er hendes første dag hjemme.

Fredag spiller jeg golf med Angela og lørdag er jeg væk det meste af dagen – det er vores floorball stævne.

Så der bliver ikke de lange breve de næste dage, men jeg lover at skrive til dig, hver dag også selv om der slet ikke bliver tid til fordybelse og flyvende tanker.

Jeg elsker dig og skriver lige lidt krønike.

KRØNIKEN

Da Anne havde aborteret snakkede vi meget om, hvorvidt vi helt bevidst ville have et barn sammen.

Vi skiftede ofte mening,

så ville vi

og så ville vi ikke

og så ville vi i hvert fald ikke

– og så var det vores højeste ønske.

Vi skiftede ikke bare mening fra dag til dag, men ofte fra minut til minut. Den sunde fornuft sagde os, at det var nok fordi, vi ikke skulle have et barn sammen.

Der var måske også sket et eller andet i vores forhold efter aborten.

Samtidigt med at vi skiftede holdning konstant til barn eller ej, så skiftede vi også meget hurtigt mellem sjov og alvor i vores forhold.

Vi kunne grine vildt sammen og snart efter var alt kun problemer.

Når jeg gjorde op for mig selv, blev resultatet. Jeg ville gerne være far, men det skulle ikke være sammen med Anne, som jeg syntes svingede alt for meget.

Mit humør svingede nok også og jeg kunne ikke fortænke hende i at opleve, at det var mig, som var for uligevægtig.

Nå, men jeg var altså ret pludselig nået til, at jeg ville have et barn, så mit næste forhold skulle altså være meget seriøst, om det så skulle tage lidt mere tid at finde den rigtige.

Anne og jeg enedes om, at vi ikke var kærester eller kommende forældre mere og jeg skulle naturligvis flytte.

Vi var nok sidst i november 72 og enedes om, at få hverdagen til at fungerer til jeg fandt noget at bo i.

Da vi ikke skulle leve i cølibat skiftedes vi til at have lejligheden i weekenden.

De fleste i min lille familie inkl. Morten ved at jeg gik meget selektivt til værks og udvalgte den kvinde i min omgangskreds, som var smukkest, sjovest og mest interessant.

Hun hed Regitze og gik på seminariet på Linde alle.

Regitze og jeg var sammen efter julefesten på seminariet. Vi tog til hendes lejlighed i Saxogade. Desværre havde hun en kæreste, men kunne godt være sammen med mig, da han også havde en anden – ikke så ualmindeligt den gang.

Men jeg ville noget mere og bad hende komme og besøge mig i den lejlighed, jeg skulle overtage 1. januar i Oehlenschlägersgade, som lå lige ved siden af Saxogade, som var hendes domæne.

Hun fortalte som det var, at hun skulle finde ud af, hvad hendes kæreste ville og hvad hun selv ville.

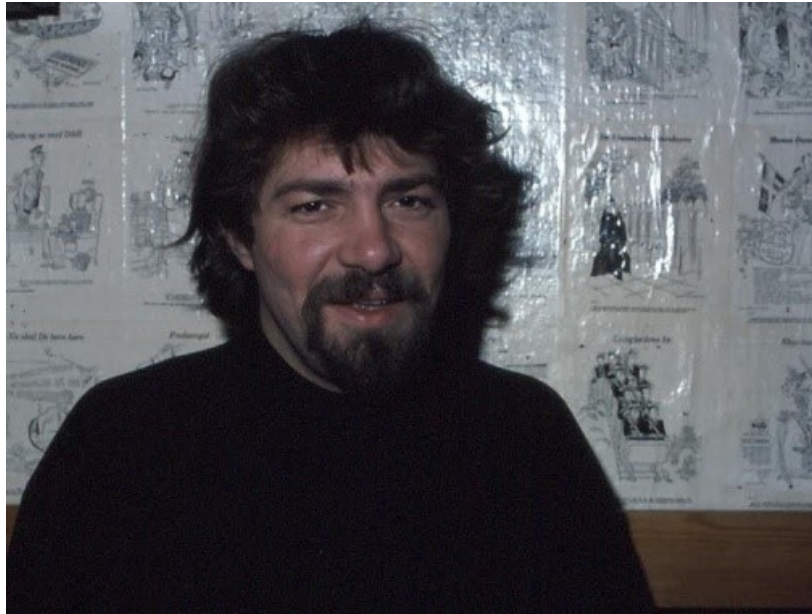
Jeg sagde, at jeg ville vente på hende.

Det var alt for denne gang.

Nu sendes brevet om et øjeblik, så du får det i ordentlig tid i dag.

*De kærligste hilsner
og tanker
fra Din Niels*

*PS. Jeg fandt lige et
ungdomsbillede,
hvor jeg "ligner en
arbejdsløs i
nakken". Billedet er
taget i huset i
Hvidovre, hvor en
væg var tapetseret
med Bo Bojesen
tegninger.*

Lidt poesi, lidt tanker og refleksioner og en bid mere krønike

Min elskede Niels

Tak for dit brev som varmede rigtig meget. Da jeg oveni så dit billede af dine varme brune øjne, hvor du ligner dig selv så meget, blev jeg varm og glad. Dit Excel ark studerer jeg i morgen

Nogen gange er ord faktisk for begrænsende til at beskrive de følelser jeg ønsker at udtrykke og derfor kun formår at gentage, med de ord vi bedst forbinder med kærlighedens styrke.

Det kan meget bedre udveksles når vi er fysisk tilstede.

Jeg ved det er en stor proces du er i gang med og jeg er sikker på du nok skal få det sagt roligt og godt. Jeg tror at Hanne, når hun får sundet sig, forhåbentlig ønsker at bevare jeres venskab og under alle omstændigheder kan se nye muligheder for hendes egen fremtid. For det får hun jo samtidig.

Jeg syntes, det er meget mere virkeligt når de konkrete praktiske ting kommer på banen.

Det gør at jeg ser landet nu, vores land. Vi er tæt på det fornemmer jeg. Og det er mildt og smukt at se ind i.

Så ville jeg ønske jeg kunne række ud efter din hånd, bare for at mærke din fysiske eksistens. Virkeligheden som snor sig forsigtigt og alligevel insisterende, ind i os, som et smukt lyshav at se til.

Som sagt forstår jeg slet ikke jeg kan rumme så stor en glæde over din eksistens. Og så ydmyg en taknemmelighed over du er til. Det føles som at hvile i Guds hjerte. Disse følelser er jo egentlig guddommelige.

Når vi ligger tæt omslyngede så forstår jeg det som jeg aldrig har forstået, måske fordi jeg kun forstår det sammen med dig.

Og som du skriver så enkelt:

”Vi vil have været vidt omkring i vores tanker. Vi vil have vendt forskellige muligheder. Og vi skal beslutte os.”

Det har da ikke været helt nemt for dig og Anne at takle situationen, og tvivl omkring så vigtig en udfordring er nok afslørende for, hvordan samlivet egentlig er.

For mig at se var det vigtigste, at du fik gjort op med dig selv og kunne komme i gang med det næste livsafsnit. Og som jeg har skrevet før, kan vi ikke gå igennem livet uden vi sårer et andet menneske, ikke fordi vi ønsker det, men fordi det for mig at se, er processer der hører livet til.

Krista spurgte mig i går aftes, om jeg ikke kunne synes, det var ærgerligt at vi ikke havde mødtes før, og i samme nu vidste jeg, at den kærlighed jeg oplever i dag, sammen med dig, er jeg modnet til gennem de år inden.

Det fik Krista til at sukke en smule, fordi hun i ånden så sig selv skulle gennem en masse svære ting, hvilket jeg heldigvis hurtigt kunne forklare ikke behøvede at være hendes skæbne, hvis hun kunne finde kærligheden indeni sig selv, og Jeppe tilsvarende. Men Jeppe og hun har det som mange i de unge år, de kræver meget af partneren og glemmer at se den anden og det den anden er. De glemmer at fokusere på netop dette. Jeg har fået meget af dig ind i mig, gennem vores daglige ret intense skriverier og livsberetninger. Jeg syntes jeg på en måde allerede var trådt ind i vores tilværelse, da vi mødtes ud for Cafe’ Petrine. Jeg vidste jeg ville være fysisk tiltrukket. Jeg var ikke i tvivl.

I dag var jeg til en rigtig øjenlæge som målte trykket igen, med et mere nøjagtigt udstyr, hvor han så kunne oplyse at det lå på over 30. hvad det så vil sige. Jeg fik derefter besked på at købe øjendråberne på apoteket. Der er en lang forskrækkelsesliste over

alle de bivirkninger den slags dråber giver. Men det er vist noget ethvert medikament skal oplyse om for ikke senere at blive bebrejdet noget. De var latterligt billige 11 kr. men jeg er lidt usikker på hvad det er for en slags grøn stær jeg har. Den ene er kronisk og berettiger til øjendråber, den anden er akut og bliver som oftest behandlet med laser. Min forundring ligger i at jeg ikke rigtig kan forstå min diagnose skulle være kronisk grøn stær, idet selve genen først dukkede op for 3 uger nu snart fire uger siden. Jeg skal tjekkes tit og ind foreløbig om 14 dage igen

KRØNIKEN

Et nyt job med gamle aner

Som sagt stoppede jeg på PP/Partners fordi jeg forinden havde snakket med en kursusleder af "Institut for kreativt virke" som ikke skal forveksles med en senere arbejdsplads der hed "Akademiet for kreativt virke".

Institut for kreativt virke blev ledet af en mand ved navn Lars Serena. Han kørte skolen ligesom Århus kunstakademi, under det der dengang hed Fritidslovgivningen.

Jeg søgte derud, fordi de havde et croquishold som jeg gerne ville med på. Da Lars så mine tegninger og hørte min baggrund og ikke mindst at jeg havde arbejdet på et reklamebureau, spurgte han mig om ikke jeg kunne tænke mig at få 18 undervisningstimer i et "Erhvervspraktisk tegnekursus" som han længe gerne havde villet oprette og havde fået godkendelse til. Jeg var himmelfalden. Den havde jeg slet ikke set komme. Timelønnen var i mine øjne til at tage og føle på så jeg slog omgående til.

Jeg startede i august 1977 mener jeg. Og det blev en hel ny verden at undervise voksne mennesker frem for børn. Sideløbende tog jeg et 180 timers Pædagogisk Grundkursus som var påkrævet for at være etableret aftenskolelærer, og den vej anede jeg muligheder i.

Samtidig med undervisningen formåede jeg at gå på Århus Kunstakademi, idet jeg underviste 3 dage om ugen a 6 timer og så havde 2 dage til akademiet, hvor vi i øvrigt kunne komme og gå som vi ville.

Der udover anbefalede Lars mig at melde mig ind i en A kasse for lærere. Og det viste sig at være en god beslutning

mekanikererfaring

En af undervisningsdagene valgte jeg at køre direkte hjem til det lille landarbejderhus og Georg, som sled med sit studie.

Det var aftalt, hvilket vi altid forsøgte at gøre.

Ergo steg jeg op på knallerten som var udskiftet fra den gamle og vaklende til en bedre og nyere model. Men om den ville starte? Ligegyldigt hvordan jeg vendte og drejede det forpulede skrog gav den kun dødt løb.

Altså valgte jeg at trække den nu nærmest forbandede jernbunke, hele vejen hjem. Altså 14 km, hvoraf de første 3- 4 kilometer udelukkende gik op ad bakke. Århus ligger jo på en måde i et hul.

Adskillige timer senere end forventet, nåede jeg endelig hjem til den lille bolig og en meget urolig Georg. Jeg ved ikke hvad han troede mest var sket, enten en trafikulykke eller lignende, eller at jeg var blevet lokket af en eller anden mandsperson, som ville overtage mig som en anden genstand, hvilket betød svig og svigt af Georg. (Han var lidt undskyldt i det han jo havde erfaring med mig fra Askov højskole). Havde han derimod haft erfaring fra Amagerlivet ville han bestemt ikke have frygtet noget som helst, i den retning.

Men al tvivl blev selvfølgelig fejlet af bordet, da han så mit udbrud af gråd, der blandede sig med en morderisk trang til at kværke knallerten, indtil han selv forsøgte at starte den.

Det hele blev til et stort fortvivlet grin, for det jeg ikke vidste var, at der højst sandsynligt havde været nogle små bisser og trukket tændrørshætten af, så maskinen ikke kunne starte.

Jeg erkendte at jeg blev nødt til at kende min knallert bare en lille smule bedre, for gå de 14 km igen, det orkede jeg ikke, og hjælpeløst som en anden tumpe, kaste penge efter en mekaniker, syntes jeg var lige dumt nok, dersom man bare kunne det selv.

Jeg vil skrive de store ord ”jeg elsker dig” som et kys, et knus, et favntag.

De kærligste hilsner

Fra din Karen

Ps. Billederne er fra en undervisning dag på Erhvervskurset i tegning.

Torsdag d. 18.05

Min kære Karen.

Mange tak for dit søde brev med nogle gode tanker og et meget interessant afsnit. Det kaster jeg mig lige over med det samme.

Et interessant afsnit

Det jeg især har hæftet mig ved er:

”Krista spurgte mig i går aftes om jeg ikke kunne syntes det var ærgerligt at vi ikke havde mødtes før, og i samme nu vidste jeg at den kærlighed jeg oplever i dag sammen med dig, er jeg modnet til gennem de år inden.”

Jeg har haft præcis den samme tanke: Hvor ville jeg ønske, at vi havde mødt hinanden som nu, men på et tidligere tidspunkt i livet.

Men så følges det også op af spørgsmål, hvornår skulle det have været ideelt. Selv om jeg kan finde meget ideelle tidspunkter, hvor jeg kunne ønske, vi havde mødtes, så er det jo så rigtigt, det du tilføjer.

Går jeg blot 15 år tilbage, så havde jeg ikke været modnet til den store kærlighed og hvis vi var mødtes på det tidspunkt, så var det sikkert blevet til et forhold, som mange andre. Og så var det nok ebbet ud.

Det tidspunkt, vi har mødt hinanden på, er så ideelt, fordi vi begge har været så parate. Jeg tror ikke på nogen skæbne eller andre former for determinisme.

Det er vores handlinger og ønsker på et højere plan, der har gjort, at Gud har ført os sammen. Hvordan Guds væsen og motiver er, kan vi ikke vide – ikke en gang prøve at gætte.

Jeg kan ellers godt lide dit billede af et møde i himlen, men det er såmænd nok bare Gud, der udsteder sine edikter, og så kan vi vælge til og fra.

Det udelukker enhver form for determinisme.

Min bøn til Gud om at finde en eller nogen, som jeg kunne dele tro og måske noget mere med er, så blevet givet mig, som mulighed af en uransagelig vej.

Sammen har vi så kunnet vælge, og det gjorde vi, for det hele passede sammen. Derfor opfatter jeg vores kærlighed og samvær som en gave fra himlen, vi begge uden tøven har valgt at tage imod og forvalte på bedste vis – og det er den forvaltning af vores kærlighed, der nu er på vej ind i en ny og afgørende fase.

Vi skal jo stadig tage beslutninger og vælge rigtigt for fortsat at kunne forvalte vores gave.

Det er svært at finde et dækkende ord for det, men lad mig sige i ordets bedste betydning: Det er storslået.

Øjet

Jeg håber og beder til, at dit øje vil få det bedre. Jeg har selvfølgelig læst noget om overtryk i øjet og kan forstå, at hvis det er under kontrol er det ikke særlig farligt, men at det f.eks. vil kræve øjendråber for bestandig.

Det med øjendråberne skal du da bare se på med glæde, at der er en læge, som tager sig af dig.

Gå til kontrol er jo også et gode, vi har i sundhedsvæsenet.

Jeg går jo også til kontrol for tyktarmen hver anden måned. Selv om, jeg ingen gener har pt. Men jeg ved at hvis jeg mærker noget forkert, så kan jeg ringe til lægen og få råd og vejledning – og eventuel behandling straks. Det har jeg tidligere benyttet mig af, men det er efterhånden omkring 8 år siden, jeg sidst havde akutte problemer.

Som lægerne efterhånden har sporet sig ind på, hvad der er bedst for mig, tror jeg også de vil spore sig ind på, hvad der kan gøres for dig, hvis problemet udvikler sig. Men først og fremmest vil de jo holde status quo, og som du fortæller og jeg yderligere har læst, så ser det ud til, at de er på rette vej omkring det overtryk, som optikeren fandt. Jeg har læst at det normale tryk er 21 og det kan sagtens stige uden at det betyder, at der udvikles grøn stær.

Det er i hvert fald betryggende, at du er kommet ind i systemet.

Respons på din krønike

Jeg overraskes stadig over at høre om de mange oplevelser, du har haft og især da de bestemt ikke er positive alle sammen. Jeg får helt ondt, når jeg læser om, hvordan du måtte trække "jernbunken" 14 km.

Det lyser selvfølgelig lidt op, at der er en pointe i anekdoten, men forhindrede mig ikke i at føle en enorm medlidenhed med dig, da du beskrev hjemturen.

Det var dejligt at læse, hvordan du tog konsekvensen af dit ukendskab til motorer.

Flot.

KRØNIKEN

I januar 73 flyttede jeg fra Nansensgade til Oehlenschlägersgade.

Det var en udmærket lejlighed med flere indbyggede fordele.

Det var en erhvervslejlighed, men med tilladelse til beboelse, så jeg kunne endelig "flytte fra Lise", hvor jeg jo havde haft min adresse stående i over et år, efter jeg i praksis var flyttet.

Lejligheden bestod af en lang mørk korridor, køkken og bad, 3 mindre værelser og et stort forretningslokale med kælder under.

Kælderen blev straks indrettet til mørkekammer

Jeg fik hurtigt skik på lejligheden og smed en seddel ind til Regitze, som skulle fortælle hende, hvor jeg boede og at hun bare skulle besøge mig.

Der gik dog flere måneder inden jeg en dag fik en hilsen fra hende.

Hun havde åbenbart forsøgt at besøge mig og havde efterladt en besked i form af en tegning, som hun havde brændt ind i et stykke træ.

Den blev jeg selvfølgelig meget glad for og et par dage senere stod hun og ringede på min dør lidt ud på aftenen.

Følgende anekdote er 100 % sand:

Scenen skal lige på plads, jeg boede jo i Oehlenschlägersgade og hun boede i Saxogade, cirka 150 – 200 meter væk.

Vi sad til meget sent og snakkede om alt muligt, mens det udenfor blev et frygteligt uvejr.

Så sagde Regitze med teatralsk stemme: "Ja, det er jo næsten ikke til at gå hjem i det her vejr".

Den fattede jeg straks og sagde, at hun da sagtens kunne overnatte hos mig.

Og så sagde hun den sætning, som senere er blevet en klassiker: ”Ja tak, men så skal jeg lige hente min egen dyne”.

For at fuldende anekdoten vil jeg fortælle, at hun virkelig mente det og vi kæmpede os gennem uvejret med store regnslag og plastikstykker, hentede hendes dyne og næste dag blev det komplementeret med forskellige tøjstykker og andre materialer. Så var vi faktisk flyttet sammen.

Hun fortalte, at hun havde afsluttet forholdet til kæresten Poul.

Poul var identisk med Poul Bruun, kendt som musikkøbmanden, og direktør for Cbs og senere stifter af pladeselskabet ”Medley Records” – Den gang fandtes der jo ikke noget internet, jeg kunne Google ham på, men han var ret kendt inden for musikbranchen, så jeg vidste udmærket, hvem han var.

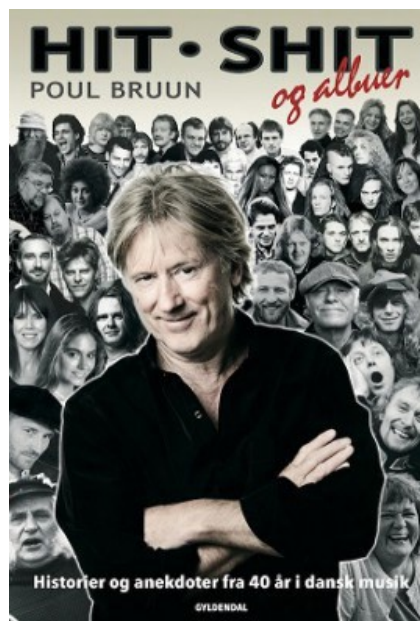
Regitze fortalte, at hun havde afpresset ham et svar på spørgsmålet om de snart eller på sigt skulle have børn sammen. Pouls havde sagt, at han ikke ville have børn i det her liv og så kvittede hun ham.

Men det vigtigste var jo ikke kun, at hun havde kvittet ham, men at hun og jeg derved var kommet ind på emnet børn.

Jeg fortalte, at jeg meget gerne ville være far, men hun troede først at det var et meget dårligt scoretrick. Efterhånden snakkede vi dog mere og mere om det og blev enige om, at vi var skabt til at få et rigtig godt barn sammen.

Regitze og jeg havde det sjovt og festligt sammen. Vi kunne tage mange forskellige steder hen sammen og vi blev hurtigt præsenteret for hinandens forældre.

Hendes forældre boede i Hillerød og min mor var lige flyttet til Amager. Desuden blev Angela og Regitze hjerteveninder og i dag er de ikke mere hjerteveninder, men gode venner og ses stadig af og til.

Jeg ser også Regitze en gang imellem, men det skyldes selvfølgelig at vi fik Morten sammen og andre sjove tiltag undervejs i livet, som jeg vil komme ind på, når kronologien tillader det.

Jeg vil lige gøre Poul Bruun færdig, for da Regitze havde kvittet ham kastede han sig straks over en af hendes meget smukke veninder, Johanne.

Regitze og Johanne sås jævnligt og fulgte hinanden tæt.

En dag fortalte Regitze mig, at Johanne og Poul havde slået op.

Hvorfor?

Jo, Johanne ville have et barn og det havde Poul sagt, at han aldrig ville.

Det var bare en lille krølle på historien, men også en krølle, som fortæller hvordan mange af os tænkte i 1973. Livet var stadig lidt flippet, men vi prøvede ind i mellem at tænke os ind i boksen.

Jeg vil slutte nu og sende dig de kærligste tanker. Jeg drømmer om at være meget mere sammen med dig. Jeg drømmer om at kysse dig og mærke dig både helt tæt på, men også i en harmonisk hverdag.

De kærligste hilsner fra

Din Niels.

PS. Jeg håber ikke, der er nogen spørgsmål, som jeg har ladet ubesvarede i de seneste breve. Hvis det er tilfældet, så må du lige skrive dem igen.

Noget om Gud, refleksioner og krøniken

Min elskede Niels.

Først vil jeg takke for din dybere respons på mit brev og dernæst for de tanker du gør dig om Gud og determinismen.

Jeg mener som du, at Gud udsteder sine edikter, og er klar over at vi ikke kan fatte andet end flige af det mægtige begreb som Gud er.

Et af de stærkeste udsagn jeg under konfirmationsforberedelserne støtte ind i, var det sted i det ny testamente hvor Jesus siger til farisæerne: "Guds rige kommer ikke således, at man udvortes kan iagttage det. Ej heller vil man kunne sige: Se der er det; thi se Guds rige er indeni jer. Lukas kap. 17 vers 20 og 21.

Det gav mig en hel anden forståelse af Gudsbegrebet end nogensinde før. Jeg oplevede det som et skarpt hjørne, og jeg har siden udvidet dette med oplevelsen af en trinvis proces. Vores frie valg foregår for mig at se på anden vis og alligevel samtidig.

Også i Johannes evangelium, forstod jeg en tekst som jeg fortsat må benytte fordi den for mig er essensen af os menneskers måde at beskytte os selv på. Kap.3 vers 20 og 21 ”Thi enhver, som øver ondt, hader lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gerninger ikke skal afsløres. Men den, som gør sandheden, kommer til lyset, for at det må blive åbenbart, at hans gerninger er gjort i Gud”.

Teksten siger ikke at enhver som gør det gode kommer til lyset, men at enhver som gør sandheden, kommer til lyset. Og sandheden for mig er, at være et ærligt menneske, der ikke lefler for forstillelse.

Det væsentlige er at følge sandheden i hjertet. Alle normer og forstillinger dur ikke rigtigt i det lange løb. Det er for mig et pejlemærke, som jeg altid har fulgt så godt jeg formåede.

Egentlig er mit billede af vores land ikke tænkt som noget oppe i himlen, men en metafor til det vi har sammen og det der vil blive manifesteret i konkret virkelighed indenfor en overskuelig fremtid. Når noget bliver til virkelighed er det jo næsten som at indtage nyt land.

Og ja det er vores handlinger i åbenhed og i lys der førte os sammen. Skæbne eller ej er jo kun en måde at forklare det, der forekommer så ubegribeligt stort.

Jeg kunne fortsætte mange tanker i dette tema, men kan sige at, ved at åbne mit hjerte for dig, uden forstillelse, sandt og oprigtigt, erkender jeg også, hvor lidt jeg har følt denne dybe taknemmelighed tidligere, som også får Gud til at fremstå klarere i min bevidsthed.

På intet tidspunkt i mine tidligere forhold har jeg tænkt det som en tilstand der giver indsigt i en større Gudsforståelse. Jeg har selvfølgelig heller ikke fundet en udover møster, jeg har kunnet dele min tro med før nu.

Øjet

I morges ringede jeg lige til min egen læge fordi han er en ret klog ældre herre og spurgte lidt ind til om det at få Grøn stær. Det var meget rart at kunne få denne

vejledning, idet jeg nok tumlede lettere forvirret ud af en absolut kompetent øjenlæges konsultation og ud i de pulserende gader i det indre København.

Hjemme havde jeg læst op og ned ad stolper om sygdommen, men forstod ikke rigtig forskellen på de to variationer af den.

Og jeg gik altså ikke og var ked af det. Ærgerlig, jo. Men det kunne have været meget værre.

Det er interessant at læse hvor vigtigt temaet omkring det at blive forældre og specielt for kvinden, at blive mor inden klokken ringer til afgang, det har været i en periode af dit liv. Og godt du fik et barn med Regitze, selv om det må have føltes lidt specielt, at hun også gerne ville have en anden til far for hendes barn.

Selv har det aldrig haft indflydelse på samme vis. Georg sagde god for at blive far og både Krista og Eja kom helt uden plan for det. Selvfølgelig vidste både Jeppe og Arthur at jeg ikke spiste p-piller og ikke lå inde med en spiral. Så jeg brugte den katolske metode med beregning af sikre og usikre perioder. Det smuttede så et par gange og resulterede i to dejlige piger. Så jeg er vel i grunden ikke den store tilbeder af planlagte børn etc. Det skal måske lige oplyses at Jeppe bestemt ikke var glad for tanken, men det vil selvfølgelig komme med i krøniken når den tid oprinder.

KRØNIKEN

Den afkogte ræv

Jeg tror nok jeg på lidt andre måder end normalt for kvinder, chokerede Georg en kende, allerede på den første ferie vi var på i et sommerhus, som moster og min mor sammen, og temmelig kortvarigt, købte ved Skælskør. Det må have været for mosters penge.

Historien er den, at Georg og jeg var kørt til dette lidt forsømte sommerhus, på vores knallerter, hvilket var et pænt stykke vej.

Det var ikke noget supervejr, så vel ankommet kørte vi lidt rundt på må og få.

Pludselig opdagede jeg en død ræv der lå i krattet og min begejstring ville ingen ende tage, idet jeg så store muligheder i min kreative proces.

Det handlede kort og godt om at jeg ville forsøge at få al kødet væk og samle skelettet til en model.

På det tidspunkt begyndte jeg også at spekulere seriøst i at blive uddannet konservator.

Georg kvækkede en smule over at jeg vaklende forsøgte at transportere det døde dyr, til sommerhuset, ved at plante det tværs over styret og fordelene af Knallerten. Den var ret stift i det.

At prøve at skære skind og kød, indvolde og andet fra et dyr, havde jeg aldrig prøvet før og altså heller ingen anelse om hvordan man gjorde. At Georg heller intet vidste, gjorde ikke de løsninger jeg forsøgte mig ud i, bedre.

Der var kun en mindre gryde i sommerhuset, så hele dagen og næste med, rendte jeg og kogte vand i den lille gryde og hældte det over dyret. Langsomt fik jeg kødet af, mens Georg et par gange foreslog at jeg opgav det og vi i stedet tog hjem til Skibby. Til sidst sad han dog koncentreret og skar kød af ligesom jeg. Måske for at komme hurtigere hjem.

Skelettet blev omhyggeligt puttet i forskellige plastikposer ud fra om det var bagben, forben, bryst osv. og dette skelet slæbte jeg troligt med mig som et klenodie indtil 2004. det blev dog aldrig samlet.

Menageriet

Da vi flyttede ud til huset i Skibby havde vi anskaffet to langhårede katte, Hankatten Rumle og hunkatten Lotus. De var racekatte og ikke steriliseret. Dem havde vi i alle årene og Lotus fik killinger mellem 1 til to gange om året.

Desuden havde vi oveni allerede i Vesterlund anskaffet os en af de største kaninracer der kunne opstøves, en Fransk Vædder som vi kaldte Trunte.

Når vi skulle til København, havde vi den med i en kasse bag på knallerten og tog den med op på dækket.

Det foregik ved at vi havde den i en hvalpesnor ombord på færgen mellem Århus og Kalundborg, ja i det hele taget var vi et par småskøre kugler, der gjorde en del som det nu passede os, uden at skele til om det var normalt eller ej.

Det var sjovt at se de mange forskellige reaktioner når Trunte frejdigt hoppede rundt og interesseret snusede til især de mindre børn.

Hos moster boede Trunte så i hendes badekar hvor vi anbragte et stort stykke plastik, savsmuld og hø ovenpå og hendes kasse. Det gik strygende.

Selvfølgelig fandt min mor det fuldstændig sindssygt, mens gamle tante lo så hun næsten tabte vejret. Hvad min far sagde, ved jeg ikke, han så det jo aldrig live og måske fortalte jeg ham det slet ikke, hvilket dog ville ligne mig dårligt, når det drejede sig om noget, han kunne få et hurtigt åndedrag af.

Disse mange dyr og senere også anskaffelsen af hunden Bachtı, var jo nok for mig en slags kompensation for en ulmende moderomsorg.

For Georg var det et klart friheds- og flippersymbolsk oprør, mod hans umådelig satte familiebaggrund.

Hans mor klagede tit over, hvorfor jeg ikke forlangte Georg skulle klippe sit skæg af, klippe sit lange hår, spise pænere osv. og jeg blev altid lettere irriteret på hende. Sådan noget var da hans egen sag. Hvis jeg ville have en veltrimmet mand, kunne jeg jo bare have valgt sådan en. Det prøvede jeg da også at forklare. Men i hans mors verden, var det logik at kvinden kom med den slags diktater, og jeg forstod bedre, hvorfor Georgs far Johan altid blandede sig helt udenom og kun rystede mildt på hovedet.

At mine svigerforældre mildest talt var chokerede over mig, ikke kun fordi jeg var en erfaren kvinde, men også ældre og oveni købet københavner, vil jeg ikke bebrejde dem, og der var nok også lidt kompensation i forhold til mig, via den kendsgerning, at når Georg havde skrevet en af sine mange opgaver, oversatte jeg hans temmelig indviklede formuleringer, til tåleligt dansk, idet han ret ofte kørte ud i sort tågesnak.

På den måde læste jeg derfor ret mange psykologibøger, for at forstå hans opgaver, hvilket jo i pæn grad kom mig til gode senere, men på et tidspunkt blev det dog lige vel meget, idet jeg erkendte, at manden stort set blot var utrolig doven.

Det blev afsløret, da jeg ville over og fejre min mors 60-års fødselsdag, som lå tæt på endnu en aflevering af opgave. Men den problematik får du næste gang.

Jeg glæder mig til snart, jeg længes så meget efter at være dig nær, og som dig længes jeg efter hverdage som udfolder sig i harmoni og glæde. Mit hjerte er fyldt af denne følelse til dig.

De kærligste hilsner fra

Din Karen

Fredag d. 19.05

M.d.n.

Niels sendte mig pludselig en sms, da jeg var på vej op til Frederiksværk sammen med Krista for at være der.

Han foreslog mig at komme til Vestthuset her i dag kl. 15 og samtidig fortalte han på samme sms, at han havde fortalt Hanne, han ikke ville mere.

Jeg havde ikke da læst hans mail.

Helbred, Hanne og Vestthuset

Kære Karen.

Jeg ved ikke om det bliver et længere brev i dag.

Det bliver dejligt at have dig med i Vestthuset i dag, men ellers er der to ting, der fylder i mit hoved.

Det første er dit øje, hvor jeg virkelig håber, at lægerne har fat i, hvad det drejer sig om. Det virker som om du er kommet i en omhyggelig behandling og at de tager det alvorligt og dermed viser den omsorg, som er nødvendig.

Hanne

Angela havde rykket vores golf til søndag, så torsdagens tur på golfbanen blev sammen med Hanne.

Derefter skulle hun på job fra 16 – 18 og jeg havde planlagt, at hvis alt ellers så normalt ud, så ville jeg snakke med hende, når hun kom hjem fra job.

En utrolig lille detalje var lige ved at ødelægge det.

Normalt hænger Hanne vasketøjet op, når hun har taget det ud af maskinen, men da vi skulle skynde os på golfbanen, ville jeg give et nap med, i stedet for bare at stå og kikke, mens jeg ventede.

Da vi kom hjem fra golfbanen og Hanne senere kom fra job, fik jeg lige forevist, hvordan jeg havde sat klemmerne forkert på en af hendes trøjer, så der var blevet et mærke efter det.

I sig selv, godt nok, det var ikke fordi hun var sur, men ville bare vise mig, hvordan man sætter klemmer på tøj, på en tøjsnor.

Det er noget der ofte sker, at man lige viser den anden et eller andet, han ikke ved eller ikke kan.

Men jeg syntes lige, der var ved at være et problem her.

Da jeg kort efter, sagde til Hanne, at vi var nødt til at tale sammen om noget alvorligt, troede hun først, at jeg havde taget den historie med klemmerne ilde op. Og det tænkte jeg faktisk også, at hun ville tro, det var det, det drejede sig om.

Men jeg havde besluttet mig, og sådan en lille ting, som jeg ikke engang vil kalde en episode, skulle ikke ødelægge noget. Jeg var fast opsat på det – og havde egentlig planlagt indledningen, men måtte improvisere en lille smule. Jeg spurgte hende egentligt urimeligt, om det var sådan, at hun håbede på at vi ville få et normalt parforhold igen.

Det gjorde hun desværre, og så var snakken i gang.

Du ved sikkert nok, hvordan man i sådan en snak kan køre ind på det samme spor gang på gang.

Jeg skal ikke og er vel heller ikke i stand til at referere så meget af det vi snakkede om, men kan da sige at stemningen blev blødt lidt op, da jeg foreslog, at vi åbnede en flaske cognac, som lige var hjembragt fra LIDL.

Hanne svarede, at det havde hun også netop tænkt på, at vi skulle.

Der gik ikke druk i den, men det er bare lige for at beskrive, at stemningen var meget stille og rolig.

Konklusion

Det nærmeste jeg kunne komme på en konklusion var at vi foreløbig gør vores hus til et officielt bofællesskab – det nye er, at børn og venner får at vide nøjagtigt, hvordan sagerne står.

Altså at vi midlertidigt bor i et bofællesskab.

Det var en balanceakt, hvor Hanne blev lidt ked af det, men ikke følte sig såret. Derfor var jeg jo nødt til at svare nej, på spørgsmålet om, jeg havde fundet en anden.

Jeg sagde dog, at der var et emne, som kunne blive aktuelt.

Jeg vil så senere fortælle hende, at vi har skrevet meget sammen siden nytår, Men, og det håber jeg, du synes er i orden, jeg vil ikke fortælle hende, at vi har været sammen flere gange, bl.a. på Samsø, og at du har været her.

Det vil såre hende og gøre hende meget ked af det. Så vil hun føle sig vraget, især fordi hun havde håbet på, at vi måske fandt ud af det igen.

Jeg vil såmænd godt kunne forklare hende det med os, men det er der vist ikke nogen grund til?

En anden grund til ikke at såre hende er, at hun helt klart syntes, at jeg på et tidspunkt kunne købe hende ud af huset. Hun ser ikke nogen grund til at en ejendomsmægler skal komme ind i billedet og tjene på vores hus.

Jeg sagde at hvis jeg f.eks. bød hendes 500.000 for hendes halvdel, gjaldt det også den anden vej rundt, men det var hun ikke interesseret i. Hun var ikke interesseret i at sidde tilbage i huset alene.

Det sidste var en af grundene til at vi igen vendte tilbage til det officielle bofællesskab igen og igen. Jeg kan sagtens fortælle Morten det, men det kan måske tage lidt længere tid for Hanne, at forklare situationen for hendes børn og familie.

Jeg er jo så heldig, i den sammenhæng, at Angela kender hele sandheden og den skal Morten også have. Jeg har ikke lyst til en skjult agenda, når vi lige ser bort fra, at det er lige så vigtigt at undgå at såre Hanne.

Både af menneskelige hensyn som af taktiske, omkring en overtagelse af hendes halvdel.

Vi laver måske en lille omfordeling af noget plads her i huset, når alle skal vide, at vi blot bor sammen foreløbigt. Vi har ofte (især Hanne) inviteret gode venner til både en kop kaffe, som til mere festlige aftener, men det er i hvert fald foreløbig en betingelse fra Hannes side, at vi ikke invitere en ny kæreste ind i huset – og absolut ikke, hvis den anden er hjemme.

Det sidste er nok meget naturligt, men lad mig slutte dette afsnit for denne gang med at sige, at Hannes største bekymring vil være, at skulle blive gammel alene. Hun forestiller sig ikke, at hun bare kan finde en ny kæreste.

Det er måske også svært, hvis ikke en ny kæreste er en gave fra Gud.

Mere om alt det, når vi ses eller i brev, men det giver os allerede nu meget bedre muligheder for at være sammen, når først ”vi har mødt hinanden”.

Vesthuset

Det passer fint, at du kommer med toget kl. 15.18.

Jeg har nok ikke mulighed for at hente dig, men det er nemt at finde.

Når du kommer ud på forsiden af Sorø station, er der en passage under banen, hvor man kommer om til bagsiden.

Omme på bagsiden er der en lille parkeringsplads, der skal du gå over i det modsatte hjørne og der starter Frederiksbergvej. Første sidevej på højre hånd hedder Vester vej, den går du bare forbi og lige derefter ligger Vesthuset, ligeledes på højre hånd. Indgangen i gavlen vil være åben og der er sikkert nogle plakater og sådan noget udenfor.

Nu har du jo fortalt, at du kan fare vild i et kosteskab, men heldigvis er Frederiksbergvej noget enklere indrettet end et gennemsnitligt kosteskab. Der er nemlig husnumre og Vesthuset ligger i nr. 22.

Desuden vil en større flok sidde parat til udrykning, hvis du ringer på min mobil. Musikken i dag bliver leveret af en af mine meget gamle musikervenner. Han var allerede med i Imikroskopet og er still going strong.

Han hedder Jens Christensen alias Jens Folkesanger og har bl.a. spillet som solist og har arbejdet sammen med Erik Grip, men han har også spillet i bands som Paddy Doyles og McEwans Export.

Han er i dag sammen med en ny makker og de er ret så gode. Tidspunktet passer meget godt, de starter nok ved 15.30 tiden Vi ses.

De næste dage får du nok kun lige en lille hilsen om formiddagen, det er floorball stævnet lørdag og golfen med Angela er rykket til søndag.

Derefter ser vi, hvad der sker og hvor vi ledes hen.

De kærligste hilsner og ømmeste tanker fra din Niels

M.d.n.

Jeg læste Nielses mail nogle gange under den ulidelige lange tur, som i overvejende grad blev eksekveret i to overophedede busser og en togtur.

Jeg følte mig skuffet. Dybt skuffet.

Dette at han ikke havde sagt det, som det var.

At han kunne finde på at skjule vigtige sandheder. Det var en ny side i ham der her manifesterede sig som et tog i fuld fart.

At lægge noget frem som jeg nærmest opfattede som at stjæle virkeligheden fra et andet menneske.

Men jeg forstod også pointen i at gøre deres afslutning på et ret langt forhold op, uden at der kom vrede og dermed modstand på planen husovertagelse eller salg. Jeg var tvunget til at prøve at forstå hvis Niels var min elskede. Jeg kunne jo ikke leve i en ballon oppe i de lettere luftlag, og håbe Niels til evig tid ville leve op til mit ideal af en mand.

Sådan en skulle i min verden være syndefri, modig og klog. Niels viste nogle sider nu, som hverken var modigt, syndefrit eller specielt klogt.

Jeg ankom til Vesthuset som aftalt og fandt frem til stedet. Der var enormt hyggeligt, men jeg følte mig ret anspændt over at Niels nu havde fortalt Hanne om sin hensigt, men ikke sagt ja da Hanne spurgte om der var en anden.

Som en irriterende hveps der simrede i mit indre var dette med tavsheden det, der blev ved at genere. Det al min fokus blev rettet mod. Jeg følte det var en forholdsvis stor sten der var dukket op i min sko.

Jeg skrev en sms om at jeg havde det lidt beklemt.

Der blev ikke svaret.

Kæreste Niels

Har du fået min sms?

kærligst Karen

Ja for lidt siden.

Blot en opmærksomhed

Min kære Niels

Jeg kan slet ikke finde ud af at skrive i aften, føler der er et eller andet som foruroliger mig, måske blot fordi jeg er kommet hjem og ikke fik følelsen af os i dag.

Jeg forstår godt du nok var noget fjern.

Krista kommer om et øjeblik efter at have været hjemme, så hun er sikkert noget oprevet.

Jeg elsker dig Niels, uanset hvad og håber du har det rimeligt.

De kærligste tanker

fra din Karen

Re: blot en opmærksomhed

Kære Karen.

Du behøver ikke at skrive mere i dag

Vi skal lige have lidt ro på situationen

Jeg elsker dig.

Kærlig hilsen din

Niels

Jeg fik ondt i maven.

Barnet i mig følte sig omsvøbt af angst. Mine antenner havde måske i virkeligheden fornemmet Nielses anspændelse, hans utryghed over for Hanne og den reaktion der var blevet åbnet for. Det føltes under alle omstændigheder som om noget sart og fint, var blevet rystet. Men overskue hvad det egentlig ville betyde, kunne jeg ikke.

Måske var det heller ikke sandt. Vores forhold føltes ikke som sart porcelæn. Det føltes heller ikke som om noget var gået itu. Måske var en flig faldet af, måske føltes det snarere som om et klæde var lagt hen over denne smukke energi a la Rosenkvarts, eller andet materiale.

Var det påvirkningen fra hans kontrollerende mor i barndommen, der havde udviklet denne side hos ham, som fordrejning og søforklaringernes kunst?

Det er svært at opsplitte sig selv og rumme den andens tankegang og handlinger. Et sandt mønster af ubevidste følelser, stormede ind på min indre arena og gjorde sig alle bemærket.

Igennem mit liv, havde jeg erfaret at fortielse kan ødelægge utrolig meget. Ikke at det ikke kan lade sig gøre, men det trækker altid dynd og slam med sig.

Min fars fortielse om "damen Lasse" kort før julen 1957 gjorde sin vanemæssige entre, ja stod klart i enhver situation der omhandlede valget mellem hemmelighed eller åbenhed.

I mine forældres tilfælde havde det muligvis ikke gavnet meget med at inddrage min mor i åbenbaringen af Lasse. Men min egen fornemmelse omkring denne kvinde var, at min far havde haft en betagelse af hende siden foråret 1957, hvor min mor og jeg lidt

overraskende, mødte ham på cykel, med kurven fuld af grøntsager og et smil, der strålede, som om han havde bestået en svær kandidateksamen.

Jeg fornemmede klart uro. Genkendte det smil han havde til min mor som fortidens indgriben. Han må have trykket på en erindringsknap fra tiden i efteråret 1954, hvor han var flyttet fra os i en kortere periode.

Jeg havde stor aversion mod hemmeligholdelse, men endnu mere mod løgn og fordrejning af sandheder. Spurgte man direkte, havde ethvert individ ret til sandheden, gerne sagt i forståelse og omsorg for den andens eller de andres forfærdelse og evt. vrede, sorg og skuffelse.

Men jeg følte ikke jeg havde krav på dette, det var ikke mit område at skulle råde og vejlede en fuldvoksen ansvarsbevidst 71-årig mand, der selvfølgelig godt vidste, det ikke var det mest behagelige udgangspunkt for ham selv og mig at stå i.

Men at glide fra samliv over i bofællesskab var alligevel ikke særlig klogt, fandt jeg. En sådan løsning kunne de jo hurtigt vænne sig til og i grunden var det mit indtryk, at de på en måde allerede levede sådan, bortset fra at de sov i samme soveværelse og i en stor dobbeltseng, hvilket faktisk ikke havde forstyrret mig på nogen måde.

